

KONGRE BELGELERİ -2

KARARLAR

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ KURULUŞ KONGRESİ KARARLARI

**DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ
KURULUŞ KONGRESİ KARARLARI**

HAZİRAN YAYINCILIK SANAYİ VE TİC. LTD.
ŞTİ. Alayköşkü Cad. Sıdika Batu İşhanı 12/303
Cağaloğlu-İstanbul Tel: (0212) 528 61 08

Baskı: Yön Matbaacılık /1995/İstanbul

KARARLAR ÖNSÖZ

Başarıyla gerçekleştirilen DHKP Kuruluş Kongresi'nin ardından alınan kararlar, *"Son Derece cüretli kararlardır. Partimizin geleceğini aydınlatan, Partimizin şimdiden bir güç olarak tarih sahnesine çıkacağını belgeleyen kararlardır."*

Kuruluş Kongresi kararlarının ülkemiz devriminin ve örgütümüzün geleceği açısından sahip olduğu tarihsel önem büyüktür. Bu önem aynı zamanda önümüzdeki zorlu sürece de bir hazırlık anlamını taşıyor.

Bizim için büyük değer taşıyan Kızıldere katliamının 22. yıldönümü ve Partimizin de kuruluş tarihi olan 30 Mart 1994'te alınan bu kararlar, zafer bayrağımızı şehitlerimizin kanlarıyla suladığı özgür vatan toprağına dikeceğimiz günlerin teminatıdır.

Devrim tarihimizde önemli bir kilometre taşı olan Kuruluş Kongresi Kararlarını yayınlamaktan onur duyuyoruz.

KARAR: 1

HAREKETİMİZDE YAŞANAN

DARBE OLAYI;

GELİŞİMİ VE İDDİALAR ÜZERİNE...

HAREKETİMİZDE YAŞANAN DARBE, NEDENLERİ, GELİŞİMİ, İDDİALAR VE TAVRIMIZA İLİŞKİN KOMİSYON RAPORU ÖN AÇIKLAMA:

Hareketimizde 13 Eylül 1992'de yaşanan darbe olayı, bugüne kadar tüm yönleriyle tartışıldı. Sayfalar dolusu belgeler ortaya konuldu, yazılar yayınlandı, karar alındı. Her şey en geniş kamuoyunun gözleri önünde cereyan etti. Alınan tüm kararlar kadroların ortak kararıydı. Tartışmalar tüm kitemizin ve taraftarlarımızın katılımıyla yürütüldü. Darbecilik ideolojik, politik, ahlaki her yönüyle mahkum edildi, adım atamaz hale getirildi ve hareketimiz yalarını sarmak ve devrim yürüyüşünde daha ileri mevziler elde etmek için yeniden oligarşiyle savaş arenasına döndü.

Bugün darbecilik, her şeyiyle bitmiş, tükenmiştir. Hareketimizin darbeciliğe ilişkin yaptığı tespitler, her sözcüğüne kadar hayat içerisinde kanıtlanmıştır. Bu nedenle artık tarihe mal olmuş bir sorunu yeniden tartışmak anlamsızdır. Bizim burada yapmamız gereken, içimizden çıkan bu sorunun nedenlerini ve sonuçlarını kısaca bir kez daha irdeleyerek, onu tarihimizdeki yerine resmen oturtmak, çıkardığımız dersleri örgütlenmemizin ve devrimimizin geleceği açısından karara dönüştürmek, dünya ve ülkemiz devrimcilerinin hizmetine sunmaktır.

Ayrıca 16 Ocak 1993 tarihli, tüm bölge ve alan sorumlularımızın ve komitelerinin, komutan ve savaşçılarımızın imzalarıyla yayınladığımız deklarasyonda, 3 Mart 1993 tarihli tüm kadrolarımızın kolektif kararıyla çıkan "1 No'lu Karar"da halkımıza ve dünya kamuoyuna bir söz verdik. Bu söz: Deli saçması da olsalar, darbeci iddiaların sadece bize leke sürmeye çalıştığı için bile olsa tartışılacağı, bunun için yapılacak toplantıya darbecilerin de çağrılacağı ve tüm iddialarını savunmaları için can güvenlikleri dahil her koşulun sağlanacağı sözüydü.

Herkesçe bilindiği gibi, darbeciler bu çağrılarımıza cevap vermemişler, kaçışı ve ayrılığı örgütlemeye yeltenmişler, bunu ba-

şaramadıkları noktada oportünizm ve kontrgerilla ile birleşerek hareketimizi yok etmeye çalışmışlar, sonuçta üç-beş ırz düşmanı, hırsız ve çapulcu olarak kalmışlardır. Onlar devrimci davamızın yüceliğini, hareketimizi, hareketimizin kadrolarını ve önderliğini, yoldaşlığı hiçbir zaman anlayamamışlardır. Devrimci değerleri, devrimin büyük zorluklarını, bu zorlukları aşmak için verilen emeği, yapılan fedakarlıkları ve zorlukları aşmanın hazzını yüreklerinde hissetmemişlerdir. Bir yere kadar bireysel ihtiraslarıyla bu mücadelede var olmuşlar, bireysel ihtiraslarının yetmediği yerde, yıkılan kendi küçük dünyalarıyla birlikte hareketimizi de yok etmeye kalkmışlar, hüsrana uğramışlardır. Bu, haklı bir dava karşısına küçük burjuva egolarıyla çıkanların tarihsel kaderidir. Ve bu yola giren bir küçük burjuva şaşkınlığını, kaçınılmaz ve dramatik sona hiçbir güç kurtaramaz. Hareketimiz de bütün çabalarına karşın, bu kudreti gösterememiştir. Darbeci çetenin başta şefleri olmak üzere çoğunun sonu, kelimenin gerçek anlamıyla dramatik olmuştur.

Bugün geride kalan üç-beş çete artığı da, aynı sona varmak için arkasına bile bakmadan bütün "kararlılığı" ile yürümeye devam etmektedir. Onlar için artık, bu sona bir an önce varmalarını sağlamaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktur. Bu nedenle bugün burada bulunmamaktadırlar.

Ancak bu, bizim halkımıza ve dünya kamuoyuna verdiğimiz sözün takipçisi olmamıza engel değildir. Tarihimizde tek bir lekeye ve kuşkuya yer bırakmamak, hatalarımız konusunda halkımıza hesap vermek hareketimizin vazgeçilmez ilkelerindendir. Bugün sosyalizm ve dünya devrimci hareketlerinin içinde bulunduğu durum, emperyalizmin ideolojik, politik ve ahlaki saldırıları ve bu saldırıların sol içinde bulunduğu yandaşları, bu ilkemize daha sıkı sarılmamızı gerektirmektedir. Bu hassasiyetimizin sonucu olarak, darbeci iddiaların araştırılması için kurulan komisyonumuzun vardığı sonuçları da burada açıklamayı görev biliyoruz

DHKP KURULUŞ KONGRESİ

DARBENİN ORTAYA ÇIKIŞ NEDENLERİ...

Hareketimizde darbenin ortaya çıktığı süreç, bu süreçte ülkemizde ve dünyadaki gelişmeler, bu gelişmelerin ülkemiz sınıflar mücadelesindeki etkileri tartışılmadan darbenin nedenlerini kavramak mümkün değildir. Yine darbenin ortaya çıktığı dönemdeki örgütsel durumumuz, devrimci savaşımızın geldiği boyut, kadroların sınıfsal kökeni ve bu nedenle taşıdığı zaaf ve eksiklikler gibi özel nedenleri de bununla birlikte ele almak gerekir.

'90'lı yıllar, dünyada "sosyalizmin" yıkıldığı, sosyalist ülkeler ve devrimci hareketlerde inkarcılık, tasfiyecilik ve inançsızlığın, teslimiyet ve uzlaşmacılığın güç kazandığı yıllardır. Bu durumdan yararlanmak isteyen emperyalizm, Yeni Dünya Düzeni adı altında, bir yandan baskı ve terörünü artırırken, diğer yandan ideolojik, politik, kültürel, askeri ve psikolojik saldırılarla bu süreci derinleştirmek, hala direnen sosyalist ülkeleri, ulusal kurtuluş savaşı yürüten hareketlerle devrimci hareketleri teslim almak için tüm olanaklarını seferber etmişti. Bunun sonuçlarını almakta da gecikmemiştir. Dünyada ve ülkemizde M-L, sosyalist, devrimci ve yurtsever geçinen birçok örgüt, ya örgütsel varlıklarına tamamen son vererek teslim olmuş ve düzene dönmüşler ya da sömürge ülke egemen sınıflar ve emperyalizmin kapılarında barış dilenmeye başlamışlardır. Bir kısım örgütler ise emperyalizmin yürüttüğü ideolojik bombardımanın etki sahasına girmekten kurtulamayarak, geçmişte savundukları devrimci çizgilerinde, devrimci ilke ve değerlerde ağır tahribatlara uğrayarak, pragmatizmi bayrak edinmeye ve özünde birincilerle aynı yolu izlemeye başlamışlardır. Bugün ülkemizde hala mücadele arenasında tutunmaya çalışan oportünist solun da ağırlıklı karakteri budur. Bunlara yönelik esasta başarı sağlayan emperyalizm ve yerli işbirlikçileri, tüm güçleriyle hala M-L çizgisini, devrimci-yurtsever ve sosyalist karakterini koruyan ülke ve örgütlenmelere yönelerek, bunların içinde en azından kaos yaratmak, bölüp parçalayarak güçten düşürmek için her yolu denemeye başlamışlardır. Kuşkusuz bu ülke ve örgütlenmelere yönelik emperyalist ideoloji ve propagandanın hedefi, burjuva ideolojisinin etkisinden kurtulamamış, küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin esiri olmuş unsurlardır. Yani iç düşmandır. Dış düşman, iç düşmanı

etki sahası içine alarak sonuca gitmeye, bu örgütlere de tasfiyeciliği dayatmaya, tasfiyecilikte başarılı olamadığı takdirde en azından bölüp parçalayarak güçten düşürmeye çalışmaktadır.

Hareketimizde ortaya çıkan darbe olayı, bugün genel sola egemen olan, ideolojik-politik öncülüğünü emperyalizmin yaptığı bu tasfiyecilik ve inkarcılık eğiliminin hareketimiz safalarında yansımalarından başka bir şey değildir. Emperyalizmin etki sahasına giren saflarımızdaki iç düşman, tarihimizde '89 Tartışmaları olarak geçen gelişmelerle başını göstermiş, kendine ortam bulmaya çalışmış, ancak aradığı ortamı bulamayınca tekrar sinerek fırsat kollama yolunu seçmiştir. 13 Eylül 1992'de kimi öznel ve nesnel nedenlerle aradığı fırsatın doğduğunu sanıp tekrar başkaldırarak, darbeye hareketimizi ele geçirmeye, hareketimizin önderliğini, ideolojik-politik çizgisini, yarattığı değer ve gelenekleri tasfiyeye yönelmiş, emperyalizmin, oligarşinin şekillendirdiği solun hareketimize yönelik amaçlarını gerçekleştirmeye soyunmuştur. Bu nedenle oligarşi, oportünizm ve darbecilik tek cephede birleşmekte, hareketimizi kuşatma altına almakta gecikmemiş, darbeci ihanet çetesi süratle tam bir kontrgerilla hareketine dönüşmüştür.

Dünyada tasfiyecilik ve gericilik rüzgarlarının estiği bu yıllarda, ülkemizde sınıf mücadelesi henüz 12 Eylül yenilgisinin ağır tahribatlarından sıyrılabilmiş değildir. 12 Eylül faşizmi, yenilgi yıllarında özellikle örgüt bilincine saldırmış, bireyci, şekilsiz bir kültürü sol saflara empoze ederek örgüt fobisi yaratmış, ideolojik, kültürel ve ahlaki değer yitimi solda hakim olgu haline gelmiştir. Yenilgi yıllarının tek muhalefet odağı olan cezaevleri, o dönem faşizmin bu politikalarının esas hedefi durumundadır. Bu politika genel solda ağır tahribatları, dava kaçınıklığını, inkarcılığı hakim olgu haline getirirken, saflarımızda da küçük burjuva zaafalarını, bireyciliği, otorite tanımazlığı geliştirici etkide bulunmuş, örgüt bilinci zayıflamıştır. Soyut cezaevi yaşantısının kendiliğinden yarattığı kariyerizm, kendine misyon biçme, popülizm, ihtiras, pratikten kopuk küçük burjuva aydın tavrı, ayrıcalık isteği gibi zaaf lar faşizmin müdahaleleriyle daha da güçlendirilmiştir. Bu nedenle darbenin kökeninde cezaevlerinin de körüklediği bu zaaf ların esiri olmuş unsurları aramak yanlış olmayacaktır.

Ülkemizde ve dünyada yaşanan bu koşullarda, hareketimizin ricattan çıkıp atılıma geçmesi, silahlı mücadeleyi yükseltmesi,

saflarımızda var olan çelişkileri de derinleştirmiş, hareketimiz bu zaaf ve eksikliklere karşı güçlü bir mücadeleyle yürümüştür. Ayrıca ülkemizde ve dünyada yaşanan sürecin yol açtığı olumsuzlukların bütün ağırlığı ile kendini hissettirdiği koşullarda yükseltilen silahlı mücadelenin başka türlü de gelişmesi mümkün değildi. Bir anlamıyla güçlü bir dış düşmana karşı yükseltilecek silahlı mücadele, güçlü bir iç düşmanın direnişiyle de boğuşmak zorunda kalacak ve bunun olumlu-olumsuz sonuçları çeşitli biçimlerde saflarımızda etkisini gösterecekti. Atılım yıllarında eski kültür ile yeni kültür arasındaki çatışma olarak ifade ettiğimiz bu olgu, aslında statükoculuk, şekilsizlik, küçük burjuva zaaf ve eksiklerde ifadesini bulan küçük burjuva ideolojisi ile devrimci çizgi arasındaki çatışmadan başka bir şey değildi.

Savaş acımasızdı. Düşmanla çarpışma şiddetli ve kanlı geçiyordu. Düşmana vurulan darbeler aynı zamanda acı ve önemli kayıplara uğramamızı da beraberinde getiriyordu. Savaşın bu karakterinin daha da şiddetlenerek süreceği açıktı. Bu durum ve gelişmeler saflarımızda bir yandan savaş geçceğini kavramayı, direniş ruhunu, iktidar bilincini, proleterleşmeyi, devrimci değer ve geleneklerde gelişmeyi güçlendirirken, diğer yandan küçük burjuva zaaf ve eksikliklerinde direnenlerde güvensizlik, kararsızlık, karamsarlık eğilimlerini güçlendirerek içten içe tortulaşmaya da neden oluyordu. Bu tortu, atılım yıllarında hareketimizin savaşı yükseltmedeki başarıları, iç düşmana yönelik yoğun ideolojik bombardımanları karşısında başkaldırabileceği güç ve olanaklardan çok uzak durumdaydı. Ancak, 12 Temmuz ve 17 Nisan darbeleriyle hareketimizin önemli güç kaybına uğraması, özellikle önderliğimizin çevresindeki değerli kadrolarımızın şehit düşmesi, iç düşmanın umutlarını yeniden yeşertmeye başladı ve iç düşman sinsice güç ve cesaret toplama çabalarını sürdürdü. Aynı süreçte oligarşi de bu tür insanlara sesleniş temelinde ideolojik-psikolojik savaşı inatla sürdürmeye başladı ve bunu 17 Nisan sonrası en uç boyuta sıçratarak, işbirliği yapabileceği insanlara ulaşmayı başardı. Bu anlamıyla 13 Eylül darbesi, iç düşmanlarımızca gerçekleştirilse de, özünde oligarşinin hareketimiz içinde gerçekleştirdiği bir darbedir. Oligarşinin kurmaylığındaki gelişimi de buna uygun bir seyir izlemiştir. 13 Eylül darbesinin şefinin, '89 başkaldırısının da şefi olan Bedri Yağan olması, di-

ğer şeflerinin cezaevlerinde ve dışarıda küçük burjuva zaafı sonucu birçok kez cezalandırılan ve hareketimizde cezalıları denildiğinde ilk akla gelen simalar olması, emperyalist kültürün yoğun etkisi altında bulunan Avrupa örgütlülüğünün darbeciliğinin esas gücünü ve kitle kaynağını oluşturması, aldatılan ve sürüklenen birkaç iyi niyetli kişi dışında, darbecilerin tamamının kariyerist, popülist ve çeşitli küçük burjuva zaafı nedeniyle cezalandırılan kişilerden oluşması ve bugün Avrupa'da hala darbeciliği sürdürmeye çalışan kişilerin tamamının geçmişte Paşa Güven hainini destekleyen kişiler olması tesadüf değildir.

Darbenin gerçekleştirildiği 13 Eylül öncesinde hareketimizin içinde bulunduğu durum kısaca şudur:

Hareketimiz savaşın en acımasız sürdüğü bir dönemde çok değerli kadrolarını kaybetmiş, merkezi otorite zayıflamış ve güç kaybına uğramıştır. Kadrolarımızın ve önderliğimizin bütün dik-katleri yoğun bir biçimde toparlanmak, yaraları sarmak ve savaş-yeniden yükseltmek noktasındadır.

Yine 17 Nisan öncesi karar altına alınan partileşme sorunu güncelliğini korumakta, hareketimiz bir yandan toparlanma çalış-malarını sürdürürken, bir yandan da partileşmenin somut hazırlıklarını yapmaktadır. Darbe şefi de bu durumu bilmektedir.

Bu koşullarda aradığı fırsatı bulduğunu sanan iç düşman-larımızın, aynı zamanda bunun son şansları olduğunu, çünkü partili savaşta küçük burjuvazinin daha az yaşam şansı bulaca-ğını, parti ile birlikte bu unsurlarla da ciddi-güçlü bir hesaplaşmaya girileceğini görmesi zor olmamıştır. Bütün bunlar, faaliyetlerini sinsice yoğunlaştırmaları ve bir an önce harekete geçmeleri için yeterli sebeptir.

İşte bu noktada, darbeye yol açan nedenler arasında, hare-ketimizin en önemli eksikliği ortaya çıkmaktadır. Hareketimiz böylesi tarihsel ve zor koşullarda iç düşmanın yeniden başkal-dırabileceğini hesaba katmamış, darbecilerin sinsice yürüttüğü faaliyetler gözden kaçırılmış, bir anlamıyla politik saflığa düşülmüştür. Önderliğimizin de tespit ettiği ve özeleştirisini verdiği bu saftık, aslında bütün Devrimci Sol kadroları için geçerlidir. Özellikle darbe şefi Bedri Yağan'ın kimi girişimlerinin altında yatan niyetin çok safça yorumlanması, dikkate alınmaması ve hareket ön-derliğinin uyarılmamasının altında bu saflık yatmaktadır. Bundan do-

layı darbelerin özellikle, önderlikle ilişki yürüten kadroların saflığından yararlanıp hareketi bir süre aldatarak yönetmesi, önderliği tutsak edebilmesi mümkün olmuştur. Darbecilikle mücadele sürecinde de daha alt kadrolarda aynı saflığın yarattığı çeşitli hatalar, darbeciliğe karşı çabuk sonuç almamızı engelleyen ve hızımızı kesen eksiklikler olarak kendini göstermiştir. Bunda, hareket olarak darbe olayı ortaya çıkana kadar üst boyutta iç mücadeleler, çatışmalar yaşamamamızın etkisi de büyüktür. Bu olumluluk, iç düşmana karşı mücadelenin sadece küçük burjuva zaaf ve eksikliklere karşı eğitim boyutunun ötesine geçen bir hassasiyetle ele alınması, içimizdeki düşmanın dış düşmana dönüşebileceği noktasında kadroların yeterince duyarlı ve uyanık davranmaması, iç düşman dış düşmana dönüştüğünde ona karşı cepheden mücadele verme konusunda tecrübe eksikliği gibi olumsuz sonuçların da zemini olmuştur.

Hareketimizde darbe olayı, kısaca ortaya koymaya çalıştığımız bu nesnel ve öznel nedenlerin sonucu olarak gündeme gelen, karşı-devrimci bir sabotaj hareketidir.

Bütün bu gerçeklerin ülkemiz ve dünya solunda kendini olanca ağırlığıyla hissettirmesine karşın, darbeci çete şeflerinin "başka yolumuz yoktu", darbeci Asaf haininin "demokratik mekanizmalar yoksa darbe olur" türü darbeciliği meşrulaştırıcı nedenler arayışının, yine buradan hareketle darbeciliği meşrulaştırıcı teoriler üretmeye çalışın oportünizmin ileri sürdüğü gerekçelerin hiçbir kıymeti yoktur.

Hareketimize karşı düşmanca faaliyet yürütenlere, darbeci kontra çetesinin desteklenmesi ve güç verilerek yaşatılması için bu demagojiye dört elle sarılmakta ısrar edenlere vereceğimiz cevap şudur: Evet, hareketimizde küçük burjuva ideolojisine, küçük burjuva zaaf ve eksikliklerine, bu zaaf ve eksikliklerin ürünü olan küçük burjuva ihtirasına, kariyerizme, popülizme ve disiplinsizliğe verilecek demokrasi yoktur, olmamıştır, olmayacaktır. Hareketimiz küçük burjuvaziye ve oligarşinin karşı devrimci faaliyetlerine kendi içinde demokrasi tanıma gibi bir lükse sahip değildir ve bu hakkı kendinde görmemektedir. Bizim demokrasimiz DEVRİMCİ DEMOKRASİDİR. Emekçi halkımızın faşizmin zorbalığından ve sömürüden kurtarılması için, devrimimizin gelişmesine, ideolojik-politik çizgimizin güçlenmesine, düşmana karşı doğru

politik taktikler üretmemize, küçük burjuva zaaf ve eksikliklere karşı kadrolarımızın eğitimine, kadrolarımızın savaşı yönetme sanatını geliştirmeye hizmet edici bir demokrasidir. Bu anlamıyla saflarımızda, dünyanın en geniş demokrasisi vardır. Bu nedenle kuruluşundan günümüze kadar, hareketimizin ideolojik-politik çizgisi, çeşitli süreçlerdeki taktik ve politikaları ve bütün önemli kararlar, şartlar elverdiği ölçüde, en geniş katılımcılıkla belirlenmiş ve yürürlüğe konulmuştur. Bu nedenle, ne darbeci ihanet çetresinin, ne de onların gerekçelerine dört elle sarılan oportünizmin "başka çare yoktu", "demokrasi yoktu" türü gerekçeleri, hareketimizin kadroları, üyeleri, sempatizan ve taraftarları açısından hiç bir anlam ifade etmemektedir. Kaldı ki, darbe şefinin darbeden önce üç gün süren tartışmaları sonucunda, görüşlerini yazılı olarak iletmesi ve kadrolara dağıtılacağı, bunu da kabul etmezse parti kongresini beklemesi salık verilerek, demokrasi yolu bizzat önderliğimiz tarafından gösterilmiştir. Ama darbeci güçsüzdür. Görüşlerini savunma ve açık ideolojik mücadele verme cesaretinden yoksundur. Bu nedenle, demokratik yolu değil, darbe ve komploculuğu tercih etmiştir. Çünkü o, bütün güçsüzlüğüne rağmen, güç ve otorite olmak istemektedir.

HAREKETİMİZİN DARBESİ KARŞI MÜCADELESİ, DARBECİLİĞİN ORTAYA ÇIKIŞI, GELİŞİMİ VE BUGÜN VARDIĞI NOKTA...

Hareketimizde ortaya çıkan darbeciliğin başlıca karakteristik özellikleri şunlardır:

-Darbecilerin ideolojik-politik öncüsü emperyalizm ve oligarşidir. Darbeciler buna o kadar angaje olmuşlardır ki, özellikle hareketimizin önderliği hakkında ileri sürdükleri yalan ve spekülasyonların çoğu kontrgerilla şefi Menziri'n söyledikleriyle hemen hemen aynı şeylerdir.

-Darbeci güçsüzdür. Kendine güven ve siyasi cesareten o kadar yoksundur ki, meşru zeminde açık mücadele verecek cesareti göstermek bir yana, bölük pörçük düşüncelerini sistemleştirmek, anlaşılır hale getirmek yeteneğini bile gösterecek durumda değildir. Birey diktatörlüğünü reddetmek adına ileri sürdükleri "önderler" edebiyatı, ya da "kadroların iradesinin yoğunlaştığı kişilere kariyer verilmesi" gibi ne idüğü belirsiz saçmalıklarıyla gü-

lünç duruma düşecek kadar acizdirler. Bu nedenle hareketimizin, darbecileri, bu yola başvurmama, başvurduktan sonra darbeciliği bırakma ve meşru zemine dönmeleri için ortaya koyduğu tüm çabalar sonuç vermemiş, darbeciler ısrarla meşru zeminden kaçarak darbeciliklerini sürdürmüşlerdir.

-Darbeci bütün güçsüzlüğüne karşın, küçük burjuva ihtirasın esiridir ve güçlü olmak istemektedir. Bu nedenle demokrasi ve ideolojik mücadeleden anlamaz, bunlara düşmandır.

-Darbeci ahlaksızdır. Her türlü sahtekarlığı, yalancılığı, hile ve entrikayı, hırsızlık ve gaspçılığı, namussuzluğu başlıca yöntem olarak benimsemiş ve giderek ırz ve namus düşmanlığına varacak kadar düşkünleşmişlerdir.

-Darbe, hareketimizin M-L kimliği ve önderliğine karşı bir küçük burjuva isyan hareketidir. Başından itibaren zaafılar, cezalılar ve çıkarıcılar birliği olarak gelişmiş ve bitmiştir.

Darbeciliğin ortaya çıkmasından bugün vardığı noktaya kadar gelişimine yön veren başlıca karakteristik özellikler bunlar olmuştur. Hareketimiz darbeciliğin bu özelliklerini daha başlangıçta ortaya koymuş, M-L kimliğini savunarak darbeciliğe karşı uzlaşmaz ve cepheden mücadeleye girişmiş, uygun taktik ve manevralarla darbeciliğin bu özelliklerini açığa çıkartarak, teşhir ve tecrit ederek bu mücadeleden zaferle çıkmıştır.

Darbeciler 13 Eylül komplosunun son hazırlığını darbeden üç gün önce, darbe şefi Bedri Yağan'ın ağzından bölük pörçük, anlaşılmaz kimi eleştiriler getirerek tamamlamışlardır. Aslında kararlarını çoktan vermişler ve planlarını hazırlamışlardır. Bu girişim kendilerine küçük de olsa bir meşru zemin oluşturma çabasından başka bir şey değildir. Bu nedenle, önderliğin bütün ikna çabaları, gösterdiği demokratik ve meşru yollar sonuç vermemiştir.

13 Eylül günü, her türlü ahlak sınırlarını aşan alçakça bir yöntemle önderliği tutuklamış, tüm ilişkilere, arşive, kasaya el koyarak ve kadroları aldatarak hareketi yönetmeye başlamışlardır. Önderliğin, bu yoldan vazgeçmeleri, bunun harekete ve kendilerine büyük zararlar vereceği, sorunları varsa meşru zeminde çözüm aramaları doğrultusundaki tüm uyarılarına kulaklarını tıkamışlar, önderliği neden tutukladıklarına dair bir açıklamada dahi bulunmamışlar, ancak önderliğin zorlamasıyla ve beş gün sonra yazılı bir tutanakla neden tutukladıklarını belirtmişlerdir.

Önderliğin kadrolara başvurma ve meşru zeminde çözüm aramaya yönelik tüm önerilerini "bize zaman gerek" diye reddetmişlerdir. İktidarı ele geçirmiş olmanın verdiği güçle, önderliği çaresiz bırakarak, baskı ve tehdit yoluyla boyun eğdirme ve uzlaşmaya zorlama hesapları, daha ilk anda, önderliğin koyduğu uzlaşmaz ve kararlı tutumla bozulmuş, bunun yerine önderliğin tutsaklık sürecini mümkün olduğu kadar uzatma, kadroları aldatarak yönetmeye devam ederek, geçmişe ilişkin olumsuz düşünceler empoze etme, kendilerinin olumlu şeyler yaptıklarını gösterme, hareketin yayın organları ve çeşitli araçlarla kendi çarpık düşüncelerini kadrolara mal etme, kadroların zaaflarını okşayarak küçük burjuva duyguları güçlendirme ve en nihayet gerekli sonucu alabileceklerine kanaat getirdikleri noktada önderliği sanık olarak kadroların karşısına çıkarma yolunu seçmişlerdir. Bunun için hiçbir yetkileri ve meşrulukları olmadığı halde, kadrolara hareketin kasasından bol keseden para ve çeşitli payeler dağıtmaya, Devrimci Sol dergisini çıkarmaya, yayın organlarında abartılı ve çarpık düşüncelerini içeren yazılar yayınlamaya hız vermişlerdir. Hatta önderliğin kişisel röportajını dahi gasp ederek, çarpıtarak, "MK ile röportaj" adı altında yayınlamak kadar garip ve alçakça yollara başvurmaktan çekinmemişlerdir.

Hareketimizin darbeciliğe karşı mücadelesi daha ilk günde önderliğin "Bu harekette darbeciliği meşrulaştırmaktansa, atomlarına kadar parçalar ve külleri arasından yeni bir hareket kurarım" haykırışında ifadesini bulan cepheden savaş biçimiyle başlamış, önderliğin bu tavrı darbeciliğe karşı mücadelede hareketimizin tüm kadro ve taraftarları için yol gösterici, güçlü bir ses olmuştur.

Bu arada, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, ilk günlerden itibaren darbecilikten vazgeçmeleri, soruna meşru zeminde çözüm aramaları, bunun için hemen ülkeye giderek ya da kadroları Ortadoğu'ya çağırarak toplantı yapılması doğrultusunda önderliğin ısrarlı çabalarını reddetmişlerdir. Yine önderliğin, durumu kadrolara açıp, onların onayını almadan bir dakika bile hareketi yönetmeye haklarının olmadığı uyarılarını dikkate almamışlardır. Bu arada önderlik, var olan durumu protesto etmek ve olayların ciddiyetini kavratmak için başlattığı açlık grevini de sürdürmektedir. Önderliğin sağlığına veya yaşamına bir zarar gelmesinin darbe-

ciler için içinden çıkılmaz bir durum yaratacağı açıktır. Bunun için, açlık grevinin 13. gününde sorunu çözmek için dört kadronun en geç bir ay içinde çağırılması, bu süre içinde zorunlu durumlar dışında harekete ve yayın organlarına müdahale edilmemesi temelindeki bir protokolü kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Ancak, bu protokole de uymamışlar, yayın organları dahil her şeye müdahale etmeye, zaman kazanma manevralarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Bu manevraları, önderliğin, tutsaklığının 23. günü darbecilerin elinden kaçarak, ülkede ilişki yürüttüğü birinci dereceden sorumlular arasında bulunan Gürcan Özgür'ü durumdan haberdar etmesiyle boşa çıkarılmıştır. Kaçıştan sonra önderlik, darbecilerle telefon bağı kurarak, belirlenen dört kişiye sorunun yazılı veya sözlü hemen açılarak hemen karar vermelerini isteme konusunda Gürcan Özgür'ün tanıklığıyla yeni bir anlaşma yapılmış, yine Gürcan'ın güvencesiyle üsse geri dönmüştür. Ama üsse döndüğünde, darbeciler bu anlaşmayı da reddetmişlerdir. Bunun üzerine önderlik kendilerine çağrılı arkadaşları getirmeleri için 15 gün gibi bir süre tanıdığını belirterek, bu konuda tekrar bir protokol önerisi yapmış, ancak darbeci çete bu defa da önderliği yeniden tutuklayarak alçakça davranışlarını sürdürmeye devam etmiştir. Önderliğin Gürcan'a "Bir gün seni aramazsam, tutuklanmışım demektir, gerekli girişimleri yapar ve sorunu gerekli arkadaşlara açarsın" talimatı vermesine rağmen, Gürcan bu talimatı yerine getirmeyerek daha baştan suç işleme yolunu seçmiştir. Bu darbeci çeteyle açıkça işbirliğidir, alçaklıktır ve giderek darbeci çeteye tamamen katılmakla sonuçlanacaktır.

Darbecilerin artık çağrılı arkadaşların gelişini fazla uzatma durumu kalmamıştır. Ama onlar yine de programlarını uygulamayı sürdürmüşler, harekete her türlü müdahaleden vazgeçmemişlerdir. Gürcan kısa sürede darbeci çeteyle uzlaşma yolunu seçip, giderek işbirliği yaparak darbeci çeteye tamamen katılmış olsa da, bu gelişme darbecilerin zaman kazanma oyununu bozmaya yetmiştir.

Darbeciler bu süreçte, kadro ve savaşıci istihdamı yapmışlar, askeri faaliyetler dahil her türlü eylem talimatı vermişler, hatta çeşitli askeri birimleri gücünü aşan eylemlere zorlamışlardır. Erdoğan Eliuygun (Asaf) hainini de Kürdistan sorumluluğuna yine bu

süreçte atamışlardır. Erdoğan haininin daha ilk dönemlerde ortaya çıkan kimi davranışları, Kürdistan komitesindeki yoldaşlara imalı konuşmaları, harekete ilişkin olumsuz düşünceler empoze etme çabaları ve "Hareket içinde büyük sorunlar var" türü söylemleri, bu hainin başından itibaren darbe komplosunun içinde yer aldığını gösteren ciddi kanıtlardır. Yine bu zaman kazanma manevraları yaptıkları süreçte, sorunu çözmek üzere çağrılı yoldaşlardan birinin tutsak düşmesine neden olmuşlardır. Diğer çağrılı yoldaşlar ise ancak, önderliğin ısrarlı çabalarıyla Kasım ayı sonlarında getirilmişlerdir.

Çağrılı yoldaşların biri hariç tavır alması ve darbeciliği mahkum etmesiyle, darbeciler bu platformda da kaybettiklerini görmüşler, kendilerine tavır alan yoldaşları da önderlikle birlikte ilişkilerden tecrit ederek oyunlarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Darbecilikten vazgeçmeleri için yürütülen tüm ikna çabalarını, gelişmeleri meşru zemine çekmeye, düşman ve oportünizm nezdinde hareketin güvenilirliğini ve prestijini korumaya yönelik tüm tavizleri ve çözüm önerilerini reddetmişlerdir. Başlangıçta kendi önerileri olan "sorunu daha geniş kadrolara yazılı açıp kısa sürede (15 gün gibi) yazılı cevap alarak karar çıkartma" biçimindeki önerilerini dahi daha sonra hareketimizce kabul edilmesine karşın reddetmişlerdir. Darbeciler bu dönemde yine oyalama taktiğini sürdürerek, hareketin maddi varlıklarını ve silahlarını gasp edip, güvendikleri ve örgütledikleri kişilerin denetiminde toplama çabalarına özellikle önem vermişlerdir. Avrupa'da yürütülen bağış kampanyasında toplanan paraları hummalı bir şekilde son kuruşuna kadar toplayarak kendi denetimlerine almışlar, hareketin Avrupa'da ve ülkedeki mal varlıklarını suç ortaklarının veya en güvendikleri birkaç kişinin üzerine devredilmesini sağlamışlar, Avrupa, Ortadoğu ve ülkedeki bütün silahları toplayarak kendi denetimlerinde depolamışlardır. Öyle ki, bir ayrılık durumunda tek bir işne bırakmamak anlayışıyla hareket etmişlerdir. Kimi kilit noktadaki görevli, örgütleyebileceklerini düşündükleri kadrolara yönelik faaliyetlerini yoğunlaştırmışlar, bu kadroları, zaaflarından yararlanma, olmazsa hile, entrika ve şantajla suça ortak etme yoluyla kazanmaya çalışmışlardır. Kendi atadıkları Avrupa komitesindeki kadroları, Avrupa'da dergi işleriyle görevli iki kadroyu ve yine kendi atadıkları, ülkede alanlar ve bölgelerle kendi

aralarında zorunlu fiili alışverişlerini sürdürmekle görevli bir kadroyu, bu yolla ikna etmeyi ve suç ortakları haline getirmeyi başarmışlardır. Bunda öylesine alçakça ve ahlaksızca bir yöntem izlemişlerdir ki, kadroları evlere kapatarak ve günlerce her türlü yöntemi deneyerek yazılı taahhütler almadan bırakmamışlar, bu taahhütü aldıktan sonra ise hareketle ilişki kurmalarına izin vererek hile ve entrikayla kendi suçlarının ortağı haline getirmişlerdir. Böylelikle bu kadroları geri dönülmez bir yola sokmaya çalışmışlardır. Kadrolarla kadrolar, kadrolarla önderlik arasında güven ilişkilerini tahrip etmeye özel bir önem vererek tam bir sabotaj hareketi başlatmışlardır. Her şeye rağmen boyun eğmeyen ya da tereddütlü olanları ise "hareketin çıkarları" demagogisi ile susturmayı başarmışlardır. Daha sonraki planlarını da sonuç alıcı gördükleri bu taktik üzerine kurmuşlardır. Ancak yanıldıklarını, hem de çok kötü yanıldıklarını anlamaları için fazla zaman geçmesine gerek kalmayacaktır.

Bu süreçte darbecilerin niyeti ortaya çıkınca, hareketimiz de darbecililiği meşrulaştırmayan bir yöntemle, durumu alan-bölge komiteleri ve komutanlar düzeyindeki kadrolara açma doğrultu sundaki hazırlıklarına -bütün olanaksızlıklarına karşın- hız vermiştir.

Darbecilerin engellemelerine rağmen sağlanan İç Anadolu ve İstanbul DEV-GENÇ bağlantıları değerlendirilerek hareketimizin görüşlerini içeren yazılar ülkeye iletilmiştir. 5 Ocak'ta bu yoldaşlara, sorunun düşmana sızması, harekette kaosa neden olmaması için nasıl davranacaklarına dair ayrıntıları da içeren bir talimat gönderilerek, önderliğin alan ve bölge sorumlularına hitaben yazdığı mektuplarla birlikte tüm yazıları gerekli yerlere iletmeleri istenmiştir. O dönem alan ve bölge sorumlularına ve yeraltı ilişkilerine ulaşmanın tek yolu, darbecilerin bu ilişkiyi sağlamakla görevlendirdiği Menekşe Meral'dir. Ancak hiçbir yetkisi olmadığı halde, darbecilerin talimatıyla yazıları açmış, okumuş ve gerekli yerlere göndermeyerek bloke etmiştir. Menekşe'nin de darbecilerle birlikte örgütlendiği ve hareketimize karşı düşman cephesinde yer alarak her türlü düşmanlığı yapabileceği ortaya çıkmıştır.

Menekşe aracılığıyla hareketimizin kadrolara ulaşmasını engelleyen darbeciler, önderliğin taslak yazılarını çalarak, kendi yazıları ve seçtikleri bir kısım yazılarla birlikte kadrolara ulaştırmış,

hareket adına kadroları evlere hapsetmiş, tüm randevularını iptal edip yazılı cevap alınca kadar dışarı çıkma yasağı koymuşlardır.

Ancak bu sefer oyun tutmamış, silah ters tepmiştir. Erdoğan (Asaf) haini, onunla kader birliği yapan Ali Kırılancı haini ve bunlara angaje olan mahalli alan sorumlusu dışında tüm kadrolar darbecilğe tavır alarak, darbecilerle ilişki yürütmeyi reddederek, bütün engelleme çabalarına karşın önderliğe ulaşmayı başarmışlar ve onun etrafında toparlanmışlardır.

Erdoğan (Asaf) haini ise, bir yandan darbecilerin kendine biçtiği rolü oynararak onların ülkede sözcülüğünü yaparken, taraftarlarıyla birlikte kendisine "tarafsız-çağrıcı" görüntüsü vermeye, "her iki taraf da yanlış" propagandası yaparak daha o günden kendi hesabını yapmaya başlamıştır. Her şey aslına uygun gelişerek hainler ve darbeciler birbirlerine de ihanet etmek ve yeni darbeler yapmak için fırsat kollamaya ve bunun hazırlıklarını yapmaya başlamışlardır.

Ancak tarafsız görünümüyle kimi kadroları etkileyen Erdoğan (Asaf) haininin maskesi kısa sürede düşürülerek darbeci yüzü açığa çıkarılmış, etkilenen kadrolar sabırla ikna edilmiş, hareketimizin tüm alan-bölge sorumluları ve komitelerinin, komutan ve savaşımlarının katılımıyla 16 Ocak deklarasyonu yayınlanmıştır.

16 Ocak 1993'te yayınlanan bu deklarasyonla darbecilere tüm kadrolar tarafından her türlü sorunun tartışılacağı güvencesi verilmiş, birlik çağrısı yapılmış, darbecilikten vazgeçmeleri ve hareketin meşru zeminine dönmeleri istenmiştir.

16 Ocak deklarasyonunun yayınlandığı günlerde, ülkede kendisinde "çağrıcı" diyen Erdoğan (Asaf) haini ve yandaşları hariç hiç kimse, darbecilği ağızına alma cesareti bile gösterememiştir. Darbeciler çok ağır bir yenilgiye uğramışlar, bu zeminde de kaybetmişlerdir. Kadrolar ve önderlik arasındaki güven ilişkilerini tahrip etmeye yönelik bütün sabotaj hareketleri, iğrenç yalan ve spekülasyonları, "hareketi böleriz" tehditleri ve çeşitli şantajları, entrikaları kâr etmemiş, Devrimci Sol kadrolarından güçlü bir şamar yemişlerdir.

Ama darbecinin hala aklı başına gelmemiştir ve geleceği de yoktur. Bu kez Erdoğan haini ve yandaşları aracılığıyla hareketi bölmeye yeltenmişlerdir. Bunlar önderlikle bile tartışmaya yanaş-

mayarak; altındaki kadro bağlantılarını da vermeyerek, fiilen ayrılık başlatmaya çalışmışlardır.

Bunun üzerine hareketimiz devrimci demokrasi ile darbeciliği kuşatma hareketi başlatmıştır. Deşifrasyon tehlikesini de göze alarak, bu alanları alttan kuşatmak için tüm olanaklar seferber edilmiş, kısa sürede hareketi bölme umutları da yok edilmiştir. Birkaç yeraltı kadrosu dışında darbecilerin çevresinde hiç kimse kalmamış, sorumlusu darbeci olan mahalli alanlardaki bütün kadrolar ise hareketin inisiyatifine girmiştir.

Bu noktada artık onlara yön veren tek şey, hesap verme korkusu ve can kaygısıdır. Yaptıklarının bedelini ödeme cesareti göstermekten bile acizdirler. Hatta o kadar acizdirler ki, artık bu işin bittiğini, sonu olmadığını dahi görememiş, şuursuzca hareket etmiş, hiçbir polise kaygı duymadan ulaşabildikleri tüm ilişkilere girerek zaafı, cezalı, devrimciliği bırakmış ve her şeyiyle bitmiş unsurları örgütlemeye ve taraftar toplamaya çalışmışlardır. Yine oportünizme sığınmak ve onların himayesini elde etmek için yoğun çaba içerisine girmişlerdir.

Bu ana kadar hareketimiz içinde çok canlı ve geniş tartışmalar olmasına karşın, sorunun düşmana ve oportünizme sızmamış olması, hareketimiz açısından büyük bir şans ve olumluluktur. Ama artık düşmanın duymaması için hiçbir neden kalmamıştır. Aynı günlerde darbeciler ünlü dokümanlarını da Avrupa'da yakalatmışlardır. Oportünizme ise örgütün tüm sırlarını ifşa etme pasasına zaten kendileri anlatmış, himaye dilenmek için oportünizmin kapılarını aşındırmalardır.

Nihayet gelişmeleri düşman duymuş, burjuva basında hareketimize yönelik yayınlar başlamıştır. Kontrgerillanın devreye girdiği, hareketimizi tasfiye etmek, bölüp parçalamak, güçten düşürmek için darbecileri psikolojik savaşın çok önemli bir aracı olarak değerlendireceği de açıktır. Düşmanın çok ender ele geçirebileceği böyle bir fırsatı sonuna kadar değerlendireceği düşüncesiyle, hareketimiz tüm kadrolarıyla 3 Mart'ta "1 Nolu Karar"ı yayınlamıştır.

1 Nolu Karar'la darbeciler düşmanın amacı konusunda uyandırılmış, kontrgerillanın oyununa gelmemeleri ve amaç birliği yapmamaları için suç işlemeye son vermeleri, gasp ettiklerini geri vermeleri, hareketin iradesini tanımaları, böyle davrandıkları tak-

dirde hareketin en kısa sürede örgütleyeceği kadrolar toplantısına katılacakları, kendilerini özgürce ifade etmeleri için can güvenlikleri dahil her türlü koşulun sağlanacağı belirtilmiştir. Yine bu karara ek olarak darbelerin ileri gelenlerine toplantıya çağrılı olduklarına dair davetiyeler gönderilmiştir.

1 Nolu Karar'ın yayınlanmasıyla artık darbeler için iki yol vardır: Ya 1 Nolu Karar'a uyarak gittikleri yoldan vazgeçecek ya da ideolojik-politik hakimiyeti altına girdikleri emperyalizm ve oligarşiyle amaçta ve fiiliyatta da açıkça birleşerek bir kontrgerilla hareketine dönüşeceklerdir. İdeolojik ayrılıklarının olmadığını her fırsatta belirttikleri bu koşullarda bir ayrılık örgütlemeye çalışmalarının da başka hiçbir anlamı yoktur. Yine ikinci yolu seçmeleri onlar için dramatik sonun başlangıcı demektir.

Onlar ikinci yolu seçtiler. Erdoğan (Asaf) haininin kendi darbesini yapma hazırlıkları, başta İbrahim Hafta haini olmak üzere, diğer darbeci şeflerin zorlamaları sonucu, şefleri Bedri Yağan'ı Ortadoğu'da aldattığı kimi savaşımlarla ülkeye gitmek zorunda bıraktılar.

Hareketimiz ise, kontrgerillanın da devreye girdiği bu koşullarda artık bu oyuna bir an önce son vermek amacıyla darbeciliğe cepheden ve aleni ideolojik saldırıya geçerek, basın-yayın yoluyla, geniş katılımlı toplantılarla en sıradan halk ilişkisine varana kadar tüm taraftarlarını eğitmeye başlamıştır. Amaç, bir yandan saflarımızı sağlamlaştırmak, diğer yandan da darbecileri gittikleri çıkmaz yoldan geri döndürmek için baskı gücü oluşturmaktır. Ama, darbecilere ne gittikleri çıkmaz yolu anlatabilmek, ne de bu yoldan geri dönmelerini sağlamak mümkündür. Darbeci çete, kontrgerilla ile birliğe karar vermişti. Hiçbir şeyden anlamıyorlardı.

Kısa sürede binlerce taraftarımız darbeciliği lanetlemeye başlamıştır. Adım atacak halleri yoktur artık, kitleler darbeler üzerinde kontrgerillaya hizmetten vazgeçmeleri için büyük bir baskı gücü oluşturmıştır... Ama darbeler anlamamışlardır.

Kontrgerilla, darbeci şefi, ülkeye girdiği ilk gün bulmuş ve yok etmiştir. Her şeyleriyle hizmetine girdikleri kontrgerilla, ilk fırsatta canlarını alırken, hareketimiz can güvenliklerini sağlamayı vaat etmiştir... Ama onlar anlamamışlardır.

Oligarşi için bu katliam büyük bir prestijdi. Devrimciler için ise güven sarsıcı. Oligarşi bu katliamla bir taşla iki kuş vurmak iste-

miş, adaletimizin işlemlerini engelleyerek geride kalan ve her şeyiyle tükenmiş darbecilere bir önder armağan ederek yeniden kan, can vermeye çalışmış ve darbeciliğe devam etmeleri mesajını vermişlerdir... Ama onlar anlamamışlardır.

Hareketimiz düşmanın oyununu bozmak için "katliamda hayatını yitirenler bizim şehidimizdir" diyerek cenazelere sahip çıkmıştır. Cenazeye tek bir darbecinin bile gelmediği koşullarda, geleneklere uygun tören düzenleyerek, darbecilere ve onlara inanlanlara "bu sorunu hala iç sorununuz görüyoruz, hareket zeminine dönün" çerçevesinde güçlü ve anlamlı bir mesaj verilmiştir. Yine bu operasyonda hareketimiz darbecilerle temasa geçip zor durumda kalan kadrolara her türlü yardımı yapacağını belirterek karşılıklı bilgi alışverişi için son derece kısıtlı olanaklara karşın, kendilerine bir telefon tahsis ederek bu mesajı güçlendirmek istemiştir... Ama onlar ısrarla anlamamışlardır... Onlar kendilerine verilen telefonu taraftarları olan üç-beş serseriye dağıtarak önderliği tehdit etme aracı olarak kullanmışlardır.

Yayın organlarında, toplantılarda tekrar tekrar çağrı yapılmış, anlamamışlardır.

Darbecilerin bir avuç insanı bile bir araya getiremedikleri koşullarda, hareketimizin önderliğinde 1 Mayıs alanlarını fetheden binlerce emekçi, alanları darbeci ihanet çetesi mahkum eden sloganlarla inletmiş, onlar yine anlamamışlardır.

Hareketimizde yol açtığı onca tahribata, yüze yakın kadronun şehit ve tutsak düşmesine neden olmasına karşın, hareketimizin gösterdiği büyük sabrı anlamak şöyle dursun, darbeci çete o süreçte artık kelimenin gerçek anlamıyla bir kontrgerilla hareketine dönüşmüştür. Örgütümüzün yayın organlarının ve hareketimizin ismini kullanarak oligarşiyle aynı paralelde Devrimci Sol düşmanlığı propagandası yapmış, dernek, işyeri, ev baskınları düzenlemiş, yoldaşlarımıza öldürme kastıyla tuzaklar kurmuş, silahlı saldırılar yapmış, kimi yoldaşlarımızı kaçırıp işkence yaparak zorla darbeci olmaya zorlamış, Devrimci Sol'a yardım etmemesi için halkı tehdit etmiştir.

Darbeciler aynı dönem oligarşiye de üst üste ve aleni bir şekilde eylem yapmayacakları mesajları vermeye başlamışlardır. Burjuva basın-yayın organlarına faks mesajları göndererek eylem yapmayacaklarını ilan etmiş, oligarşiden güvenlik dilemişler-

dir. Açıkçası oligarşiye "biz görevimizi kavradık, Devrimci Sol'u yok etmek için sana bu kadar olanak sağlamakla da yetinmeyecek, fiili saldırılara da katılacağız, bize saldırma" mesajını iletmislerdir. Oligarşi bu mesajı almakta gecikmemiştir. Darbeciler her yerde korunarak, darbeci çeteler polis ekip otoları himayesinde mahallelere saldırmış, hatta darbecilerin dergilerini bizzat polis dağıtmış, dergi bayileri önünde de özel güvenlik almıştır. Darbecilere hizmette kusur etmeyen oligarşi, öte yandan azgın bir saldırdı dalgası başlatmıştır. Artık demokratik alandaki yoldaşlarımız bile katliam operasyonları düzenlenmeye başlanılmıştır. Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım isimli yoldaşlarımız bu dönem katledildiler. İYÖ-DER içinde çalışan bu yoldaşlarımızdan Uğur'un bir hafta önce darbecilerce kaçırılıp, ağır işkence yapılması ve katledildiğinde halen işkence izlerinin üzerinde olması çarpıcı bir örnektir. Oligarşi ve darbecilerin saldırıları sadece amaçta değil, yöntemde, biçimde, her şeyde aynıdır, her ikisi de kaçırıyor, işkence yapıyor ve katlediyor. Ve her ikisi de özellikle darbeciliğe karşı mücadelede ön plana çıkmış yoldaşlarımızı hedef seçiyor.

O döneme kadar her şeyiyle devrimci bir harekete yönelmiş, devrimcilik adına savunabilinir hiçbir yanı olmayan darbeciliğe karşı yüz kızartıcı bir tavırsızlık örneği sergileyen oportünizm de iyice arsızlaşarak darbeciliği himaye etmeye başlamıştır. Darbeciliğe karşı, devrimci görevlerini yerine getirmektense, ellerini ovuşturarak Devrimci Sol'un bölünüp parçalanmasını, güçten düşmesini ve arenanın kendilerine kalmasını hayal eden oportünizm, hareketimizin darbeciliğe karşı nasıl kenetlendiğini ve nihayetinde darbeciliğin bittiğini görünce bir kez daha hayal kırıklığına uğramış, bunun telaşıyla darbeciliği yaşatmak için atağa geçmiştir. Oportünizmin Devrimci Sol'un bölündüğü, artık ayağa kalkamayacağı propagandasıyla birlikte, darbecilerin ideolojik farklılığı olduğu şeklindeki darbeci kontra çetesini meşrulaştırma çabaları süreç içinde giderek boyutlanmış ve hareketimize karşı düşmanca bir tutuma varmıştır. Oportünizm öylesine ileri gitmiştir ki, darbeci kontra çetesinin ısrarla "ideolojik ayrılığımız yok" demesine karşın, "hayır, aslında ideolojik ayrılıkları var ama onlar farkında değil" diyebilecek kadar gülünçleşmiş, onlar adına teorik gerekçeler bulmaya çalışmışlardır.

Kısacası oligarşi, darbeci kontra çetesi ve oportünizm hare-

ketimize karşı birleşmiş ve kuşatma hareketi başlatmıştır. Bu birliğin tek hedefi vardır: Devrimci Sol'u tasfiye etmek, bir daha ayağa kalkamamasını sağlamak. Oportünizmi bu noktaya götüren, emperyalist ideolojinin ağır tahribatı yanında, hareketimizin gelişmesi ve güçlenmesi karşısında duyduğu kaygıdan başka şey değildir. Çünkü savaşı yükselterek kitlelerde umut olmaya başlayan hareketimiz, oportünizmin tabanında da etkili olmuştur. Ve oportünizm kendi tabanını tutamamanın sancısını çekmekteydi. Nitekim çeşitli oportünist siyasetlerden savaşmak isteyen kimi iyi niyetli unsurlar her gün biraz daha artarak saflarımıza katılıyordu. Buna karşı önceleri hareketimizi soldan tecrit etme, yalnızlaştırma, çeşitli ayak oyunları ile kendi kitlelerini kemikleştirme, kitlelere giderken düzenden çok anti-Devrimci Sol propagandası yapmaya ve yoğun ideolojik saldırıyla mücadele etmeye çalışan oportünizm, başarısızlığa uğramış, özellikle 12 Temmuz sonrası hareketimizin yeniden mücadeleyi yükseltmesiyle bu politikasının tamamen iflas ettiğini görmüş, Devrimci Sol'u eleştirmemeye, saygıyla söz etmeye önem vermeye başlamıştır. Kısacası, Devrimci Sol'un karşısında tutum takınarak var olmayı başaramadığını görmüştür. Yokolacağını görmenin çaresizliğiyle, yeni arayışlar içine girmiştir. İşte darbeci kontra çetesi tam bu noktada oportünizme bulunmaz bir fırsat vermiştir. Oportünizm ise her türlü devrimci değeri çiğneme pahasına da olsa bu fırsata dört elle sarılmıştır. Çünkü artık oportünizmin varlığı Devrimci Sol'un yok olmasına bağlıdır.

Bu noktadan sonra hareketimiz açısından darbeci kontra çetesini yok etmekten başka yol kalmamıştır. Darbeci kontra çetesi yok edilmeli, kuşatma varılmalı ve hareketimiz yeniden sınıf savaşını yükselterek halka karşı görevlerini yerine getirmelidir. Bu doğrultuda 7 Haziran 1993'te "2 No'lu Karar" yayınlanmıştır. Yine tüm kadrolarımızın katılımıyla alınan bu kararla darbecilerin suçları birer birer sayılarak, teslim olmaları için üç gün süre tanınmış, aksi takdirde cezalandırılacakları belirtilmiştir.

Bu karar karşısında darbeci kontra çetesi "kardeş kanı" edebiyatına başlamıştır. Canına mal oldukları onca yoldaşımızın kanı henüz kurumamışken, alçakça saldırılarını bütün hızlarıyla sürdürmüş, hareketimizin gösterdiği büyük sabra karşın suç işlemekte inat ederken, kontrgerilla cephesine gönüllü yazılırken

kardeş kanı akıllarına gelmeyenler, hesap verme günü geldiğinde bunu hatırlayıvermişlerdir. Darbeci kontra tutarlı bir düşman olamayacak kadar bile alçaklaşmış, çürümüştür.

Bu kararla birlikte oportünizm de hareketimize karşı büyük bir atağa kalkışmıştır. "Sol içi" çatışma demagojisiyle cepheden tavır almış, darbeci kontraları yaşatmak için tüm olanaklarını seferber etmiştir. Hatta kimileri hızını alamayarak darbecilere alınacak tavırları kendilerine alınmış tavır sayacaklarını, gerekirse silahla savunacaklarını belirtecek kadar pervasızlaşmışlardır. Ülkemiz solu, sınıf mücadeleleri tarihinde çok ender rastlanan, belki de hiç rastlanmamış gelişmelere sahne olmuştur. Birkaç iyi niyetli siyaset dışında, herkes işini gücünü bırakmış, Devrimci Sol'u yok etmek, darbeci kontrayı yaşatmak için seferber olmuştur. Darbeci çetesinin Rıza Güneşer yoldaşımızı 24 kurşunla katledecek kadar cani, gözü dönmüş karakteri, onlarca yoldaşımızı kurşunlaması, işkence yapması, hiçbir şey oportünizmin hızını kesememiştir. Kimileri ise bunlara "meşru savunma" demeye yeltenecek kadar rezilleşmişlerdir.

Aynı süreçte oligarşi de bütün hızıyla saldırmaktadır. Darbeci çetenin hareketimize ilişkin bütün detay sırları içeren raporları düşmana teslim etmesiyle önemli bir avantaj sağlayan oligarşi, üst üste operasyonlar gerçekleştirerek sonuca varmaya çalışmakta, birkaç yoldaşımızı şehit ve tutsak vermediğimiz hemen tek hafta geçmemektedir. Bunun adı ağır kuşatmadır. Bir avuç darbeci kontra, düşman ve oportünizmle birleşerek büyük bir güce dönüşmüştür. Hareketimiz para, silah vb. her türlü olanaktan yoksundur. Ve bütün bunları yeniden yaratıp bu ağır saldırıya göğüs gererek hedeflerine yürümek zorundadır.

İşte bu koşullarda tarih Devrimci Sol ruhunun bir kez daha şahlanışına tanık olmuştur. Düşmana kurşun sıkacak tek silahımız, olanak yaratacak tek liramız olmayabilir. Ama bizi hep zafere götüren, hiçbir karşı saldırıya başeğmeyen kararlılığımız vardır bizim. Hareketimize gönül vermiş, umut bağlamış binlerce gençlerimiz, çocuklarımız, yaşlılarımız, kadınlarımız vardır. Hiçbir zorluk karşısında gerilemeyen, kendi özgüvenimiz vardır. Bu güç oportünizmin, oligarşinin ve darbeci kontra çetesinin anlayamayacağı kadar büyük ve yenilmez bir güçtür. Bunu anlamayanlara bir kez daha anlatmalı, görmek istemeyenlere bir kez daha göstermeliy-

dik. Ve bu güce dayanarak bütün olanaksızlıklara karşın kuşatmayı parçaladık, önümüze kurulan barikatları ezip geçtik, yeniden örgütlenmeye ve ayağa kalkmaya başladık.

Darbeci kontra çetesi, kısa sürede ortalıkta dolaşamaz, meşru, legal zeminde görünmez olmuştur. Yeraltında evlere tıklılıp kurdukları üç-beş çeteyle, hareketimize yönelttikleri saldırılarla hiçbir sonuç alamayacaklarını, bunların onları kaçınılmaz sonlarına biraz daha yaklaştırdığını dost-düşman herkes görmeye başlamıştır. Hareketimiz kırdı, şehirde silahlı-silahsız güçleriyle ayakta olduğunu, herkese meydan okuyabilecek güçte olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bu gelişme karşısında oportünizm hala ısrarını sürdürse de, umudu kırılmıştır. Daha temkinli olmaya, darbeci kontra çetesini daha isteksiz desteklemeye başlamıştır.

Darbeci kontra çetesi ise bu yolla da meşrulaşamayacağını, ihanetinin daha da inkar edilemez hale geldiğini görerek, bir yandan hareketimize karşı düşmanlığını sürdürürken, diğer yandan da elindeki silah gücüne dayanarak ve kandırılmış üç-beş insanı sorumsuzca eyleme sürerek meşrulaşma yolunu denemeye başlamışlardır.

Ancak, tüm zorlamalarına karşın ciddi bir eylem bile örgütleyememişlerdir. 12 Eylül sonrası ülkede bulunmamış, savaş gerçeği nedir görmemiş, ama Avrupa'nın rahat ortamında önderliğimize "mülteci" diye saldıran hastalıklı kafalar, "savaş ülkeden yönetilmelidir" diye fetva veren zavallılar, nedense ülkeye adım atmayı akıllarına bile getirmemişlerdir. Öylesine iğrenç, alçak ve namussuzdular ki, ülkeye gitmektense, her şeyiyle bittiğini kendilerinin de kabul ettiği birini siyasi sorumlu, kendine güvensizliğiyle ünlü ve bir milis ekibi yönetmekten bile aciz bir diğerini ise askeri sorumlu yapmışlardır.

Oligarşi de umduğunu bulamamıştır. Darbeci kontra çetesi beklediğini verememiş, görevini yapamamış, üstelik tehlikeli bir yönelim içine girmiştir. Oligarşinin içinde bulunduğu kriz, hangi amaçla olursa olsun, silahlı bir faaliyete göz yumamayacak kadar hassastır. Bu açıdan darbeci kontra çetesinin elindeki silahlar oligarşi için tehlikeli olmaya başlamıştır. Oligarşi bu silahlara ancak geçici bir süre ve sadece Devrimci Sol'a yönelik olmak kaydıyla göz yumabilirdi. Darbeci çete ise bu sınırı aşmıştı. Dola-

yısıyla buna engel olmalı, darbeci çeteye yeni bir rol biçerek, darbecileri bunu gerçekleştirmeye zorlamalıydı. Bu rol, Devrimci Sol'a karşı psikolojik savaşın bir biçimi olan kontrgerilla yayınlarını sürdürmekti. Nitekim darbeci çete bu konuda da rüşünü ispata lamış, darbenin açığa çıktığı günden sonra, kontrgerilla, hareketimize karşı bir tek bildiri bile yayınlama ihtiyacı duymamıştı. Darbeci kontra, kontrgerilla ile hemen aynı yöntemi kullanarak bunu çok daha yetkin bir şekilde yerine getirmişlerdir. Sadece bu nedenle bile, oligarşi için darbeciler yaşamalı, yine ileride muhtemel gelişmeler için el altında tutulmalıdır. Böylece oligarşi bu hainleri, illegalite oyununu sürdürdükleri ev ve işyerlerinden eliyle koymuş gibi bir gecede toplamıştır. Bununla aynı zamanda hareketimizin yeniden geliştirdiği eylemler karşısında acizliğini gizlemeye, kamuoyu nezdinde "Devrimci Sol'a darbe vuruyorum" havası yaratmaya çalışarak bir taşla iki kuş vurmak istemiştir.

Oligarşinin de tavır almasıyla darbeci kontra çetesi artık çaresizliği yaşamaya başlamıştır. Hayaller ve çıkarlar bitmiş, kurallarına göre süren oyun kendileri için de tehlike sinyalleri çalmaya başlamıştır artık. Diğer yandan bireyci yoz kültürün çürüttüğü insan tipleri, kendi içinde birbirlerinin gözünü oymak için fırsat kollamakta, ihtirasını tatmin etmek için yeni "önderler" bir an önce sıranın kendilerine gelmesi için sabırsızlanmaktadırlar. İşte böyle bir psikoloji ve ruh hali içerisinde, birbirlerinin pisliklerini bu defa kendileri ortaya dökmeye başlamışlardır. Irz düşmanlığı, ahlaksızlıklar bir bir ortaya saçılmış, ortalık kokudan geçilmez olmuştur.

Darbeci şeflerden A.Şener Yıldırım'ın çocuk yaşta denecek sevgiliyle birlikte yaşamaya başladığı, ırz ve namus düşmanlığı yaptığı, kadın erkek ilişkilerinde ahlaksızlığın ve bunu darbeci çıkarlar için kullanmanın sadece Şener'le sınırlı kalmadığı, hepsinin şu veya bu şekilde bu tür pisliklere bulaştığı ifşa edilmeye başlanmıştır. Sivil toplumcu kafa ahlaki boyutuyla da ortaya çıkmış, bütün darbecilerde evlenme ve çocuk sahibi olma furyası başlamıştır. Ama darbeciler bu pislik ve koku içinde yollarına devam etmektedirler.

Kaderin garip tecellesi işlemektedir adeta. Yeni önderliğe so yunanlar bu sefer de eski şeflerine "mülteci", "savaş Avrupa'dan yönetilmez", "operasyonların nedeni Avrupa'dan telefonlarla yö-

netmek ve benmerkezciliktir" demeye başlamışlardır. Bu tablo içerisinde, darbeci kontranın şeflerinden Şener, çareyi ele geçirdiği para ve olanakları gasp ederek kaçmakta bulmuştur. Diğer şef İbrahim Bingöl ise ülkeye gitmek yerine sempatican olmayı kabul ederek yeni darbecilere çaresiz boyun eğmek zorunda kalmıştır. Darbeci kontranın yeni şefleri bu oyunu sürdürmeye devam etmişlerdir. Onlar da çaresiz meşrulaşma çabalarını sürdürmek için eski şeflerinin en son seçtiği yolda sağa sola bir iki bomba koyup, oligarşiden derslerini almışlardır. Şimdilerde işe daha çok oportünizmin göstermiş olduğu yolu tercih etmiş görülmektedirler. Yani suni ideoloji üretmek meşrulaşmaya çalışmaktadırlar. Ama silahlı eylemde olduğu gibi, bu konuda da eski şeflerine göre çok çapsız oldukları ortadadır. İdeoloji üretimi adına hareketimiz geçmişte DY oportünizmine ve kendilerine ne demişse onları tersine çevirmekten öteye geçebilecek bir zeka kapasitesi gösterememektedirler. Darbeci kontra çetesinin en son vardığı bu pozisyon, hem oligarşinin biçtiği role, hem de Devrimci Sol'u yıpratmak için oportünizmin amaçlarına hizmet etmeye uygundur. Bu nedenle hareketimizin karşısındaki ittifak halen sürmektedir demek yanlış olmaz. Ama artık bu ittifak umutsuz ve çaresizdir.

Gelinen noktada, açıkça görülmektedir ki, yeni şefler ya da onların da gözünü oymak için sırada bekleyen müstakbel şefler ihtiraslarının kurbanı olana kadar oyuna devam edeceklerdir. Ama darbeci kontra çetesine oligarşi en son biçtiği rol dışında şans tanımayacaktır. Bu rolü oynamalarına ise hareketimiz izin vermeyecektir.

Oportünizm bugün artık her tarafından pislik akan, karşı-devrimci yüzünü sıradan halkın bile görmekte zorluk çekmediği darbeci kontra çetesine destek vermiş olmanın onursuzluğu ile bir kez daha yenilgiyi tatmaktan kurtulamamıştır. Gözü hiçbir şey görmeden hala bu pisliliği yaşatma çabası artık bize değil, kendisine zarar vermekten başka bir sonuç doğurmayacaktır. Oportünizmin devrimci hareketimize karşı beslediği bu büyük düşmanlığı izah etmenin, halka ve devrimci kamuoyuna hesap vermenin sancıları ile kıvrılacağı günler fazla uzak değildir.

Darbeci kontra artık her gün biraz daha çürüyen ve etrafı kokutan bir cesettir. Bu cesedi sadece gerektiği için değil, insanlığın ve devrimin iyiliği için toprağa gömmeye görevi hareketimize aittir.

Yoldaşlar, emekçi halkımız,

Darbeci kontra çetesi hareketimize büyük zararlar vermiş, çok şeye mal olmuştur. Bu nedenle partimizi, emekçi halkımıza bir buçuk yıllık bir gecikmeyle armağan edebiliyoruz.

13 Eylül ihaneti nedeniyle bugün burada olması gereken ve varlıklarıyla bize büyük güç katacak olan birçok değerli yoldaşımızı şehit verdik.

Darbeyle birlikte örgütümüzde had safhada bir deşifrasyon yaşanmış, şehit ve tutsak düşmelerle örgütümüzde ciddi boşluklar doğmuştur.

Hareket olarak silah, teçhizat, maddi olanaklar açısından çok büyük sıkıntılara katlanılmıştır... Hala da katlanılıyor.

Birçok eksik ve kaybımızı telafi etmekle beraber, ihanetin yol açtığı kayıplarımızı büyük oranda yerine koyduğumuz söylenemez.

Ancak hareketimiz herkese ve her şeye rağmen ayaktaadır. Savaşı yeniden yükseltecek ve devrimin görevlerini omuzlayacak güç ve kararlılığından hiçbir şey kaybetmemiştir. Kayıplarımızı telafi etmek, olanaklarımızı daha da büyütmek için ise yine tek güvencemiz yoldaşlarımızın üstün fedakarlığı, sempatizan ve taraftarlarımızın, halkımızın desteğinden başka bir şey değildir.

DARBECİLERİN İDDİALARI

Darbecilerin iddiaları, hareketimiz önderinin kişiliği ve yaşamı, merkezi operasyonlar, kadro politikası ve örgüt işleyişi olmak üzere üç noktada toplanmaktadır.

İddia sahibi iddiasını ispatlamakla yükümlüdür, ama darbecilerin ne böylesi bir derdi, ne de iddialarına dayanak yapabilecekleri en küçük bir kanıtları vardır. Tam aksine, bu iddialar, yaşananlar ve gerçekler tarafından reddedilmektedir. Bu iddiaların sonradan suçluluk psikozuyla darbeciliklerine meşru zemin oluşturmak için hazırlandığı her yönüyle açıktır. Bu nedenle darbeci iddiaların herkesçe görülebilecek ve ilk bakışta göze çarpan başlıca özellikleri şunlardır:

1-Bu iddialar 12 Eylül işkencehanelerinde başlatılan, cezaevi idaresince ve savcılarınca sürdürülen, önderimizin özgürlüğe kavuşmasından sonra ise kontrgerilla bildirilerini ve kontrgerilla şefi Menzîr'in demeçlerini süsleyen iddialarla hemen hemen kelime-

sine varıncaya kadar ayındır. Bu iddialar solda ise özellikle DY çevresi ve Bolşevik Partizan gibi ne idüğü belirsiz grup ve kişilerce sürdürülmüş, hareketimizden gerektiği şekilde cevabı almıştır.

2-Tamamen sübjektif, kurgusal ve hayal ürünüdür. Hiçbir somut gerçeğe dayanmadığı gibi, suçluluğun korku ve telaşıyla hazırlandığı için mantık kurallarından da tamamen yoksundur.

3-Kanıtlamak için değil, hiç değilse kafa bulandırmak ve örgütsel sabotaj için piyasaya sürülmüştür. Bu nedenle bilinemezler üzerine kurgu yapmaya özel önem verilmiş, iddiaları çürüten bilinen gerçekler ise yok sayılmış, çarpıtılmış ya da reddedilmiştir.

4-Ne pahasına olursa olsun, önderliğimizi mahkum etmek amacıyla ortaya sürülmüş, bunun için her türlü yalan, iftira, ahlaksızlık başlıca yöntemleri olmuştur. Darbeci iddialara göre, hareketimizin yarattığı değerler, gelenekler, ilke ve kurallar, ideolojik-politik çizgi vb. her şey iyi, bütün bunların yaratıcısı, geliştiricisi, en azından bunlarda en önemli pay sahibi olan önderliği her şeyiyle kötüdür.

İhtirasın ve kariyer tutkusunun çürüttüğü pislik dolu beyinlerin ve ruhların; ürünü olan bu iddialar bütün saçmalığı, iğrençliği ve aptalca niteliğine karşın komisyonumuzca titizlikle araştırılmış ve öz olarak şu sonuçlara varılmıştır.

1 -ÖNDERİMİZİN KİŞİLİĞİ VE YAŞAMI KONUSUNDA:

Darbeci çetenin bu konudaki iddiası, önderliğimizin keyfi, lüks, hesapsız ve savruk yaşadığı, çevresine sekte davrandığı, küfür ve hakaret ettiği vb.dir.

Önderimizin böyle bir yaşam sürdürmek bir yana, hareketimizin tek kuruluşunun bile boşa harcanmamasında ne kadar hassas olduğu, günlük yaşamdaki titizliği ve disiplinliliği herkesçe bilinir. Önderimiz, her zaman kitlelerle ve kadrolarla iç içe yaşamıştır. Yine yıllar süren cezaevi yaşantısı da tüm kadrolarca en ince ayrıntısına kadar bilinir. Yapılan hiçbir harcamayı, basit kişisel ihtiyaçları için yapılan harcamaları bile kendisinin yapmadığı, en azından çevresindekilerin görüşüne başvurduğu da bilinir. Darbeci gasp çetesinin hareketimizi olanaksızlıklara mahkum ettiği süreçteki yaşamı ve tutumluluğu, fedakarlığı ile tüm Devrimci Sol kadrolarına örnek olmuştur. Bütün bunlara karşın, geçmiş süreçte önderimizle yakın temasta bulunmuş kadroların görüşüne baş-

vurulmuş, darbeci çete şefleri dışında bu iddiaları nefretle karşılamayan ve söylediklerimizi doğrulamayan tek bir kadro çıkmamıştır.

Darbeci şeflerin ise iddialarını kanıtlayan tek bir kanıt ortaya sürülmemiştir. Tam aksine, önderliğimizin yurtdışında yaşadığı sürece ait en küçük harcamalar dahil, tüm harcamaların faturaları toplanmıştır ve bu faturaların varlığının bilinmesi bile darbecilerce yalanlanmaktadır. Eskiden faturaları toplamak ve harcamaların hesabını tutmakla yükümlü olan kişi darbeci çete mensuplarından Işıl Taytaç'tır. Darbeci Işıl önderliğimizin ve kadroların ısrarına karşın faturaları açıklamaktan dahi korkmuş, iki bisiklet, iki otomobil, 500.000 DM'lık ev gibi şeyleri lüks harcama gösterecek kadar gülünç duruma düşmüştür.

İki bisiklet, ev personelinin ihtiyacı için Işıl ve İbrahim Bingöl'ün talepleriyle alınmıştır.

İki otomobil hiçbir lüksü olmayan, normal ihtiyaca cevap verecek niteliktedir. Bunlardan biri merkezi üssü kurumsallaştırmakla görevli kişiye (darbeci çete mensuplarından) işe gidip gelmek üzere teslim edilmiş, diğeri ise zorunlu ihtiyaçları için önderliğe tahsis edilmiştir. Bunlar hem ihtiyaçtır, hem zorunluluktur. Zorunluluk Almanya gibi nüfusunun üçte ikisinin otomobil sahibi olduğu, her ailede en az iki otomobilin bulunduğu, çalışma ve ulaşım koşulları nedeniyle işe gidip gelmenin otomobilsiz mümkün olmadığı koşullardan kaynağını almaktadır. Bu zorunluluğu Almanya'da çalışan sıradan işçilerimiz dahi bilebilecek durumdadır. Kaldı ki, 500.000 DM'lık bir evde oturan aile görünümünde kurumsallaştırılan bir merkezi üs için bu kadarı bile görüntüyü kurtarmaya yeterli bile değildir. Yine önderliğe daha kaliteli bir otomobil alma önerisi bizzat darbe şeflerinden Şener tarafından getirilmiş, defalarca tekrarlanmış, bu öneri önderliğimizce reddedilmiş, en uygun ve en ucuz olanı, önderliğimiz tarafından günlerce araştırılarak alınmıştır.

150 bin DM peşin, gerisi ayda 3500 DM kredi ile 500.000 DM'lık ev ise, önderliğimizin darbeci Şener'in sorumluluğundaki Avrupa örgütlülüğü tarafından aylarca riskli ve şaibeli yerlerde barındırıldıktan sonra, zorunlu olarak alınmıştır. Hatta bu şaibeli yerlerde barındırılması sonucu gözaltına alınması ve tutsaklık tehlikesiyle karşı karşıya kalması bile söz konusudur. Darbeci

şefler kendilerine hareket tarafından emanet edilen önderliği, böyle risklerle ve olanaksızlıklarla karşı karşıya bırakmış olmanın hesabını vereceklerine, 500 bin DM'lık merkezi üs olarak satın alınan bir evi, lüks gösterebilecek kadar alçaktırlar. Böyle bir evin satın alınması, önderliğin tercihi de olmamıştır. Aylarca barınmak için bile kiralık uygun bir yerin bulunmaması sonucu ev satın alma önerisi, yine Avrupa örgütlülüğü ve darbeci Şener tarafından getirilmiş, harcamanın büyük olması nedeniyle MK'nın onayına sunulmuş ve ancak ondan sonra böyle bir yol seçilmiştir. Bunun sonucu ilk alınan ev 370 bin DM tutarındadır. Bu evin 17 Nisan operasyonundan sonra darbeci İbrahim Bingöl'ün paranoyaları nedeniyle tedbir olarak terk edilmesi ve yine uzun süre sağda solda çalışma koşullarının olmadığı yerlerde kaldıktan sonra, darbeci Şener'in önerisiyle 150 bin DM peşin, gerisi krediyle, 500 bin DM değerindeki söz konusu ev satın alınmıştır. Birinci ev ise satılığa çıkarılmıştır. İkinci ev 150 bin DM peşin ve gerisi krediyle alındığından, eve peşin 150 bin DM yatırılmış durumdadır.

Ayrıca, hareketimizin önderi, yurtdışına merkezi bir karargah kurma amacıyla gönderilmiştir. Satın alınan veya tutulan üssün buna uygun olması şarttır. Almanya koşullarında 500 bin DM'lık bir evin bu ihtiyacı karşılayacak kapasitede olamayacağı herkesçe bilinir. Bu durum darbe sonrası çeşitti kadrolarımızca ev dıştan görülerek ve tetkik edilerek de anlaşılmıştır. Bu nedenle, darbe sürecinde önderliğimizin evi bütün kitlelerin görüşüne açmaları doğrultusundaki zorlamaları karşısında darbeci çete şefleri ısrarla bundan kaçınmıştır. Yalanlarının açığa çıkmasını istememiştir. Ayrıca hareketimizin mal varlığı olan her iki ev de, darbeci çete tarafından el konularak satılmış ve parası gasp edilmiştir.

Devrimci Sol kadroları merkezi bir karargah faaliyetinin, mücadelenin yükseltilmesindeki öneminin bilincindedir. Böyle bir karargahın oluşturulması ve kurumlaştırılması için her türlü olanağın seferber edilmesi hareketin çıkarıdır.

Devrimci Sol ailesi, önderimizin görevlerini yapmasına engel olabilecek yokluk ve yoksunluk çekmemesi gerektiğini kavrayacak kadar olgundur. Hareketimizin çıkarı gereği, önderimizin güvenliği, kişisel ihtiyaçlarının giderilmesi, iyi çalışma koşullarına sahip olması için bundan böyle de hiçbir harcamadan kaçınmamalıdır.

Burada yeri gelmişken, darbeci kontra çetesinin ağızına dolağı "mülteci" suçlaması konusunda da birkaç söz söylemek gereklidir. Bu spekülasyonun asıl kaynağı, yurtdışında görevli olmayı mültecilik statüsüne indirgeyen, tavır ve davranışlarıyla tam da böyle bir statünün kültürünü yansıtan darbeci kafadır. Bu nedenle, "mültecilik"ten bunca söz eden darbeci şefler, bugüne kadar ülkeye adım atma cesaretini bile gösterememişler, darbeci çete şefi Bedri'yi katledilmeye göndermelerini ise her şeyi çözecek sihirli bir tavır gibi görüp, allayıp pullamaktan kendilerini alamamışlardır. Bu yanılğı, mülteci kafaların her zaman dramatik gelişmelerle sonuçlanan hastalıklı ruh halinin yansımasıdır. Mülteci ömrünü hemen hemen ülkeden ve mücadeleden kaçmış olmanın ezikliği ile tüketir. Korkularını yenip tekrar ülkeye dönme cesareti bulduğunda ise, her şeyin sihirli bir güç tarafından değıştirileceğine, dünyanın en kıymetli varlığı olarak el üstünde tutulacağına inanır. Çete şeflerini de bu tür spekülasyonlardan yarar ummaya iten neden, böyle bir ruh halinin esiri olmalarıdır. Bu ruh hali darbeci şeflerden Şener ve İbrahim'in kaçışıyla somutlanmıştır. Önderliğimize gelince, onun yurtdışında bulunmasını, gerçekleri bile "mültecilik" olarak nitelendirmek alçaklıktır. Kara Mizah yazısında da uzun uzun izah edildiğı gibi, önderliğin yurtdışına çıkışı örgütümüzün kararıdır ve bu karar kadroların da düşüncesi alınarak verilmiş bir karardır. Fırarından iki gün sonra, başta Niyazi yoldaş olmak üzere, ileri kadrolarca yurtdışına çıkma önerisi getirilmiş, bu öneriyi önderlik kendisi reddederek, atılım sürecini ve hazırlıklarını en riskli işlere girerek yönetmiştir. 12 Temmuz sonrasında yurtdışına çıkışında, yine kadroların ısrarı söz konusudur. Ve en çok ısrar edenlerin başında ise, darbe şefi Bedri vardır. Buna karşın en geniş kadrolara sunulan "Faaliyet Raporunda kadroların görüş ve onayı alınmıştır. Yine ayrıca kimi kadrolarla bizzat görüşülerek tekrar görüş ve onayları alınmış ve ancak bunlardan sonra MK tarafından önderliğin yurtdışına çıkması karar altına alınıp, yazılı tutanakla tespit edilmiştir.

Yani, kısaca önderimiz yurtdışına hem korunması, hem de merkezi bir karargah oluşturması göreviyle MK'nın kararı ve kadroların onayı ile gönderilmiştir. Darbe sürecinde ülkeye dönme isteğı ise, yine kadroların kararıyla engellenmiş ve bu engelleme bugünden bakıldığında çok isabetli bir engelleme olmuştur. Ön-

derimizin bugün de orada, burada olmak diye bir sorunu yoktur. O, gerektiği zaman gerektiği yerdedir ve öyle olacaktır.

Çokça sözü edilen "küfür, hakaret, sekter davranma" iddiasına gelince; önderimiz bunlara gereken yanıtı vermiştir. Bu konuda darbeci şefler ve yandaşları kendi yaraları nedeniyle gocunmaktadırlar ve çok dertlidirler. Küçük burjuva ihtirasından, bencilikten kurtulamayan, zaafı ve cezalıların başka türlü davranması da beklenemez. Önderliğimiz, küçük burjuva zaaf ve eksikliklerine, "ben" duygusuna, bireyciliğe, statükoculuğa, görevden kaçmaya, liberalizme vb... zaafı karşı her zaman uzlaşmaz olmuş ve mücadele etmiştir. Bu sekterlik olarak nitelendirilemez. Bu zaafı karşı mücadele etmeyen bir önderlik, tam aksine, önderlik fonksiyonunu yerine getirmiyor, hareketi zayıflatıyor demektir. Darbe ve sonrasında yaşananlar, bu zaafı karşı mücadelede kadrolar olarak eksikliğimizi daha çok göstermiş, bunlara karşı liberal tutumun nele yol açabileceğini hepimize çarpıcı bir biçimde öğretmiştir.

Küfür, hakaret olayına gelince; hainler, dönekler, dava ve mücadele kaçkınları, darbeci kontra çetesi her türlü küfürü de, hakareti de hak etmektedir. Buna karşı çıkmak, hain ve döneklere savunmak şerefi, darbeci kontra çetesinin olsun. Zaten bu tür dava kaçkınlara kucak açmakla da bu şerefe layık olduklarını yeterince göstermişlerdir.

Darbeci çete şeflerinden bu konuda bizzat yarısı olanlar ise, Şener ve Murat Sözen'dir (Zafer). 17 Nisan operasyonu gece saat 02.30'da Murat'a haber verilmiş, Murat'ın ısrarlı aramalarına karşın Şener her zaman yanında bulunan mobil telefonu açmamış, ayrıca önderliğin evini ve telefonunu da bilen Murat, önderliğe ulaşmak ve haber vermek girişiminde bulunmamıştır. 17 Nisan operasyonu ancak ertesi sabah saat 10.00'da önderliğe haber verilmiştir. Bu durum karşısında Murat ve Şener sorgulanmıştır. Darbeci Şener, önderliğin ısrarla "neredeydin, neden tele fona cevap vermedin" sorularını yanıtsız bırakmış, susmuştur. Buna karşın küfür edilmesi söz konusu değildir. Bugün Şener namussuzunun nerede olduğu, ırz düşmanlığıyla ortaya çıkmıştır. Bu anlamıyla, yoldaşlarımız kan akıtır, can verirken kendi namussuzluğunun peşinde olanlar, değil hakaret, kurşunu da hak etmişlerdir.

2 - MERKEZİ OPERASYONLAR KONUSUNDA

Darbeci iddialar arasında en çok üzerinde durulan konu bu olmuştur. Yoldaşlarımızın birbirlerine ve şehitlerine bağlılığını bilen ve tartışmalar sürecinde bu konudaki hassasiyeti gören darbeci çete şefleri, bu duyguları sömürmek için bu konuya bütün yeteneklerini kullanarak yoğunlaşmış, buna karşın tek bir kanıt bulamamış, kurgular yapmaya başlamış, kurguladıkça da batmışlardır. Ancak bir paranoyak kafanın, hem de yeraltı, örgüt ve savaş gerçeği konusunda hiçbir bilgisi olmayan bir paranoyak kafanın yapabileceği bu kurgular, öyle bir noktaya getirilmiştir ki, neredeyse uçan kuşun sorumlusu bile önderlik ilan edilmiştir.

Aslında onlar kurgu yapabilecek kadar bilgiye ve mantığa da sahip değillerdir. Bu nedenle her türlü ilişki ve belgeler elindeyken, bütün çabalarına karşın tek bir kanıt bulamayınca, M yoldaşa üst üste talimatlar göndererek kurgu yapmasını istemişler, M yoldaşın örgüt talimatı diye yaptığı kimi kurguları kendi paranoyak kafalarında geliştirerek sonuca varmaya çalışmışlardır. Bu nedenle de battıkça batmışlardır. İşin en ilginç ise, kurgu yapmak için talimat verdikleri M yoldaş, gerçekleri açıklayınca bu kez onu hain ilan etmekten çekinmemişlerdir.

İddia şudur: Merkezi operasyonlar önderliğin "benmerkezci bürokratik ilişki yürütme aracı" olarak nitelendirdikleri telefon ilişkilerinden kaynaklanmaktadır.

Darbeci bununla bütün operasyonların, basılan bütün üslerin sırrını çözmüştür. Hatta önderliğin bu nedenle operasyonları yeterince araştırmadığı, gerçeklerin üstünü örttüğü keşfini bile yapmıştır.

Darbeci üstü örtüldüğünü iddia ettiği operasyon araştırmalarını yeniden başlattığında ne bulmuştur, ya da farklı tek bir kanıt mı yakalamıştır? Hayır. Bulduğu her şey kendini inkar etmektedir. Çünkü bulduğu tek şey, operasyon soruşturmalarının isabetli sonuçlara ulaştığı ve bunlara uygun tedbirlerin alındığıdır. Hatta en küçük ihtimallerin dahi hesaba katılarak tedbirlerin geliştirildiğidir.

Darbeci çete şefleri bunu gördükçe kıvranmış, kıvrandıkça saçmalamışlardır.

Örneğin, 17 Nisan operasyonunda Sinan'ın kuryesi Güneş'in evinin nasıl basıldığını izah ederken, darbecilere göre mutlaka

Sinan DK'ya Güneş'in ev telefonunu vermiş, polis de Güneş'in evini böyle bulmuştur. Çünkü DK, tüm kadroları olduğu gibi, Güneş'i de mutlaka kendine bağlamak istemektedir. Darbecilerin buradaki sancısı Güneş'in DK ile hiçbir ilişki yürütmediği halde evinin nasıl basıldığını izah edememesidir. Güneş'in evinin başka nedenle açığa çıktığını kabul ettiğinde ise, bütün teorisi iflas etmektedir. Çünkü Güneş, Sinan'ın kuryesidir ve operasyonun tek açıklaması Güneş'ten Sinan'a ulaşan bir takip olmaktadır. Ama darbeci paranoyak kafa bu kadar zahmetine karşın, küçük bir şeyi unutmuştur: Güneş'in evinde telefon yoktur!

İşkenceciler Güneş'i işkenceye alınca Senem diye hitap etmiştir. Bunu öğrenen darbeci kafa hemen kurguya başlıyor: "Demek ki DK ile Sinan, aralarında Güneş'e Senem diye hitap etmektedirler, işkenceciler de bunu dinlemiş ve Senem ismini kullanmıştır." Darbeci kafa işin püf noktasını bulmuştur, başka hiçbir şey onu ilgilendirmemekte, araştırma ihtiyacı duymamaktadır. Hatta evini buldukları halde darbecilere göre "dinlemenin çocuk oyuncağı kadar kolay olduğu" Sabo'nun araç telefonunu neden dinlemediklerini, işkencecilerin içeriye girdikten ancak bir süre sonra bu telefonu fark ettiklerini, Sabo'nun telefon konuşmalarından açıklanıncaya kadar bilgi sahibi olmadıklarını dahi düşünmemektedirler. Tabii bu kafa Senem isminin de nereden çıktığını araştırmayacaktır. Oysa Senem ismi, Güneş'in daha önce çalıştığı bölgeyle ilgilenen yoldaşın, Sinan'la yazışmalarında Güneş'e verdikleri isimdir. Güneş'in tüm raporları, altında "Senem'e ait" ibaresi düşülerek gönderilmektedir ve bu raporların Sinan yoldaşın katledildiği üste ele geçtiği bilinmektedir.

Bayramoğlu operasyonunda ise darbeci daha da çıkmazdadır. Çünkü bu defa araç telefonu da olsa, hiç kimseyle direkt telefon bağlantısı sürdürülmemiş ve kulübelere sabit telefonların aranması yolu tercih edilmiştir. Bu durum darbecilerin bütün teorilerini altüst etmektedir. Ama darbeci paranoyak kafa yine görevinin başındadır. "Önderliğin telefonunun sabit kodu olan ilk yedi rakamını bilen polis, bu sabit rakamın çevrildiği kulübelere tutmakta, ya da hangi çevreden arandığını keşfederek hedefine ulaşmaktadır." Ama bu süper zeka, önderlikle ilişki yürüten kadrolara, üs çevrelerinden ve aynı yerlerden telefonun aranmaması, sonrasında dikkati olunması talimatının verildiğini bilmemekte

ya da hesabına gelmemektedir. Ayrıca Avrupa'da sıradan işçi ailelerinde dahi mobil telefon bulunabildiği, bunların hepsinin ilk yedi rakamının aynı olduğu, ülkemizle söz konusu ülke arasında çok yoğun bir telefon trafiğinin olduğu görölmek istenmemektedir. Yine telefon sonrası herhangi bir takip kuşkusu yaşayan kadro olup olmadığını soruşturma gereği duymamışlardır. Böyle kuşkulu durumla karşılaşan tek kadro dahi yoktur. Kaldı ki, önderlikle telefon konuşmalarının en fazla beş-on dakikayı geçmediği, bu keşfedilse bile polisin bu kadar kısa sürede organize olamayacağı, organize olmadan sürdürülen bir takibin ise bu düzeydeki kadrolarımızın dikkatinden kesinlikle kaçmayacağı açıktır.

Darbecilerin yeni olarak ileri sürdüğü kanıtları irdeledikçe, ortaya böyle saçmalıklar manzumesinden başka bir şey çıkmamaktadır. Hepsinde de sübjektivizm, bilgisizlik ve yeraltı konusunda tecrübe fukaralığı göze çarpar.

Bu saçmalıklar dışında, darbeciler sadece bilinemezler ve küçük ihtimaller üzerine kurgu yapmaktan başka bir şey yapamışlardır. Oysa bir parça tarih bilgisi olan ya da ülke gerçeğini, yeraltı örgütlenmesini tanıyan, hatta sınıflar savaşının karşılıklı iradeler savaşı olduğu basit gerçeğini bilen herkes şunu da bilir ki, merkezi ve geniş çaplı operasyonları kesin sonuçlara ulaştırmak, kaynak noktasını en net şekilde bulmak pek kolay ve olanaklı bir şey değildir. Lenin dahi dikkati çekilmesine karşın MK'ya kadar sızmaya başaran bir ajanı ancak devrim sonrası açığa çıkartabilmiş ve birçok gelişme yıllar sonra aydınlanabilmiştir. Yine öyle cinayetler, öyle olay ve gelişmeler vardır ki, devletler bile onca uzman örgütlenmeleri ve teknik olanaklarına karşın yıllarca aydınlatamamış, bir sır ve polisiye bir araştırma konusu olarak kalmıştır. Bizim gibi örgütlenmelerde siyaset ve mücadelenin görevleri bu tür araştırmalara hiç hapsedilemez. Bütün kuşkuların giderilmesi, bütün karanlık noktaların açığa çıkması beklenemez, genel gelişim belirlenir, gerekli noktalar aydınlatılır, aydınlatılamayan konularda ise tedbirler alınarak yola devam edilir. Bunun aksini düşünmek çete zihniyeti bile değildir. Ve darbeci kafa bunu pekala bilmektedir. Ama onun amacı farklıdır.

Hareketimiz merkezi operasyonlara da bu gerçeğin bilincinde yaklaşmış, o süreçte yer alan önder kadrolarca gerekli araştırmalar yapılarak sonuçlandırılmıştır. Tarihimizdeki tüm merkezi

operasyonlara yaklaşımımız bu olmuştur. Örneğin '87'de hareketimizin önderliğini yapan Niyazi yoldaşa kadar uzanan ve ciddi olarak yaralanmasına yol açan operasyonun gerçek kaynağı kesin olarak tespit edilebilmiş değildir. Bu operasyonun Niyazi yoldaşa ulaşmasının baş sorumlusu bugün darbe şefi Nezir Karakuş'tur (Nejdet). Ona nasıl ulaştığı ise ihtimaller olarak ortaya konulmuş, nedenleri hareketimizin o günkü zaaflarında aranmış ve buna göre tedbirler alınmıştır. Yine '89'da yaşanan iki operasyon da Niyazi yoldaşın ilişkisi yürüttüğü kadrolara kadar sıçramış, kaynağı belirli bir noktaya kadar tepsit edilmiş, daha ileri gidilememiştir. Darbeci çete şefleri nedense bu gerçekleri yok sayıyor. Keza, o zamanlar hareketin başında ne DK vardır, ne de telefonlar!.. Bunların aksine, önderliğimiz döneminde gelişen merkezi operasyonlar en detaylı araştırılan ve sonuçları kadrolara yazılı olarak resmen açıklanan operasyonlardır. Darbeci çete şefleri ise araştırması henüz tamamlanmamış 17 Nisan operasyonu, darbeden önce gerçekleşen Bayramoğlu operasyonu ve kendi dönemlerinde gerçekleşen bir dizi operasyonlar hakkında tek bir araştırma yürütmemişler, kadrolara hiçbir açıklamada bulunmamışlardır. Bunlara karşın önderliğimizin operasyonları yeterince araştırmadığını, hatta engel olduğunu söylemek safsatadan başka bir şey değildir.

Sözü edilen merkezi operasyonlara ilişkin gerek hareketimizin resmen yayınladığı yazılarda, gerek M yoldaşın açıklamalarında, gerekse önderliğimizin darbeci çetenin iddialarına cevap verdiği "Kara Mizah" yazısında her şey ayrıntılarıyla ve tüm açıklığı ile ortaya konulmuştur. Biz burada sadece gerekli olduğu ölçüde bir kez daha değineceğiz.

12 Temmuz Operasyonu:

Bu operasyonun soruşturmasını önderliğimiz, Sabo, Sinan, Mete ve Fazıl yoldaşlar sürdürmüştür. Bu doğrultuda birçok kadro sorgulanmış, gelişmeler ayrıntılı değerlendirilmiş, resmi açıklama yapılmıştır. Erdoğan haini de birinci derecede sorumlulardan biri olarak sorgulananlar arasındadır ve ceza almıştır.

Yine bu soruşturmada önderliğin kullandığı araç telefonları da tartışılıp değerlendirilmiş ve operasyonun bunlardan kaynaklanmadığı sonucuna varılmıştır. Ancak buna karşı da çok küçük

ihtimal de olsa, diğer ihtimallerin de gerektirdiği tedbirlerle birlikte bu konuda yeni tedbirler geliştirilmiştir. Süreç içinde ortaya çıkan yeni kanıtlar bu tespitleri güçlendirici muhtevadadır.

Önderliğin araç telefonlarının operasyonda herhangi bir İşleminin olması için, önderliğin ilişki yürüttüğü herhangi bir üsse mutlaka polisin ulaşmış olması şarttır. Darbeci çete şefleri bu inkar edilemez gerçeği bile kendi teorilerini çürüttüğü için reddetmişler, polisin yoğun taramalar sonucu önce önderliğe ve oradan diğerlerine ulaştığı teorisini geliştirmişlerdir. Polisin on binlerce araç telefonu abonesinin bulunduğu İstanbul'da bunu gerçekleştirme şansı bir yana, gerçekleştirmiş olduğu farz edilse bile, 12 Temmuz'daki gelişmeler aksini ispat etmektedir.

Operasyonun kaynağı önderliğimizin kullandığı telefonlar olsaydı;

—Her şeyden önce 12 Temmuz'da basılan dört üssün de ilk anda basılmış olması gerekirdi. Ama polisin ilk hedefi Nişantaşı ve Dikilitaş'taki üs olmuş, diğer üsler iki saat kadar sonra basılmıştır.

—İlk basılan üsler, önderliğin sürekli irtibat içinde olduğu Levent'teki merkezi üs ve Balmumcu'daki üs olurdu. Oysa ilk basılan üsler Nişantaşı ve Dikilitaş'taki üsler olmuştur. Darbeci çete şeflerinin iddia ettiği gibi merkezi üs Dikilitaş'taki üs değil, Levent'teki üstür.

—Niyazi ve Sabo yoldaşların evleri de önderliğin en çok konuştugu üslerdir. Oysa buralara bir şey olmamış, bu üsler operasyon sonrası hareketimizce boşaltılmıştır.

—Önderimizin telefonu ilk tespit edilen telefon olsaydı, polisin öncelikle onu bulmaya yönelmesi gerekirdi ki, bu çok zor olmazdı. Hatta darbecilerin deyimiyle çocuk oyuncağı kadar kolaydı.

—Polis, önderliğin ilişki yürüttüğü dört üssün çevresinde de tertibat alır ve operasyonu bunların çevresine yayarak harekete çok daha ağır bir darbe vurma çabasında olurdu. Oysa takip kuşku merkezi dört üstten sadece Nişantaşı ve Dikilitaş'taki üs etrafında gelişmekte, operasyon bu üslerin irtibatla olduğu diğer üslere doğru derinleşmektedir. Örneğin, hiyerarşik ilişkilerde, işçi alanıyla fiili olarak ilişkileri sürdüren darbecilerin ileri gelenlerinden Mustafa Çağan'ın (Erhan) evi operasyonun merkez üslere sıçramasında son noktayı oluşturmaktadır. Mustafa, Nişanta-

ş'ındaki üste kalan İ. İlçi ile doğrudan ilişki halindedir. Ve kendisi, evin çevresinde birkaç gündür yoğunlaşma olduğunu, ciddi takip belirtileri olduğunu söylemektedir. Nitekim bu ev 12 Temmuz'da basılır, Mustafa ve yanındaki bayan tesadüfen kurtulurlar. Bu üsle önderliğin hiçbir ilişkisi yoktur. Ayrıca Hasan yoldaş aracılığıyla Dikilitaş'taki üsle irtibatlı olan bir diğer üs ise bir-iki hafta önce basılmış, bu üste Perihan Demirer yoldaş katledilmiş, polisin bu üsse nasıl ulaştığına dair bir açıklama getirilememiştir. Yine bu üslerin irtibatla olduğu ve önderlikle hiçbir bağı olmayan kimi lojistik ilişkilerin de basıldığı veya uzun süre kontrol altında tutulduğu bilinmektedir. Perihan yoldaşın katledilmesinden bir gün önce gelişen oteller operasyonu ise tam bir muammadır. Bilinen tek şey, otellerdeki yoldaşların takip altında okluğudur. Ve bu yoldaşların bazılarıyla Niyazi yoldaşın direkt görüşmeler yaptığıdır.

12 Temmuz operasyonunun Nişantaşı ve Dikilitaş'taki iki üsse polisin takip sonucu ulaşması, özellikle sabit telefonların kullanılması sonucu, bu iki üsten diğerlerine sıçramasıyla geliştiği açıktır.

12 Temmuz öncesi birçok hata ve kural ihlali sonucu, hareketin etrafındaki çemberin daraldığı, polisin adım adım hedefine yaklaştığı ise görünen bir olgudur. Önderliğin ısrarlarına karşın gerekli önemlerin alınmadığı, uyarılara kulak aşılması, "bir şey olmaz" mantığı ile sorumsuzca davranışların sürdüğü ve bu sorumsuzlukların akıl almaz boyutlara vardığı, zaman içinde daha iyi kavranmıştır. Bu konuda fazla Örnek vermeye gerek yoktun Sadece eski-kültürün baş temsilcilerinden Erdoğan ve Mustafa hainlerinin yaptıklarını bile anlatmak yeterli olacaktır.

Erdoğan haini operasyon günü Nişantaşı'ndaki üssün çevresinde yoğun denetim olduğunu fark etmiş ve takip almıştır. Takibin ciddi bir takip olduğu her şeyiyle ortadadır. Yine kendi ifadesiyle birkaç gündür bu üssün çevresinden kuşkulanmaktadır. Buna rağmen üsteki yoldaşlarını uyarmayı ve üssü boşalttırmayı düşünmez. Dahası, takibi atlatmadığı halde Beşiktaş'taki bir bakkal ilişkisine gider. Takip altında olduğunu bite bile bakkalın hemen önündeki kulübeden defalarca Niyazi yoldaşı bulmak için diğer üsleri ve önderliği arar. Bir süre sonra ise kulübeye bile gitme zahmetine katlanmayıp, bakkalın sabit telefonundan aramaya başlar. Niyazi yoldaşı bulduğunda saatler geçmiştir. Akşama bu-

luşmak üzere anlaşırlar ve Erdoğan haini ancak ondan sonra takibi atlatır. Bu bakkal 12 Temmuz operasyonunda basılmış ve takip olayı her şeyiyle netleşmiştir. Bu bile bile ladestir. Bakkalın hemen önündeki kulübeden ve bakkalın sabit telefonundan defalarca ve saatlerce aranan telefonları polisin tespit etmesinin zor olmadığını herkes bilir. Ama bu alçaklığı ne Erdoğan haini görmektedir, ne de önderliğin telefonlarının hangi sokak kulübelerinden arandığını beş dakikada tespit edip organize takip geliştiren bu üslere ulaşmak gibi süper teoriler üreten darbeci çete şefleri görmektedir.

Bugünkü darbeci kontra şeflerinden Mustafa Çağan da, 12 Temmuz sonrası sorgulananlar arasındadır. Ya kendisinin takip getiren merkez üslere bulaştırdığı ya da irtibatla olduğu Nişantaşı'ndaki üstten evine telefon edilerek kirlendiği açıktır. Ama darbeci Mustafa bu konuda herhangi bir açıklama yapmamıştır. Yine iki-üç gündür takip kuşkusu yaşadığı halde neden netleştirmediği, neden yoldaşlarını uyarıp tedbir alınmasında ısrarlı olmadığı da açıklanmaya muhtaçtır. Bu anlamıyla Mustafa Çağan'ın da keskin darbecilerden olması ve bugün darbeci kontra çetesinin şeflerinden olması tesadüfi değildir. Suçlular darbeci oluyor...

17 Nisan Operasyonu:

Bu operasyonun soruşturmasını yürüten Mete ve Gürcan'dır (Derya). Bu araştırmada operasyonun nedeni olarak takip kesinleştirilmiş, hareketin merkezi ilişkilerine takibi taşıdığı ve silahlı olduğu halde çatışmadığı için Güneş'in ilişkileri tedbir olarak dondurulmuştur. Gerek bu noktaya kadar varılan sonuç, gerekse Güneş'in ilişkilerinin dondurulması kararının altında bizzat Gürcan'ın imzası vardır. Gürcan ne darbeden önce, ne darbe dönemindeki tartışmalarda, bu konuda kuşku duyuduğuna dair hiçbir iddiada bulunmamış, farklı neden ve kaygılarla darbecilerle birlik yolunu seçmiştir.

Bu operasyonda darbecilerin işi biraz daha zordur. Çünkü birincisi, önderlik ölkede değil, yurtdışındadır. İkincisi, araç telefonlarından sabit telefonlar aranmamakta, önderliğin ilişki yürüttüğu Sinan ve Sabo'ya ayrılan araç telefonları aranmaktadır. Aynı zamanda Fazıl yoldaşa da tahsis edilen bir araç telefonu vardır, fakat bu hem yeni alınmış olup, hem de Fazıl yoldaş önderlikle di-

rekt ilişkisi olan biri değildir. Sabo'ya bağlıdır ve zorunlu hallerde önderlikçe aranmaktadır.

Bu durumda 12 Temmuz operasyonunda darbeci kafanın kurguladığı gibi polisin taramalarla önce önderliğin telefonunu tespit etmesi ve oradan diğerlerine ulaşması pek mümkün görülmemektedir.

Ama paranoyak kafa bunun da çaresini bulmuştur. Ve 17 Nisan operasyonunu şöyle izah etmiştir: "...polis bu defa teknik yöntemlerle A... arkadaşın (DK'nın-bn) sesini ve konuşmalarını yakalamış, önce Sinan'ın telefonunu tespit edip evini denetime almış, sonra diğer üsleri tespit ederek operasyonu gerçekleştirmiştir."

Bu paranoyak kafanın ürettiklerini doğru kabul etsek bile, araç telefonunun yerini tespit etmek bu kadar kolay ise 12 Temmuz'da neden önderliğin yeri tespit edilememiştir? Ya da polis neden Sinan'ın konuşmalarını veya 12 Temmuz'daki ünlü teorilerine uygun olarak taramalarla Sinan'ın veya diğer yoldaşların telefonlarını tespit edip operasyonu geliştirmesin? Çünkü darbecilerin derdi operasyonları çözmek falan değildir. Onların derdi, başta da ifade ettiğimiz gibi önderliği suçlamak, kendilerine meşruluk sağlayacak bir şeyler bulmaktır. Darbeciler için önderliğin mutlaka suçlu, hem de ağır suçlu olması gerekiyor, bu nedenle darbeci onu önce suçlu ilân edip sonra gerekçe arıyor. Açmazı biraz da buradadır.

Operasyonun kaynağı önderimizin telefonları olsaydı;

—Polisin tespit ettiği üç üssü de denetim altına alıp daha yaygın bir operasyon geliştirmeye çalışması gerekirdi. Oysa böyle bir şey yoktur. Sadece Sinan yoldaşın çevresinde bir hafta on gündür kuşkulu gelişmeler olmaktadır. Sinan yoldaşın bulunduğu üssü polisin tercih ettiğini düşünsek bile, bu saçmadır. Polis her şeyden önce asıl hedefi olan SDB'lere ulaşmak için Sabo ve Fazıl yoldaşı denetim altına almaya çalışmalıydı.

—Polisin operasyon esnasında Sabo yoldaşın araç telefonuyla konuşmasına engel olması veya en azından bundan haberdar olması gerekirdi. Oysa polis operasyon bitene kadar araç telefonundan bile habersizdir. Sabo yoldaşın konuşmalarından ise açıklama yapıldığında haberdar olmuştur. Hatta katliamı gerçekleştirdikten ancak bir süre sonra açık olan telefonu fark ettiği ve

kapattığı, telefonun diğer ucundaki kişinin anlatımıyla sabittir.

—Polisin önderimizin yurtdışında olduğunu tespit etmiş olması gerekirdi. Oysa bunu operasyondan ancak bir süre sonra araştırmalar sonucu tespit edebilmiştir. Hatta Sabo yoldaşın bulunduğu üste son ana kadar önderimizin de bulunduğunu sanmakta, basına DK'nın da orada olduğunu lanse ederek, özellikle bu üs çevresine davet etmektedir. Operasyon sonrası ise hayal kırıklığı içinde, önderimizi Sabo'nun eve gelmemesi için uyarılmış olabileceğini, bu nedenle şans eseri kaçırdığını kamuoyuna açıklamaya ihtiyacı duymuştur.

17 Nisan operasyonunun gelişimine ışık tutan gelişmeler ise şunlardır:

—Operasyonun Sinan'ın kuryesi Güneş'ten başlayarak Sinan'ın çevresinde gelişmesi söz konusudur. Basılan diğer bütün üsler Sinan yoldaşa bağlıdır.

—Sinan yoldaşın çevresindeki operasyonun yayılması halkalar şeklinde değil, 12 Temmuz'dan da daha net bir şekilde tek yönde ve derinlemesinedir. Özellikle legal alan ve bir diğer alana uzanan hat üzerinde gelişmektedir. Bu hattın odaklaştığı Ayşe Gülen yoldaşın evidir. Sinan'ın kuryesi Güneş dahil, bu evle irtibatı olan tüm kuryeler takip kuşkusundan söz etmektedirler.

—Sabo, Sinan ve Fazıl yoldaşla her gün görüşmekte ve evlerine gidip gelmektedir. Operasyon günü de bu yoldaşlara uğradığı bilinmektedir.

17 Nisan operasyonu kısaca, bir noktada başlayan takibi Güneş'in Sinan yoldaşa taşınması, Sinan yoldaşın üssünü tespit eden polisin burayı denetime alarak Sabo ve Fazıl yoldaşlara ulaşması sonucu gelişmiştir. Polis Sabo yoldaşa ulaştığında önderliğe de ulaştığını düşünerek fazla bekleme ihtiyacı duymamıştır.

Darbecilerin Sabo yoldaşı polisin ilk anda nasıl bildiği sorusunu sorması, Sabo yoldaşa operasyon esnasında ismiyle seslenilmesini bir kanıt olarak ileri sürmesi de saçmadır. Ancak düşmanı hiç tanımayan kafalarda kimi sorular oluşturabilir. Sabo yoldaş düşmanın yıllardır ilk hedefleri arasındadır. Özellikle 12 Temmuz sonrası önderlik, Sinan ve Sabo baş hedef konumundadır. Ayrıca gelişen operasyonlarda Sabo'nun tip tarifi bütün özellikleri polisin bilgisi dahilindedir, Düşmanı birazcık tanıyan en

sıradan biri bile somut bir takiple Sinan yoldaşın eviyle irtibat halinde böyle birine ulaşan polisın Sabo yoldaşı tanıyamayacağını düşünemez.

Bu operasyona ilişkin darbecilerin kanıt olarak ileri sürdüğü diğer saçmalıklardan ise daha önce söz etmiştik.

Bu operasyonda da tıpkı 12 Temmuz operasyonu gibi dikkat çekici bir yön vardır. Bu operasyonun gelişiminde de başrolü oynayan "eski kültür"ün temsilcilerinden ve Erdoğan haininin eşi olan Güneş'tir. Hatta bir yoldaşımızın sonradan cezaevi görüşmesinde tanık olduğuna göre, Güneş operasyondan bir süre önce ailesine uğramış, komşusuyla görüşmüştür. Darbe sonrası cezaevi görüşünde ailesinin bu konudan söz ederek komşusunun Güneş ile sohbetini anmasını belirterek pot kırması Güneş'i müthiş oranda rahatsız etmiş, konuyu hemen kapatmaya çalışmıştır. Güneş de hiç değilse hareketin büyük tehlike altında olduğu darbe sonrası bu gerçekleri açıklamak yerine, suçluluğu ve hazımsızlığıyla bir süre bocaladıktan sonra eşinin yolunu tercih etmiştir. Yine 17 Nisan operasyonundan önce özellikle operasyonun geliş yönündeki bir kısım kuryelerin sorumlusu olan ve Ayşe yoldaşın eviyle doğrudan irtibat kuran Özden Bilgin de eski kültürün temsilcilerinden olup, operasyon öncesi takip olduğu uyarısında ısrar eden, operasyon sonrası Güneş'e uyarılarını dikkate almadığı için öfke duyan, "bu kadar açık bir takibi nasıl anlamadılar, neden dikkate alınmadım" diye hayıflanan biridir. Takibin gelişimini tahlil eden, takipçilerin 12 Temmuz öncesine göre izlediği farklı taktikleri anlatan bir raporu harekete sunan ve yine operasyon sonrası takip altındayım diye uzun süre hareketle ilişki kurmak istemeyen de kendisidir. Henüz bitmemiş bir soruşturmanın cezalılar arasında olmak istememiş olmalı ki, Özden de darbeciliği tercih etmiştir.

Erdoğan haini ile başlayan bu örnekler, fırsat bulduğunda küçük burjuva gururu ve "ben" duygusunun bu zaaflardan kurtulamamış kişileri nerelere kadar sürükleyebileceğine çok tipik örnekler oluşturmaktadır.

Bayramoğlu Operasyonu:

Darbeci çete bu operasyondan hemen sonra harekete geçmiştir. Dolayısıyla hareketin bu operasyonu soruşturması müm-

kün olmamıştır. Operasyonlar üzerine bu kadar hassas olduğu imajı vermeye çalışan darbeci çete şefleri de, hiçbir soruşturma, yürütmemiştir. Onların paranoyak kafası yine bu operasyonu da önderliğin telefon ilişkilerine bağlamak için kurgular yapmakla meşguldür. Ancak bu sefer işleri çok daha zordur. Önderliğin ilişki yürütme biçimi bu sefer de daha önce kurduktan iki teoriyi altüst etmektedir. Bunun sıkıntısıyla kıvranıp duran darbeci, sonunda kulübeler hikayesini tespit etmektedir. Telefon ve faks üzerine başka kurgular yapmış olsalar da, pek kıymeti yoktur. Kulübeler teorisinin saçmalığından ise daha önce söz ettik. Tekrar üzerinde durmayacağız. Ancak şu kadarından söz edelim. Düşman darbəcilerin paranoyak kafasındaki kadar "akıllı ve becerikli" olsaydı, yani operasyon darbəcilerin dediği gibi gelişmiş olsaydı;

—Mete'nin üssünü tespit eden düşmanın onu hiç kuşkulandırmadan bırakarak, önderlikle bağlantı sürdüren diğer yoldaşlara yönelmesi, özellikle en çok bağlantı içinde olan Gürcan'a yönelmesi gerekirdi. Böylelikle fazla zahmet etmeden hareketimize etkili bir merkezi darbe daha vururdu. Oysa önderliğin 17 Nisan sonrası ülkedeki ileri kadrolar arasında kısmi ve çok dikkatli ilişkiler kurulması doğrultusundaki müdahaleleri, Mete yoldaşın etrafında takip kuşkusu başlar başlamaz Gürcan ile Mete'nin ilişkilerini kesmesi operasyonun başka üs ve ilişkilere sıçramasını engellemeye yetmiştir.

Bu operasyonda yaşanan gerçekler şunlardır:

—Mete yoldaş daha önce Sinan yoldaşın ilişkilerini devralmıştır. 17 Nisan operasyonunda da görüldüğü gibi, Sinan yoldaşın ilişkileri takip altındadır ve takibin nereye kadar sirayet ettiği bilinmemektedir.

—Sinan yoldaşın evinde, ilişki yürüttüğü alan ve bölgelerin bütün raporları ele geçmiştir. Bu raporlarda hemen hemen tüm ilişki ve gelişmelerden şöyle ya da böyle söz edilmekte, alan ve bölgeler tümüyle eski ilişkilerinin dışına çıkma çabası göstermektedir.

—Mete yoldaş operasyondan bir hafta önce takip kuşkusundan söz etmiş, bu nedenle önderlikçe kendisine şehir dışına çıkma ve kendini kontrol etme talimatı verilmiş, diğer yoldaşlarla ilişkisi kesilmiştir. Mete yoldaş bu kontrol esnasında takip olmadığı kanaatine vararak hiçbir değişiklik yapmadan tekrar eski ilişkileri-

ne ve evine dönmüştür.

—Mete yoldaşın evi çevresinde yine yoğunlaşma ve takip kuşkuvarı vardır ve bu, yakında oturan N.Ürüg'un korunmasına yönelik bir yoğunluk olarak yorumlanır.

Açıkçası, Mete yoldaşın ilişkilerinden kendisine kadar ulaşan, ama alınan tedbirler sonucu daha ileri gitme çabası engellenen bir operasyon söz konusudur. Polis gerek alınan tedbirler, gerekse Mete yoldaşın kontrolleri nedeniyle bulunduğunu da elinden kaçırmamak için takibi daha fazla zorlama ihtiyacı duymamıştır. Mete'nin Derya ile operasyondan iki saat önceki telefon konuşmasında, belgeleri imha edeceğini söylemesi, evi kurumsallaştıran ailenin bir otobüs firmasına telefon ederek o akşam için yer ayırtması polisin "kaçıyorlar" kaygısıyla hazırlıksız ve hızlı operasyonu geliştirmesine neden olmuştur.

Yine burada belirtmek gerekir ki, sadece önderlikle değil, takip altında olduğu bilinen Mete yoldaşla da her gün telefon bağlantısı sürdüren Gürçan'ı, darbəcilerin kulübe teorisi doğru olsaydı, polisin tespit etmesi çok daha kolay olurdu. Zira Gürçan'ın sokak tecrübesinin Mete yoldaştan çok daha geri olduğu bilinen bir gerçektir.

Darbeci çete şeflerinin kafa bulandırmak için ısrarla üzerinde durduğu merkezi operasyonların gelişimi kısaca bunlardır. Ve bu operasyonlarda önderliğin ilişki yürütüş biçimine ilişkin en küçük bir kanıt olmadığı gibi, ondan kaynaklanmadığını gösteren bolca kanıt vardır.

Bunlara karşın darbeci çete şefleri, önderliğin her operasyon sonrası ilişki yürütüş biçimine ilişkin aldığı kimi tedbirleri son koz olarak kullanma çabasındadır. Bu tedbirlere dayanarak aslında önderliğin de telefonlarla operasyonlar arasında kaçınılmaz bağı kabul ettiğini söylemektedirler. Bu iddia saçmalıkların en büyüğüdür. Önderliğin operasyonlar sonrası ilişki yürütme biçiminde aldığı tedbirler ayrı şey, operasyonun bu ilişkiden kaynaklandığını söylemek ayrı şeydir. Keza hareketimiz bu operasyonlar sonrası kanıt olsun olmasın, mantık yürüterek en küçük riskleri bile hesaba katmış, sokak kullanımından ev kurumsallaşmalarına kadar birçok ilişki biçiminde bir dizi yeni tedbirler geliştirmiştir. Tedbir geliştirilmeyen tek bir ilişki biçimi bile yoktur. Ev, büro gibi tüm kurumlar da değiştirilmiştir. O halde darbeci kafanın varacağı

noktanın şu olması gerekir: Bütün ilişki biçimlerinde tedbirler geliştirildiğine göre, hepsi de operasyon nedenidir. Ya bugüne kadar hiç kimsenin keşfedemediğı çok süper biçimler bulacaklardır, ya da örgütlü olmaktan ve mücadeleden vazgeçeceklerdir. Daha önceden sözünü ettiğimiz gibi sınıf mücadelesi gerçeğı her ilişki biçiminin kendi içinde küçük de olsa risk taşıdığını göstermektedir. Neticede düşman bunlardan hareketle örgüt ilişkilerine ulaşmakta ve darbeler vurmaktadır. Devrimci bir hareket ilişki yürütmekten vazgeçemeyeceğine göre, bu ilişkileri yürütüş biçiminde her gün yeni tedbirler geliştirerek, en küçük riskleri hesaba katarak yeni yöntemler geliştirmek zorundadır. Örneğın sokakların kullanımı konusundaki gelişimimizi birçok kadro yakından bilmektedir. Harekete birçok operasyonun bu ilişki biçiminden taşındığı ise açıktır. Ama buna rağmen vazgeçemeyeceğimiz bir yöntem olup, her gün kendimizi daha çok yenileyerek bu ilişki biçimini sürdürmek zorundayız. Darbeci kafaya göre en önce bu ilişki biçimini reddetmemiz gerekirdi. Oysa o tam aksine bu ilişki biçimini çözüm olarak ileri sürmekle operasyonlar konusunda geliştirdiğı teorinin bütün sabote edici niteliğini, haince emellerini ve alçaklığını da açığa vurmaktadır. Yine darbe yaparak hareket ilişkilerini zorla gasp ettikleri, kadroları aldatarak yönettikleri süreçte, aynı telefon ilişkilerini çok daha yaygın, çok daha riskli biçimde sorumsuz ve hoyratça kullandıkları tüm kadrolarca bilinmektedir.

Hareketimizin 12 Temmuz operasyonuyla başlayan merkezi operasyonlar sürecine girmesinin temel nedeni, öz olarak, atılım sürecinde mücadeleyi yükseltmesi, büyük bir güç ve prestij kazanması, hatta dünya genelinde örnek teşkil etmesi karşısında düşmanın tüm gücüyle hareketimize yönelmesi ve yeni yöntemler geliştirmesi, bunun karşısında hareketimiz kadrolarının kendini yenilemekte ve eski kültürü aşmakta eksik kalmasıdır. Düşman 12 Temmuz öncesi emperyalist uzmanların da bizzat katılımıyla üst üste toplantılar düzenliyor, hareketimizin gelişimini engellemenin ve darbeler vurmanın planlarını yapıyordu. Bunun sonucu sokak, takip, sorgu, operasyon yöntemleri, psikolojik propaganda yöntemleri ve daha bir dizi konuda önlemler geliştirerek kendini yenilemeyi başardı. Bunun sonucu elde ettiğı 12 Temmuz başarısıyla o güne kadar hareketimizin yeni süreçteki örgütlenmesi, ilişki biçimleri vb. birçok konuda hiçbir bilgiye sahip de-

ğilken, geniş çaplı bilgi edinme olanağı da buldu. Kendini geliştirme yeteneğini devam ettirerek 17 Nisan ve sonrasında yeni avantajlar elde etti. İşte bu noktada hareketimiz bütün çabasına karşın eski kültürü aşp, savaş kültürünü geliştirerek düşmanın bir adım önüne geçmeyi başaramadı. Bu doğrultuda belli başarılar sağlansa da, düşmanın bir adım önde olma avantajı devam etmiştir. Bir savaş örgütü için bu durum büyük bir anormallik de değildir. Savaş süresince bütün sınıf mücadele deneylerinin de bize öğrettiği gibi, düşmanla devrimci örgütler arasında bu yarış hep devam etmiş, düşmanın yer yer öne geçtiği süreçler hep olmuş ve bu süreçlerde devrimci örgütlenmeler ciddi darbeler almaktan kurtulamamıştır. Bu konuda alınacak tedbirin ana noktası, saflarımızı sürekli yeniden ve yeniden eğitmek, düşmanın hareket tarzını ve yöntemlerini keşfederek karşıt önlemler geliştirmek çabasını elden bırakmaktır. Önümüzdeki süreçte çabalarımız yine bu doğrultuda yoğunlaşmalıdır. Düşmanın avantajını elinden alıp bir adım öne geçmek tüm Devrimci Sol kadrolarının görevidir.

Darbeci kontra çetesinin operasyonlar teorisi, düşmanın karşı faaliyetler içinde değerlendirdiği kontrgerillanın psikolojik savaş yöntemlerinden biri olan yanıltıcı, hedef saptırıcı propaganda faaliyetlerine hizmet eden provokasyon teorisinden başka bir şey değildir.

3-KADRO POLİTİKASI VE ÖRGÜT İŞLEYİŞİ KONUSUNDA

Darbeci kontra çetesinin bu konudaki iddiaları: "Merkezde tek kişinin iradesinin hakim kılındığı, hareketimizde hiçbir zaman MK ve MK işleyişinin olmadığı, kadrolara güvensiz ve faydacı baktığı, kişisel bağlılığa önem verdiği, kadrolara kırıci davranıldığı, demokratik kuralları işletmediği vb."dir. Darbeci kafa bütün bu iddialarını PKK önderi Apo benzetmesinde toplamış, "Hareketimiz kadrolarına yeni bir Apo dayatılıyor" feryatları koparmaya başlamıştır.

Bu iddialara önderimizin Kara Mizah yazısında verdiği cevaplar hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır. Darbeci kontra çetesinin tüm yalanları, çarpıtmaları bu yazıda açıklanmaktadır.

Darbeci çete esasında örgüt ve önderlik denen bir kavram ta-

nınamakta, bunları reddeden anarşist, menşevik bir anlayışı savunmaktadır. Ama kafası son derece bulanıktır. Bu onun tamamen küçük burjuva karakterinin ürünüdür. Küçük burjuva gururu onu bir yandan önderlik kavramını reddetmeye zorlamakta, diğer yandan da aynı küçük burjuva gururunun hastalıklı hali olan ihtirası kendi "ben"ini dayatmaya zorlamaktadır. Bu nedenle tarih boyunca bu duyguların esiri olanlar örgüt gerçeğini reddetmiş, herkesin kendi başına diktatör olduğu anarşizmi bayrak edinmiş, sonuçta bir arada tek bir adım bile atamamışlardır. Darbeci çete tam da buna uygun olarak "önderler" edebiyatı geliştirmiş, bunun için sayfalarca ipe sapa gelmez teorik gerekçeler sıralamıştır. Apo benzetmesinin altında bu gerçek yatmaktadır. Önderlik kavramını reddeden bir kafanın bütün önderleri birbirine benzetmesi için hiçbir neden yoktur.

Biz burada PKK önderi ile önderimizi karşılaştıracak değiliz. Bunu basitlik sayarız. Her şeyden önce önderimizin M-L kimliği buna engeldir. PKK önderi hatasıyla sevabıyla yurtsever bir hareketin önderidir ve bu çerçevede değerlendiririz.

Gerçek şudur ki, dünyada başarıya ulaşan bütün hareketlerde doğal önderlik diye bir kurum vardır. Bu önderlik mücadele içinde kazanılır ve artık o tek başına kişi değil bir kurumdur. Başlangıçta böyle bir öndere sahip olmayan ya da süreç içinde böyle bir önderlik kurumu oluşturamayan hiçbir hareket başarıya ulaşamamıştır. Yine mücadele içinde önderini kaybeden hareketler çoğunlukla mücadeleden geri düşmüş ya da tasfiye olmuştur. Denilebilir ki, böyle bir önderliğe sahip olmak ve onu korumak devrim mücadelesinde başarıya ulaşmak için temel bir öneme sahiptir. Düşman bu gerçeği çok iyi kavradığından, saldırısını hemen daima önderlere yöneltmiş, onu yıpratmak için büyük olanaklar sarf etmiştir.

Kuruluşundan itibaren böyle bir önderliğe sahip olması ve bu önderliğin her aşamada kendini ispat etmiş, safılarımızda derin bir güven ve saygı oluşturmuş olması, hareketimizin en önemli değerlerinden biridir ve kıskançlıkla savunulmalıdır.

Elbette böylesi bir önderliğin hareketimizin gelişiminin doğallığı içerisinde tek başına birçok kararlar alması da, alınan tüm kararlarda belirleyici olması da eşyanın tabiatı gereğidir. Bunu yadsımak, "merkezde tek kişinin iradesini hakim kılmak, ya da MK'yi

ya da demokrasiyi işletmemek" olarak yorumlamak ancak darbeci kafanın ürünü olabilir. Darbeci çete şefi Bedri bu tartışmayı utangaçça da olsa '89 tartışmalarında bir kez daha gündeme getirmiş, ancak yukarıda sözünü ettiğimiz anlayış hareketimizin kadrolarınca açıkça ifade edilerek gerekli yanıtı almıştır. Devrimci Sol kadroları, kendilerine iletilen bir kararı ya da sunulan bir öneriyi, hiçbir zaman "bu kararı kaç kişi almış, bu öneriyi kim sunmuş" diye tartışmamışlardır. Doğru ya da yanlış olup olmadığı konusunda tartışmışlar, eksiklikleri tamamlamaya çalışmışlar, kararların gereğini güvenle yerine getirmişlerdir. Ayrıca önderliğimizin böyle bir misyonu olmasına karşın, hareketimizin bütün gelişim süreci boyunca kadroların görüşüne en çok değer verenin yine kendisi olduğu Devrimci Sol kadrolarının yaşayarak gördüğü bir gerçektir. Hareketimizin bütün temel politikaları, taktikleri ve önemli kararları da yine bu kadroların en geniş katılımıyla belirlenmiş, önderliğimiz bu geleneğimizi büyük bir hassasiyetle korumuştur. Atılım sürecinin taktik politikalarını belirleyen "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe, "Faaliyet Raporu"nda vb. tüm yayınlar da tespit edilen politika ve kararlarda da en geniş kadroların katılımı söz konusudur. Önderliğimizin yeniden hareketimizi fiilen yönetmeye başladığı '89 sonlarından itibaren kadroların tartışmalarına sunulan yayınlarla bir önceki dönemi karşılaştırdığımızda bile, darbeci ihanet çetesinin "demokrasi işletilmiyor" spekülasyonunun ne kadar alçakça bir yalan olduğu, hiçbir tartışmaya yer vermeyecek biçimde belgelerle açığa çıkmaktadır. Evet, bu dönem kadroların görüşüne sunulmuş onlarca yayın, belgeleriyle sabitken, daha öncesinde tek bir belge bulmak bile zordur. Ayrıca darbeci, darbe yöntemini kullandığından demokrasi ile ilgili tek kelime söyleme hakkına sahip değildir.

Darbeci çetenin demokrasiden anladığı, küçük burjuva zaaf ve eksikliklerine, kendi ihtiraslarına, kariyer tutkularına, özgürlük tanımıdır. Hatta bunu o kadar ileri götürmüşlerdir ki, darbeciliklerine bile özgürlük isteyecek kadar yüzüstüleşmişlerdir. Literatürlerinde tasfiye kavramı ise hiç yoktur. Açıkçası herkes her halde yiyecek, ama eleştirilmeyecek, tavır alınmayacak, tasfiye edilmeyecektir. Yine kimse kimsenin üstünde olmayacak, her şey hep birlikte kararlaştırılacak, kimse kimseyi eleştirmeyecek, kadrolara "gözüm", "koçum" denecek, hata yapsa, hatta suç işlese de "ziya-

nı yok" deyip geçilecektir.

Darbeci kafanın kadro politikasına ilişkin ileri sürdüğü bütün iddialar da işte böylesi bir demokrasi anlayışının doğal sonucudur ve gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Yoksa hareketimizin ve önderliğimizin kadrolara güvensiz ve pragmatist yaklaşmadığı, tam aksine hareketimizin tarihinin genç ve tecrübesiz kadrolara güven tarihi olduğu, herkesin kendi deneyleriyle sabittir. Pragmatizm iddiasını ise en gerçekçi şekilde yalanlayan, darbecilerin kendi feryatlarıdır. Kadrolara pragmatist yaklaşılan yerlerde eleştiri olmaz. Tam aksine tıpkı darbeciler gibi kadrolar "gözüm-koçum" diye okşanır, zaaf ve eksikliklerinin üzerine gidilmez. İş bitince de eskimiş bir eşya gibi bir tarafa atılır. Hareketimizin ve önderliğimizin kadrolara yaklaşımı, hem güvenmek, hem kendisini aşması için eleştirmek ve eğitmek, hem de bütün ısrarlara karşın zaafalarında ayak direyenlerin hareketin belli noktalarını işgal ederek, mücadeleye zarar vermesini engellemektir. Bu M-L kadro politikasıdır.

Kadro istihdamında da bu kadro politikası hakim olmuş, darbecilerin iddia ettiği gibi içi boş, kişisel bağlılık vb. farklı unsurlar aranmamıştır. Kuşkusuz buradan, önderliğe bağlılığı yadsıdığımız anlamı çıkarılamaz. Tam aksine hareket önderliğine bağlılık harekete, hareketin ideolojisine ve politikalarına bağlılıktan ayrı düşünülemez ve bu anlamıyla elbette önemli bir kriterdir. Ama darbeci çete böyle bir bağlılık olgusunu hiç tanımadığı için, içi boş bir bağlılıktan söz etmektedir. Bu iddianın gerçek dışı olduğunun kanıtı da yine darbecilerin kendisidir. Eğer önderliğimiz, içi boş bir kişisel bağlılığa değer vermek bir yana, en küçük prim verseydi, gerek '89 tartışmalarında, gerekse sonrasında verdiği özeleştirilerde her satırda ve her sözcüğünde öndere ne kadar bağlı olduğunu ispat etmek için kıvranan Bedri muradına çoktan ermiş olurdu ve darbe şefliğini yapmasına da ihtiyaç kalmazdı. Yine bir ay öncesinde "sen benim her şeyimsin" diye önderliğin boynuna sarılarak ağlayan İbrahim Bingöl haini için de aynı şey söz konusudur.

Darbeci çetenin MK ve işleyişi üzerine geliştirdiği iddialara gelince, tüm bunlardan sonra söylenebilecek fazla bir şey yoktur. Önderliğe güven, saygıdan da öte, önderlik denen kurumu tüm-den reddeden bir kafa için bunları tartışmak doğru olabilir. Ayrıca darbeci çetenin şefi Bedri, hiçbir zaman MK olamamasının ihtira-

sı ile kendini yiyip bitirdiği, bu ihtirasın onu darbe şefliğine kadar sürüklediği noktada, bu tartışmayı yapmadan duramazdı. Devrimci Sol kadroları açınsındansa, böyle bir iddiayı gündeme almak bile abestir. Hareketimizde MK dahil tüm örgütler ve sorumluluklar atama yöntemiyle oluşturulmuştur ve atamaları yapan önderliğin kendisidir. MK'yı atayan da önderliktir ve onun ve MK üyelerinin kendisi dışında hiç kimse bilemez, bilmek durumunda da değildir. Önderlik, hangi dönem kimlerin MK olduğunu ise açıklamıştır. Burada sadece Sabo yoldaş üzerine geliştirilmeye çalışılan alçakça spekülasyonlara değinmek isteriz. Sabo yoldaşın hareketimizin varlık-yokluk mücadelesi verdiği en zor koşullarda fiilen MK işlevi gördüğü, hatta hareketimize önderlik ettiği darbeci çete şefleri de dahil herkesçe bilinmektedir. Gerek '86 yılında Niyazi yoldaşın, hareketin fiili önderliğini ele almasından önderliğin çıkışına kadar, gerekse önderliğin yönettiği süreçten 12 Temmuz'a kadar Sabo yoldaşın böyle bir işleyişin dışında tutulması her iki yoldaşın da kendi tasarrufudur ve bu konuda hiç kimseye hesap vermek durumunda değildirler. 1983'ten 1986'ya kadar MK üyesi hatta hareketimizin fiili önderi olan Sabo yoldaş, '86'dan 12 Temmuz'a kadar bu görevde bulunmamış, daha sonra yeniden seçilmiştir. Bunda bir anormallik yoktur. Tamamen hareketimizin içinde bulunduğu durum, gelişimi yanında, Sabo yoldaşın da gelişimi ile ilgili bir olaydır. Hareketimizin işleyişini ve MK'ların oluşumunu çok iyi bilen darbeci çete şefleri ise "seçilme" sözcüğünün atama anlamında kullanıldığını da pekala bilmektedirler.

Bunlara karşın hareketimizin saygın emektarı ve önderlerinden, hareketimize ölümüyle de çok büyük değerler katarak kahramanca şehit düşen Sabo yoldaş hakkında böyle alçakça spekülasyon yapılması, Devrimci Sol kadrolarında sadece nefret uyandırmıştır. Ve böyle bir spekülasyon ancak çetebaşı Bedri gibi ihtiras delillerinin işi olabilir.

Darbeci kontra çetesinin örgüt işleyişimiz ve kadro politikası konusunda ileri sürdüğü iddialar, görüldüğü gibi, gerçeklerle ilgili olmayan, önderliği yok sayarak güven ilişkilerini sabote ederek, örgüt düşmanı anarşizan bir anlayışı hareketimize empoze etmeye çalışarak, kelimenin gerçek anlamıyla örgütümüzü sabote etmeye yönelik karşı-devrimci spekülasyonlar ve ideolojik saldırıdan başka bir şey değildir.

KARAR:

Darbeci kontra çetesinin ortaya çıkışı, gelişimi, vardığı nokta, hareketimize verdiği zararlar ve hareketimizin bu çeteye karşı mücadelede izlediği politikaları yeniden değerlendiren, darbeci çetenin ileri sürdüğü iddiaları araştırarak sonuçlandıran kongremiz, ön bölümünde açıklanan komisyon raporunu onaylayarak şu kararları almıştır;

1-Darbeci kontra çetesinin hareketimizde ortaya çıkışından bugün vardığı noktaya kadar tüm gelişim süreci karşı-devrimci karakterdedir.

2-Ortaya çıkışından itibaren hareketimizin darbeci kontra çetesine karşı her safhada aldığı tavır, izlediği politika ve taktikler, aldığı tüm kararlar doğrudur ve yerindedir.

3-Darbeci kontra çetesi asla ve hiçbir koşulda affedilemez. Hareketimize karşı işledikleri suçların cezasını mutlaka ödeyeceklerdir. Bu nedenle kongremiz 7 Haziran 1993 tarihli 2 Nolu Karar'ın geçerliliğini ve değiştirilemezliğini tekrar ilan eder. (Bk. Ek-1)

4-Darbeci kontra çetesinin hareketimizin ilişkilerini gasp ederek, kadroları aldatarak yönettiği süreçte uygulanan tüm politikaların, yayınlanan tüm ideolojik siyasi yazıların sorumluluğu darbeci kontra çetesine aittir. Partimiz bunların sorumluluğunu kabul etmez. Hiçbir yerde partimiz adına kullanılamaz, partimize yönelik eleştirilere dayanak yapılamaz.

Yine darbeci kontra çetesinin hareketimizin yayın organlarının ismini kullanarak yaptığı yayınlar için de aynı şey geçerlidir.

5-Darbeci kontra çetesinin hareketimizin ismini kullanarak gerçekleştirdiği tüm eylemler konusunda partimiz sorumluluğu reddetmektedir ve bundan böyle bu konuda kamuoyunu aydınlatacaktır.

6-Darbeci kontra çetesinin hareketimizden gasp ettikleri araştırılmış, ayrıntılı dökümü tespit edilmiştir. Bu döküm özet olarak şöyledir:

- Hareketimizin kurulduğundan bugüne tüm arşivi,*
- MK üyeleri Sinan ve Sabo yoldaşlar ile yapılan yazışmalar,*
- Firarı Sonrası önderliğe kadrolarca verilen onay yazıları,*

—Bölge ve alanlarla yazışmalar, bölge ve alanların genel ve özel raporları,

—Kadrolara ait eleştiri ve özeleştiril raporları, sır niteliğindeki çeşitli yazışmalar,

—Kadrolara ait özgeçmiş raporları, resimler,

—Şehitlere ilişkin manevi değeri olan yazı, belge, resim vb.

—Bazı özel fotoğraflar, pasaportlar, kimlikler,

—Sabo yoldaşın son sözlerini içeren teyp kasetleri, belge niteliğinde çeşitli teyp ve video kasetleri,

—Çeşitli teorik inceleme, araştırma yazı taslakları,

—Siyasetlere ilişkin arşiv,

—Hareketimize ait tüm yayınlar ve çok sayıda kitap, dergi, vb,

—Hareketin kasası, 1993'te Avrupa'da yürütölen bağış kampanyasının tümü, otolar, gayrimenkuller, elektronik araç ve gereçlerden oluşın, o günün koşullarında toplam 34 milyar TL değeriindeki mal varlığı,

—Ülkede, Avrupa ve Ortadoğu'da harekete ait hemen tüm silah ve cepbane.

7-Darbeci kontra çetesine bilerek yardım edenler, tüm uyarılara karşın bundan sonra da yardım edecek olanların, gördüğü ve göreceğı zararlardan partimiz sorumlu değildir. Bunların zararlarının tazmini konusunda partimize talepte bulunmaları, partimizi eleştirmeleri ciddiye alınmayacaktır.

8-Oportünizmin hareketimizin düşmanlarıyla birleşmeye hazır olduğı, hareketimize karşı çok köklü düşmanlıklar beslediğı ve dostluğuna güvenilmeyeceğı, darbeci kontra çetesine karşı mücadele sürecinde çok çarpıcı biçimde açığa çıkmıştır. Partimiz bu tutumun köklü bir özeleştirisi yapılmadığı sürece oportünizme yaklaşımda ve oportünizmle ilişkilerde bu durumu daima göz önünde bulunduracaktır.

9-Saflarımızda önderlik bilincinin geliştirilmesi doğrultusunda çabalar sürdürölecek, önderliğin kitlelere mal edilme süreci geliştirilecek, önderliğin fiilen korunması görevi ihmal edilmeyecektir. Önderliğin fiilen korunması hiçbir kayıt altına alınamaz ve erteletilemez. Bu konuda önderlik dahil hiç kimseye tasarruf hakkı tanınamaz.

Ancak önderliğin korunması sorunu sadece teknik bir sorun olarak ele alınamaz. Esas olan önderliğe ve harekete yönelmiş, yönelecek olan tutum ve davranışlara karşı kadrolarca radikal tavır alınacağını bilmesidir. Yine önderliğin çalışma tarzı, üslubu, yaşam biçimi kadrolarca çok iyi kavranıp, içselleştirilmelidir. "Önderlik hasta" vb... yalanlara karşı duyarlı olma, politika ve taktikleri özenle izleme, aykırı olanları bulup çıkarma duyarlılığı geliştirilmelidir.

Kongremiz, tüm kadro ve sempatizanlara şunu ilan eder ki, önderimiz ölüm yatağında olmadığı sürece örgütün sorunlarına ilgisiz kalamaz, ölüm yatağında ise kadroların bunu öğrenme hakkı vardır. Kadrolar bu gerçeğin bilinciyle hareket etmelidirler.

10-Darbeci kontra çetesine karşı mücadele sürecinde hareketimizin genç kadrolarının tarihimizi yeterince bilmediği, bunun darbeci konralara tavır alışta kimi zaaflara neden olduğu görülmüştür. Tüm kadrolarımızın tarihimizi öğrenmesi ve özümsemesi özel bir eğitim sorunu olarak ele alınacaktır.

11-İç düşman dediğimiz küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin kişileri nereye sürükleyebileceği, belli koşullarda harekete ne kadar büyük zararlar verebileceği çok açık biçimde görülmüştür. İç düşmana karşı daha bilinçli mücadele edilmesi, partimizin proleter kimliğini korumak ve geliştirmek için küçük burjuva kültürü ve zaaflarına karşı mücadeleyi sürekli kılmak gerektiği konusunda kadroların eğitimine özel önem verilecektir.

Kendini birçok biçimde gösteren küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin bugün ön plana çıkmış biçimleri statükoculuk, özerklik eğilimleri, kariyerizm ve bürokratik yöneticiliktir. Küçük burjuva zaaf ve eksikliklerine karşı yürütülen mücadelenin bugünkü ana hedefleri de bunlar olacaktır.

Cezaevlerinde yaşam koşullarının özgünlüğü, dış düşmanın iç düşmanı beslemek için geliştirdiği çok yönlü saldırılar sonucu gelişen ideolojik çarpıklık ve bencilliğin çeşitli biçimlerine karşı özel tedbirler geliştirmeye, burada edinilen zaaflı kültürün hareket saflarına taşınmasına engel olunmaya çalışılacaktır.

12-İç düşmanın dış düşmana dönüştüğü, yani hareketi sürekli sabote etmeye, hizip kurmaya, komplo ve darbe yapmaya yöneldiği durumlarda, cepheden uzlaşmaz ve radikal tavır alma zorunluluğu konusunda kadroların yeniden eğitimi sağlanacaktır.

Bu tür durumlarda iyi niyete, tereddüde, duraksamaya, oyalamaya ve olayı hafifseme gibi tutumlara yer yoktur. Bunların yol açtığı zaman kaybının ne kadar büyük tahribatlara, ne kadar büyük kayıplara yol açabileceği görülmüştür.

Örgüt içinde konumu, kariyeri ne olursa olsun, hizipçilik, komplo, birliği bozucu davranışlara giren herkese kuşkuyla bakılmalıdır. Dünya devrim tarihleri emperyalistlerin, burjuvazinin komploları, insanların satın alınması, ihtiras duygularının depresmesi ya da kişilerin uzun süre farklı görünümsergilemesi örnekleriyle doludur. Bu nedenle, birliği bozucu, sabote edici, düşmanın işine yarayan tavır ve davranışlar konusunda bilinçli kadrolar "polisye bir hareket" düşüncesiyle önlem almalıdır. Bu tavırların sübjektif yönünün olup olmaması önemli değildir. Önemli olan hangi sonucu yarattığı, kime hizmet ettiğidir. Esas olarak bu yönü dikkate almalı, sübjektif yönün olup olmadığı netleşinceye kadar en azından gözaltına alınmalıdır. Kadrolarımız bu yetkiye sahiptir.

Darbeci kontra çetesine karşı mücadele sürecinde hızımızı kesen, zaman kaybına yol açan birçok eksiklikte, bu konudaki bilinç eksikliği belirleyici rol oynamıştır. Özellikle "2 Nolu Karar"ın uygulanmasında bu çok daha açık görülmüştür. Bu zaaf, darbeci kontracılara ve oportünizme umut verici, "sol içi çatışma, kardeş kanı" edebiyatıyla bu zaaftan yararlanma çabalarına neden olmuştur. Yine Erdoğan haininin başını çektiği ortayolcu, uzlaşmacı bir görüntü vermeye çalışan "çağrıcıların" kimi kadroları kısa süreli de olsa tereddüde düşürmesinin nedeni de bu konudaki bilinç eksikliğidir.

13-Örgütümüzün silahlı kuvvetleri, aynı zamanda güvenlik kuvvetleri misyonundadır. Darbe, vb... komplo düzenleyen, düşmana hizmet eden yıkıcı unsurlara karşı örgütün güvenliğini sağlamak, şiddet temelinde mücadele etmek ve gereken radikal tavrı göstermek öncelikle bu kuvvetlerin görevidir. Ne yazık ki, silahlı güçlerimiz bu bilinçten uzak davranmış, objektivist-demokratça tavırlar sergileyebilmiş, geçici de olsa darbeciliğe güç vermiştir.

Partimiz silahlı güçlerinin eğitiminde bu eksiklik dikkate alınarak gerekli önlemler geliştirecektir. Buna kaynaklık eden savaşçı popülizmi, çete anlayışı, silahlı güç olmayı bir ayrıcalık ve kariyer sorunu olarak gören zaafllara karşı mücadele edilecek, silahlı

güçlerimizde iktidar bilinci geliştirmeye başlıca önem verilecektir.

14-Darbeci kontra hareketinin içimizden çıkarak küçük burjuva isyan hareketi olarak gelişmesi, saflarımızda kimi küçük burjuva zaafları da kışkırtıcı, geliştirici etkide bulunmuştur. Bu zaaflar özellikle disiplinsizlik, kendi bildiğini yapma, özerklik eğilimleri olarak kendini açığa vurmaktadır.

Bu zaaflar darbeci kontra çetesine karşı alınan doğru tavra karşın, kendi eksik ve zaaflarını görmeme, kendine farklı misyonlar biçme kaynaklıdır. Ya da darbeciliğe karşı alınan doğru tavır karşısında kendi bencilliğine ve zaaflarına taviz verileceği gibi bir beklentinin ve yanılgının sonucudur... Bu zaaflara karşı kesinlikle taviz vermemek, kaynağını kurutucu tedbir ve eğitime önem vermek, önümüzde duran en acil sorundur.

15-Örgütümüzün darbeci kontra çetesine karşı mücadele sürecinde, oligarşinin gerçekleştirdiği 6 Mart operasyonu sonucu katledilen Bedri Yağan, Gürcan Özgür, Menekşe Meral, Asiye ve Rifat Kasap, o günkü koşullarda şehidimiz ilan edilmiştir.

Örgütümüz bununla darbecilerin kontrgerilla hareketine dönüşmesini engellemek, oligarşinin oyununu bozmak için, bir kez daha darbecilere "bu sorunu hala iç sorunumuz olarak görüyoruz, hareket zeminine dönün ve oligarşinin oyununa gelmeyin" mesajı vermeye çalışmıştır. Ayrıca 1 Nolu Karar henüz çıktığından, bu karar ve ilave olarak gönderilen 3 Mart 1993 tarihli toplantı davetiyeleri ellerine ulaşmadan katledildiklerinden, örgütümüz iç hukuku gereği de bir tutarlılık sergilenmiştir.

Ama darbeciler, emperyalizm ve oligarşinin gösterdiği yolda yürümekte ısrar etmişler, oligarşi ve emperyalizmin istediği gibi, Bedri Yağan ve Gürcan Özgür'ü önder ilan ederek, bunların oligarşi tarafından katledilmesinden de kan, can almaya çalışarak tam bir kontrgerilla çetesine dönüşmüşlerdir. Bunun üzerine çıkartılan 7 Haziran 1993 tarihli 2 Nolu Kararla, darbeci kontra çetesi hareket saflarından hukuki olarak tecrit edilip, düşman ilan edilmiştir.

Gelinen noktada Bedri Yağan ve Gürcan Özgür, bugün her yanından pislik akan, ırz düşmanı, ahlak düşkünü ve karşı-devrimci darbeci kontra çetesinin sembolleri olmuşlardır. Bu nedenle partimizin şehitleri olamazlar. Hiçbir yerde, hiçbir şekilde partimizin şehitleri olarak anılamazlar.

Menekşe Meral, Asiye ve Rifat Kasap ise aldatılmış ve sürüklenmiştir. Ama darbeci ilişki ağı içerisinde yer almışlardır. Bu nedenle bunlar da şehidimiz değildir.

16 Ocak 1993 tarihli, her türlü sorunun tartışılacağı güvence sini veren ve birlik çağrısı yapan deklarasyona, (.....)

EK-1

(DEVİRİMCİ SOL HABER BÜLTENİ MERKEZ YAYIN ORGANI

Özel Sayı:5, Haziran '93

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ)

ÖRGÜTÜMÜZÜN BÖLGE, ALAN, KOMİTE, SORUMLU VE KOMUTANLARININ ORTAK KARARIDIR.

KARAR:2

DARBECİ-GASPÇI ÇETENİN ÖRGÜTÜMÜZE KARŞI İŞLEDİKLERİ AĞIR SUÇLAR CEZASIZ KALAMAZ!

Darbeciler aşağıdaki suçları işlemişlerdir:

1-Hizip kurmak, darbe yaparak önderliği tutuklamak ve yönetimi gasp etmek,

2-Örgütümüzü kurmaysız bırakarak kadrolara haber vermeden, hiçbir yetkiye ve meşruluğa dayanmadan kendilerini yönetim yerine koyup 13 Eylül 1992'den 5 Ocak 1993'e kadar her türlü kararı alıp uygulamak,

3-Yayın organlarını gasp ederek örgütün ideolojik-politik çizgisini sessizce değiştirmeye çalışmak,

4-Örgütümüzün her türlü gizli bilgilerini, arşivini gasp etmek, sırlarını açığa vurmak ve bu sırları kadrolara karşı kullanarak, kadroları birbirine karşı kışkırtarak harekette güven bunalımı yaratmak, örgütü sabote etmek ve bundan yararlanmaya çalışmak,

5-Örgütümüzün arşivini, belgelerini, mal varlığını, silahlarını, cephanesini ve teçhizatını gasp etmek,

Darbecilerin gasp ettiği maddi varlığımız:

—Nakit para, silah depoları, cephane, teçhizat, menkul ve gayrimenkuller olup, tüm bunların yaklaşık değeri 34 milyar TL'dir.

6-13 Eylül 1992'den günümüze kadar birçok yoldaşımızın şehit ve tutsak düşmesine, operasyonlara, maddi ve manevi ka-

yıplara neden olmak,

7-Hareketin her türlü olanağını, kitle ilişkilerini, kurumlaşmalarını, maddi varlığını kendi çıkarları için kullanmak,

8-Örgütü tasfiye etmeye, bölmeye, partimizi, savaşımızı ve örgütlenmemizi engellemeye çalışmak, operasyonlara karşı önlem almamızı engellemek ve örgütün yapılarını, kadrolarını deşifre ederek operasyona açık hale getirmek,

9-Örgütümüzün geleneklerini, ilkelerini, ahlakını hiçe sayarak, hemen her şeyi kirletip demoralizasyon ortamı sağlamak,

10-Kendi ihtiras ve çıkarları için yalan, dedikodu ve karalamalar yapmak, insanlara suç işletmek,

11-Hareketimizin tüm bölge, alan, komite ve sorumlularının, kadrolarının, komutan ve savaşçıların;

3 Mart 1993 tarihli, daha fazla harekete zarar verilmemesi için darbecilerin de katılacağı, özgürce görüşlerini ifade edebilecekleri toplantının yapılacağı, bunun için görev yerlerini terk edenlerin derhal görev yerlerine dönmesi belirtilerek, can güvenliklerinin sağlanacağı, hareketin iradesi ve disiplini dışına çıkılmamasını içeren 1 NOLU KARAR'a uyulmaması,

3 Mart 1993 tarihli darbeci çete şeflerine resmi olarak yazılı gönderilen toplantı çağrısına cevap vermemek,

Her fırsatta tekrarladığımız ve çeşitli yayın organlarında yayınlanan çağrılara cevap vermemek,

12-Örgütün kadrolarının darbeciliği mahkum etmesi ve lanetlemesiyle, kadroların iradesini tanımama ve ayrılığı örgütleme,

13-Düşmanla aynı paralelde ve düşmanın ideolojik yönlendirmesiyle önderlik ve Devrimci Sol düşmanlığı propagandası yapmak,

14-Ayrılıklarını meşrulaştırmak ve güç toplamak için dernek, işyeri, ev baskınları düzenleme, yoldaşlarımıza tuzak kurup öldürmeye, teşebbüs etme, işkence yapma ve yaralama... Düşmandan güvenlik isteme, oportünizme sığınma,

15-Halkı "Devrimci Sol'a yardım etmeyin, desteklemeyin" diye tehdit etmek,

16-Örgütümüzün ve yayın organlarının ismini kullanmak.

Bu suçlar darbeciliği örgütleyen ve hala hareketimizi bölüp tasfiye etmeye çalışan, sabote eden herkes için geçerlidir ve bunlar birinci dereceden suçludurlar.

**DARBECİ ÇETE ŞEFLERİNE VE HALA ÖRGÜTÜMÜZÜ
TASFİYE VE SABOTE ETMEYE ÇALIŞANLARA SON
ÇAĞRI:**

Bu yazının yayınlandığı tarihten itibaren 3 gün içerisinde hareketin adaletine sığınıp, gelip teslim olanların samimiyet derecelerine göre işledikleri suçlar yeniden ele alınıp, devrimci adalet ilkeleriyle yargılanacaklardır. Aksi halde, işledikleri ağır suçların birinci dereceden sorumlusu olarak cezalandırılacaklardır.

**TÜM KADROLARIMIZ, SAVAŞÇILARIMIZ VE
TARAFTARLARIMIZ!**

Bu karar yürürlüğü girdiği andan itibaren gereğini yerine getirmekle görevlidir...

**Tüm Halkımıza, Türkiye ve Dünya Soluna Duyuruyoruz
HALKIMIZA VE HAREKETİMİZE KARŞI İŞLENMİŞ
HİÇBİR SUÇ CEZASIZ KALMAYACAKTIR!**

**7 Haziran 1993
DEVRİMCİ SOL**

KARAR: 2
PARTİYE VE CEPHEYE ÜYE ALIMI,
ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ
KAMPANYASI ÜZERİNE...

Mücadelemizin nispeten düşüş eğrisi çizmeye başladığı ve düşmanın psikolojik üstünlüğü ele geçirmenin adımlarını attığı 17 Nisan sonrası operasyonlarından, özellikle de 13 Eylül darbe sinden sonra, eksik ve zaafılar, hatalı davranışlar artarak gelişmiştir.

Yeraltı örgütlenmesinde, DSG Platformu'nda, hemen bütün alan ve bölgelerde yukarıdan aşağıya gelişen, disiplinsizlik, kendini dayatma, kendine misyon biçme, demokratizm, her şeyi bilme merakı, kuralsızlıklar, popülist ve kariyerist tutkular, kararsızlık ve ürkeklik, düşman karşısında onursuz ve teslimiyetçi tavırlar, ahlaki erozyon, küçümsenmeyecek oranda kendini göstermeye başlamıştır.

Sürecin özgünlüğünden kaynaklanan kadrolar nezdinde uyguladığımız demokrasi ve katılımcılık ve darbeciliğe tavır almak, disiplinsizliği, her şeyi bilme merakını, örgüt anarşisini, kendine misyon biçmeyi getirmez. Çeşitli zamanlarda ve koşullarda daha dar veya daha geniş, çok çeşitli biçimlerde parti politikalarına kadroların katılımının sağlanması için olanaklar ölçüsünde gereken her şey yapılacaktır. Ama bu devrimci anlayış, parti Otoritesini ve disiplinini işlevsiz hale getirmeye başladığında, kadro ve alt örgütlerin bencilliğini besleme ortamı yarattığında, radikal önlemler almak kaçınılmaz olacaktır. Katılımcılık ve demokrasi hiçbir koşulda parti otoritesinin, emir ve talimatlarının, disiplininin önüne geçemez. Parti, savaştan bir örgüt olaksa ve bu savaşta iddialı ise, her şey bu savaşın kurallarına göre biçimlenecektir.

Kendine misyon biçme, kendini dayatma, örgüt kararı yerine bildiğini yapma, bencilliğin ortaya çıkardığı örgüt disiplinine gelememe, gerçek bir parti elemanı olamama ve küçük burjuva kariyeristliğine denk düşer. Küçük burjuva kariyeristliğinin ve ihtirasının nasıl başladığı belli olmakla birlikte, nerede duracağı ve ne tür sonuçlara yol açacağı belirsizdir.

Partimizin, kariyeristlerin, ihtiras düşkünlerinin, bencillerin, partiyi çıkarları için kullanan, fırsatçıların at oynattığı, savaşma-

yan, sadece tartışan, sık sık bölünüp parçalanana, hizip ve kompoların eksik olmadığı bir örgüt olmasını istemiyorsak, bu tür zaafırlarla cepheden savaşmak zorundayız. Şehit ve tutsaklıklar, katliamlar pahasına süren ve düşmanın her tür eksik ve zaafırlarımızı değerlendirerek en değerli yoldaşlarımızı şehit ve tutsak ettiği, bizimse savaşı yükseltmeye and içtiğimiz, bunu da halkımıza ilan ettiğimiz bu koşullarda parti disiplinini ve otoritesini sarsan, partiyi savaşmaktan alıkoyan, kararlılığını ve cüretini zayıflatan her adım, her davranış düşman damgasını taşır.

Her parti üyesi, sorumlu ve yönetici geline aşamada geçmişten bugüne neyi nasıl yaptığını, neden yapmadığını, olumluluk ve olumsuzluklarını, başarı ve başarısızlıklarını sorgulamalıdır.

Gerçekten devrimci bir yaşam biçimini içselleştirebildik mi, lafızda çokça tekrarladığımız yirmidört saatimizi devrime verebildik mi, veremediysek neden? Her anımızı değerlendirerek, kendimizi ve sorumlu olduğumuz insanları doğru bir biçimde eğitebildik mi, örgütün program ve perspektifini ne kadar uygulayabildik, uygulamak için ne kadar ısrarlı olduk, yoksa sık sık nesnel gerçekler söylemiyle yapamadıklarımıza gerekçe mi bulmaya çalıştık?

Devrimci inanç, kararlılık, öfke, coşku ve heyecanımız savaşın acımasızlığı ve katılığı içerisinde her gün biraz daha artarak yükseldi mi, yoksa biraz daha yorgunluk ve isteksizlik eğilimlerimiz mi boy verdi?

Bunları kendimizde görebildik mi? Gördükse ne tür önlemler aldık?

Devrimci yaşam biçimi, devrimci inanç, kararlılık, cüret ve devrimci düşünce tarzı birbirinden ayrılmaz. Doğru düşünceye sahip olup da devrimci yaşam biçimine ve devrimci pratiğe sahip olmayanlar, gerçek anlamda devrime inançsız olup, devrim için özveride bulunmak istemeyen, asalak devrimcilerdir. Asalaklık, özünde konum ve çıkar kavgasını getirecektir. Bu nedenle, devrimci düşünce ve yaşam biçimini birlikte ele almayanların devrimci yaşam biçimi ve pratik üzerine ahkam kesmeye hakları da olamaz. Hak iddiasında bulunanlar, çifte standart, statükoyu meşru-laştırmak isteyenlerdir. Yeraltında, legalde veya yurtdışında, nerede olursa olsun, devrimci, her yerde devrimci gibi yaşa-

mak, devrimci gibi düşünmek ve örnek olmak zorundadır. Ara yol yoktur. Ara yol savunucuları disiplinden kaçan, sıkılan, özverili olmayan, savaşın zorluklarını göğüsleyemeyen, rahatını fazla bozmak istemeyen, her şeye rağmen bu yanılla düzenle bağlarını sıcak tutan küçük burjuvalardır. Bunlar için devrimci mücadelenin sınırları daraltılmıştır. Kendilerinin düzendeki özgür yaşamları ile devrimci yaşamı ve çalışmayı birleştirmeye çalışırlar. Küçük burjuvazinin bencil düşüncelerle yoğrulmuş yaşamıyla, kendini partiye ve halklara adanmış, düzenden her şeyiyle kopmuş devrimci düşünce ve yaşam, sürekli çatışır. Bu çatışmada, devrimci düşünce ve yaşam zaferini sağlayamazsa, küçük burjuva bencilliği partiyi düşüncede, politikalarda, çalışma tarzında, taktiklerde vb. hemen her konuda giderek kuşatmaya başlar. Parti, bir anda ve kısa sürede kendini nerede ve nasıl çıktığı belli olmayan sapkın tartışmalar içerisinde bulur. Gruplaşmalar, hizipler, sağcı ve maceracı düşünceler, tasfiyeci anlayışlar görülmeye başlar. Emperyalizm ve oligarşinin, kontrgerillanın ideolojik, politik, psikolojik saldırıları önce bu tür insanları etkisi altına alır ve bunlar aracılığıyla etkin olmaya çalışır.

Rahatına düşkün, düzen kültüründen beslenen küçük burjuva devrimciliği, örgütün kendi yaşamına göre düzenlenmesini arzu eder. O, disiplinden ve otoriteden çokça söz etmesine karşın, bunları asla kendisi için düşünmez. Hep sivil toplumculardan ödünç alınmış, halkın ve proletaryanın, devrimin çıkarları yerine, "bireyi anlamak gerekir" anlayışını savunur. Aslında sözünü ettiği birey kendisidir. Kendisi bireyi en iyi anlayan, kimsenin doğru dü-rüst eleştirmedeği, deyim yerindeyse herkese mavi boncuk dağı-tan, kimseyi kırmayan, anlaşılabilir ve anlayan bir tiptir. Bu tiplerin kendi yaşam disiplinleri olmadığı gibi, başkalarını da disipline edemezler. Başkalarını disipline etmeye kalktıklarında, kendilerini de disipline etmeleri gerekir ki, bu onlar için çok zordur. Disiplinin yerine rehabet, kuralsızlık, programsızlık şekline bürünen, zamanı hoyratça kullanan, boş şeylerle uğraşan, gerekli ve ciddi olandan kaçan bir yaşam ve çalışma biçimi alır. Bu insanlar özellikle de yıllarını devrimcilikle geçirmişlerse, program, disiplin, devrimci yaşam biçimi, özveri gibi söylemler onlar için fazla bir şey ifade etmeyen, hayata uygulanamayan geçersiz şeylerdir. Bu tür tartışmalardan hemen sıkılırlar. Bunların yerine mücadele-

nin gerçekleriyle ilgisiz, soyut, fantastik, magazin türü nostaljik sohbetleri tercih ederler. Bu küçük burjuva kafa yapılarından yaşam biçiminden militan, programlı, verimli bir çalışma beklenemez. Olmazlar, yoklar ve bir türlü tükenmeyen gerekçeler onun yegane söylemidir.

Gerek yeraltında, gerekse DSG Platformu'nda devrimci düşünce ve yaşam biçimi tehlikeli boyutlarda erozyona uğramıştır. Devrimcilik adına, devrimci düşünce ve yaşam biçimi adına, örgütümüze yabancı küçük burjuva, burjuva kültürünün yarattığı yaşam biçimi ve çalışma tarzı, ahlak anlayışı örgütü geriletici, çürütücü bir rol oynamaya başlamıştır. En üstten en alta kadar, demokratik mevzilerimizden yeraltındaki tek tek kadrolarımıza ve cezaevlerine, yurtdışına kadar düşünce ve yaşam biçimimizi, çalışma tarzımızı, bireysel olarak eksik, hata ve zaafılarımızı, moral yapımızı ve inancımızı, her şeyiyle, ayrıntılı bir şekilde sorgulamadan, maddi nedenlerini bulup ortadan kaldırmak için kendimizi disipline etmeden, atılım sözleri bir süre bizleri tatmin eden içi boş sözcükler olmaktan öteye gidemez. Partinin, atılımın esas unsuru insandır. Düzendan kopmuş veya her şeyiyle kendini sorgulayarak düzendan kopmak için ısrarla adımlarını sürdüren ve bunu savaş içinde geliştiren kadrolar olmadan, ciddi hiçbir savaş yürütülemez. İnsanlarımıza rahat ve kolay devrimciliği'doğuran küçük burjuva yaşam biçimini öğretmeyeceğiz. Küçük burjuva yaşam biçiminin, gururun, rahata düşkünlüğün, halkın çıkarları yerine bireyin çıkarlarını düşünüp hoşgörölü olmanın erdem olmadığı, bu yolun önlem alınamazsa düzene teslimiyet ve ihanete kadar götürebileceğini öğretebilmeliyiz. Öğretmek için, inandırıcı olabilmek için önce kendimizden başlamalıyız.

Partinin, Cephenin, atılımın çokça sorunu vardır. Bütün bu sorunları aşabilmek önce kendimizi iyi tanımak, eksik, yanlış ve zaafı yanlarımızı görmek ve önlem almakla orantılı olarak gerçekleştirecektir. Hiç kimse, hiçbir kadromuz, Parti-Cephe sıfatlarının sihirli bir değnek olacağı hayallerini kurmamalıdır. Partiyi ve Cepheyi sıfatlarına layık hale getirebilmek için savaştırmak, savaştırmakla büyötmek her konuda kendimizi yenilememize bağılıdır. En acımasız vuruşları kendimize yapmadan, irin bağılamış pisliklerimizi deşmeden, parti ve atılım ruhunu yaratamayız. Beyninde ve bünyesinde pislik taşıyan insanlar olmaktan çıkmalıyız.

Pisliklerimizi attıkça, pisliklerimizi attığımız oranda savaş büyüyecek, kitleler daha yoğun bir biçimde savaşa katılacaktır. Partiyi savaştıramıyorsak, kitleleri savaştıramıyorsak, hiç kimse nesnel gerçekler edebiyatına sığınıp kendini aldatmasın. Bugün devrimin nesnel koşulları, TC tarihinde az rastlanır şekilde vardır. Sorun bizdedir. Halk kitlelerine önderlik edebilecek miyiz? Oligarşiye askeri ve siyasal cephede darbeler vurabilecek miyiz? Böylesi bir tarihi süreçte görevleri başarabilmek her cephede kendimizi yenilemekten geçmektedir.

Bunun için, örgütün en üst birimlerinden, en alt birimlerine kadar geliştirilecek bir eleştiri-özeleştiri kampanyası zorunludur.

Parti ve Cephe üyelikleri bu süreçle birlikte düzenlenecektir. Bu çerçevede Devrimci Sol üyelerinin durumunu yeniden gözden geçirip, Parti veya Cephe üyesi olup olamayacağı değerlendirilecek ve buna göre yeniden istihdam edileceklerdir.

Bütün yoldaşlarımız, bütün taraftarlarımız parti üyeliğini kazanmak için, parti üyesi olmanın coşku ve hazzını yaşayarak, büyük bir yarış içerisinde girmelidir.

KARAR: 3

KARARGAH VE YÖNETİM

SORUNU ÜZERİNE...

Partili ve Cepheli, her gün biraz daha büyüyerek süregelen bir savaşı kurmayca yönetebilmek için KARARGAH FAALİYETİ zorunluluk ve savaşın can alıcı bir sorunudur.

Yukarıdan aşağıya, planlı, programlı, neyi ne için yaptığını bilen, olumsuzluklara müdahale eden, savaşın gidişatını her yönüyle görebilen ve savaşın bütün cephelerinden sürekli haberler alan, buna göre yöneten bir organizasyon olmadan, istenilen sonuçları alan ve süratle kendini yenileyen ve her gün gelişen bir savaşı ortaya çıkarmak mümkün değildir.

Savaş siyasal, askeri, ekonomik, demokratik, yayın faaliyeti, propaganda ve ajitasyon, iletişim, eğitim vb. birçok noktada sürüyor olup, oldukça kapsamlıdır. Parti merkezi tüm bu faaliyetleri yönetmek, denetlemek, yönlendirmek görevleriyle yükümlüdür.

Bugün sürdürdüğümüz merkezi işlerlik bir karargah faaliyeti değildir. Örgüt yönetimi yönetim olmaktan çıkmış, mücadelenin gündelik küçük sorunlarıyla uğraşır hale gelmiştir. Bu durum üretmeme, işleyememe, denetleyememe ve gerektiği anda müdahale edememeyi beraberinde getirmektedir.

Asgari düzeyde fonksiyonlarını yerine getirebilecek bir karargah için şunlar gereklidir:

1-Karargah yerinin saptanması, nerede ve nasıl kurumlaşılacağına karar altına alınması.

2-Karargah tüm bölge ve alanlarla düzenli iletişim sürdürecektir bir işlerlikte olmalıdır. Kadrolarla bağ sadece telefon ve raporlara dayalı olmaktan çıkıp, -organik bir ilişki haline getirilmelidir.

3-Araştırma ve inceleme yapabilecek kapasitede kadrolar, karargahta görevlendirilmelidir.

4-Merkezi yayın organının ve çeşitli bültenlerin, açıklamaların çıkmasını sağlayacak politik ve teknik kadrolar gereklidir.

5-Karargah yerinin saptanması açısından hiçbir ön şart olmaz. Temel kriter savaşı parti programı çerçevesinde en iyi şekilde yönetebilmektir.

Kongremiz bu çerçevede bir karargahın oluşturulması için

gerekli kararların alınmasını ve tüm olanakların değerlendirilmesini Parti Merkez Komitesi'nin inisiyatifine bırakır. Parti Merkez Komitesi'nin Karargah oluşturulması ve işler hale getirilmesi için istenen her şeyi tüm parti örgütleri karşılamakla yükümlüdür.

KARAR: 4

GENEL OLARAK YERALTI

ÖRGÜTLENMESİNİN DURUMU VE

YENİDEN ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE...

Gelinen aşamada, bütün bölge ve alanlarda yeraltı örgütlenmesi diye adlandırabileceğimiz hemen hemen tüm örgütlenmeler ya yok olmuş ya da işlevi olmayacak bir biçimde sınırlı sayıdaki tek tek insanlar düzeyinde kalmıştır.

Alt komiteler, hücreler, milisler, istisnalar hariç, yoktur. ,

Bölge ve alanların nasıl bir kitle ve kadro çalışması yaptığı, olumlu ve olumsuz ne tür sonuçlar aldığı belirsizdir. Daha doğru-su teorik açıklaması yapılmamıştır. Açıklamalar yüzeysel olma-ktan da öte, kaderci bir bakışla yapılmış ve sanki tüm olanlar ola-ğanmış gibi ele alınmıştır. Oysa mevcut durumu, hangi neden gösterilirse gösterilsin, olağan görmek mümkün değildir.

Bölge ve alan yöneticileri, soruna dış etkenlerle bakmaktan çıkıp, içe yönelmelidirler. Nasıl bir programla çalıştık, programlı olabildik mi, olamadıysa neden, programlı çalıştıysa ne tür so-nuçlar aldık, nasıl bir kitle çalışması yaptık, kadro çalışmasından ne anladık, kadroları nasıl eğittik veya eğittik mi, eğittikse nasıl, bölgemizde ve alanımızda ne kadar zaman süreci içerisinde kaç insanı eğitim faaliyetimiz içerisine sokabildik, kaçını kadrolaştırı-bildik, kaç alt komite, hücre, milis yaratabildik, yeraltı üslerimiz, silahlarımız var mıdır, ne kadardır, yoksa neden, yasal ve yasa-dışı kaç kitle eylemi gerçekleştirebildik, kitemizde bir artış oldu mu... kaç şiddet eylemi gerçekleştirebildik, maddi olanaklarımız nelerdir, harekete ne kadar katkıda bulunabildik... vb... sorular uzayıp gider.

Bölge ve alan yöneticileri, bu sorular çerçevesinde alan ve bölgelerine bakarak değerlendirme yapmalıdırlar. Raporlardan ve anlatımlardan görülmektedir ki, yöneticilerimiz kendi alan ve bölgelerine gerçek anlamda vakıf değillerdir. Programlı bir çalış-ma yoktur. Bölgenin ayrıntılı ve sağlıklı bir analizi yapıлып, buna göre program ve taktikler oluşturup sonuçlar almada ısrarlı olun-mamıştır. Kitle ve kadro çalışmasının yapıлып yapılmadığı, yapıl-dıysa nasıl yapıldığı belli değildir.

Yöneticiler, bizzat kadro eğitimi faaliyeti içinde olmamış, emir

ve talimatlarla yönetme şeklindeki bir anlayışı uygulamışlardır. Bu bürokratik anlayışın istenilen sonuçları elde etmemesi sonucu, "olmazlar, yoklar ve nesnel koşullar" edebiyatı yeniden boy vermiştir.

Kimi yöneticilerimiz esas olarak pratiğin sorunlarından uzak bir kafa yapısıyla bölge ve alanların sorunlarına ilgisiz kalıp, soyut, mücadelenin gerçeklerinden uzak düşüncelere ulaşırken, kimileri de sorunların esas halkasını, geliştirilmesi gereken noktayı unutup, örgütlenmenin günlük sorunları içerisinde hapsolarak kısırlaştırmış, ne kendini ne de örgütlenmeyi geliştirememiştir. Bu iki uçta seyreden yönetici tipi, savaşı ve örgütlenmeyi geliştiremez. Her ikisi de somut koşullar içerisinde savaşın sorunlarına eğilip, bu sorunları ne pahasına olursa olsun çözmeye yerine, gerçeklerden kaçmışlardır. Kolay olanı seçmişler, sorunlarımızın üzerine yoğunlaşmamışlardır. Bu yönetici tipi, nesnel gerçekliği değiştiren, devrimi ilerleten militan yönetici tipi değil, bürokrat, yaratıcılıktan, devrimci kararlılıktan ve ısrarcılıktan uzak, iradi olmaktan çok kendiliğindenciliğin peşinden sürüklenen, Marksist-Leninist analiz yeteneği gelişmemiş, kaderci bir tiptir. Kadercilik ise, inançsızlığı ve yılgınlığı beslemektedir.

Devrimci, yönetici öğretmen ve öğrenci olmasını bilen insandır. Öğretmen olunmadığı gibi, öğrenci de olunmamıştır. Her şeyi bildiğini zanneden bürokrat yönetici tipi, kitlelerden öğrenmeye tenezzül etmez. Onları dinlemeyi sevmez. Kitlelerle kaynaşıp, onları dinleme ve eğitme yerine, özgürce konuşup tartışacağı, bilgi pazarlayacağı sohbet ortamları arar. Dünyayı ve ülkeyi tanımayan, kapitalizmin sömürüsü ve faşizmin baskıları altında ezilen, savaşmak isteyen ama nasıl savaşılacağını bilmeyen insanları sabırla eğitmek, onlara devrimci kişilik kazandırmak, bürokrat bir yönetici için katlanılması zor bir sıkıntıdır, hiç sevmez. Bu tür bir faaliyet yerine, sürekli olarak hazır insan ister. Bununla da yetinmeyip, maddi olanaklar, silah, ev... her şeyi ister. Doğaldır ki, bu anlayış kadrolaşma yapamaz, kitleleri geliştiremez, devrimci şiddeti uygulayamaz. Dahası, böyle bir anlayış kadrolara özenli yaklaşamaz, onları koruyamaz ve doğru istihdam edemez. Bu anlayış sahiplerinin kendi bölge ve alanlarında insanlara nasıl bir kültür verdikleri, insanları nasıl şekillendirdikleri çoğunlukla belirsizdir. Hareket her şeye, tüm olumsuzluk ve eksikliklerine karşın

17 Nisan sonrasına kadar gelişme grafiği çizmiştir. Bu program ve perspektiflerin belirli oranda uygulandığını, en azından uygulanmaya çalışıldığını göstermektedir. Ama geçen süre, harcadığımız enerji, kayıplarımız, ödediğimiz bedeller göz önüne alındığında, asla yeterli değildir ve istenilen sonuçları alamamıştır. Sorun tek tek insanların, birimlerin çalışıp çalışmadığı sorunu değildir. Sorgulanması gereken nasıl çalıştığımız, nasıl düşündüğümüz, düşünmediyse neden düşünmediğimizdir.

Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'yle, mücadele bütünsellik içinde ele alınıp, stratejik hedef gözeterek, programlı bir çalışma hayata geçirilmemiştir. Bunun sonucu olarak kitle çalışmasında, kadrolaşmada, propaganda ve ajitasyonda, taktiklerde, silahlı faaliyette kısırlık ve gerilik hakim olmuştur. Sonuçta bütün bunlar bir yana bırakılarak, demokratik platformda sınırlı sayıdaki insanın yönetilmesiyle yetinilmiştir.

Bu çalışma tarzı devrimci, militan bir çalışma tarzı olmadığı gibi, halk savaşını esas alan bir çizginin tarzı hiç değildir. Sözde hemen her konudaki ideolojik birliğe rağmen, pratikte esas olarak bu çizgiyle ilgisi olmayan sağ-statükocu, kendiliğindenci, oportünist bir eğilim ortaya çıkmıştır diyebiliriz.

Sorun sadece hatalar, eksiklikler, zaafarla sınırlandırılmaz. İdeolojik boyutta ve pratikte sorunun hangi çizgiden kaynaklandığını tespit etmemiz gerekir. Sorun kitlelerin niyetlerinden öte bir olgu olarak ele alınmalıdır.

Partili ve Cepheli çalışma sürecinde, mevcut çalışma tarzının ideolojik ve de var olan başka nedenleri bulunmadan, yenilenme sağlanmadan devrimci bir çalışmanın sağlanması mümkün değildir. Bu nedenle, geçmiş çalışma tarzımız, devrimci yaşam biçimimiz, kadrolara, kitlelere nasıl yaklaşacağımız, taktiklerimiz, örgütsel işlerliğimiz, vb... hemen her konu sorgulanmaya muhtaçtır. Bu çerçevede;

1-Yeraltı örgütlenmesi hemen tüm alan ve bölgelerde yeni bir perspektifle, yeni bir yeraltı yaşamı, yeni bir programla ele alınıp, polisye sızmalara karşı duyarlılığı artırılıp, özenle inşa edilecektir.

2-Yeraltı örgütlenmesinin ana görevi, DSG'nin günlük sorunlarının peşinden koşturmak olmayıp, yeni parti üyeleri, parti örgütleri yaratmak, savaşçılar örgütlemek olmalıdır. Bunun için ye-

raltı işlerliği ve eğitim faaliyetini örgütlemek, silahlı savaşı yürütmek temel görev olmalıdır. Bütün bölge ve alan örgütleri, çalışma alanlarına ve bölgelerine parti merkezinin ufkuyla bakma, tüm mücadele biçimlerini uygulayabilme ve hareketin bütününü görebilme yeteneğini gösterebilmelidir. Yaratıcılığı öldüren, becnilliği geliştiren alan-bölge şovenizmine son verilmelidir.

3-Bütün alan ve bölge komiteleri Silahlı Propaganda Birlikleri ve Milisler temelinde devrimci şiddeti örgütlemekle görevlidir.

4-Bölge ve alan komiteleri yeraltı yaşam biçiminin gelişmesi, polis takibine karşı duyarlılığın artırılması, takiple mücadele yöntemlerinin öğretilmesinden sorumludur.

5-Yeraltı yaşamı yukarıdan aşağıya yeni baştan ele alınıp eksik ve zayıf yanlarımız giderilerek devrimcileştirilecek ve yeraltı yaşamı gerçek içeriğine kavuşturulacaktır.

6-Yeraltı yaşamı, aranan insanların barınağı olmayıp, savaşı geliştiren bir perspektifle zenginleştirilip, militanlaştırılacaktır.

7-Yeraltı elemanlarımız, örgütlerimiz herkesten, her şeyden kendilerini gizleyen, kitlelerden kopuk, onlar içerisinde çalışmayan, hantal, bürokrat, işlevsiz örgütler olamazlar. Kitleler içerisinde eğiterek, örgütleyerek yaşamayı ve geliştirmeyi bilmek zorundadırlar.

8-Yeraltı örgütlerimiz ve üyelerimiz, kitlelerin olduğu ve savaşın gelişmesinin gerektiği her yerde olabilme ve örgütsel ilişkilerini gizleyebilirle yeteneğini gösterebilmelidirler. Devrimci bir çalışma, legal, illegal veya yarı-legal hiçbir biçime hapsedilemez. Devrimci yaratıcılığımızla, kendimize olan güvenimizle düşmanımızı her yönüyle iyi tanıyarak, taktik ve davranışlarımızı buna göre belirleyerek, parti hücre ve birimlerini hayatın tüm alanlarına yayabilmeliyiz.

KARAR: 5

ŞİLAHLI SAVAŞIN YENİDEN

ÖRGÜTLENMESİ ÜZERİNE...

Partimizin temel mücadele biçimi, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi içeriğinde silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele, klasik halk savaşı çizgisi olan kırlardan şehirlerin kuşatılması, kırları temel şehirleri tali ele alan stratejiden farklıdır. Temel güçler ve temel alanlar Birleşik Devrimci Savaş muhtevasına uygun olmak zorundadır. Bu anlamıyla silahlı savaşıımız, başlangıçta şehirde ve kırdaki öncü gerilla savaşı biçiminde gelişecektir. Öncü gerilla savaşı şehirde ve kırdaki yaygınlaşarak, ülke genelinde yeni gerilla cepheleleri açarak gerilla ordusuna doğru gelişen bir hat izler.

Birleşik Devrimci Savaş esprisinde şehirlerde gerek gerilla savaşı, gerekse diğer mücadele biçimleri asla kırdaki savaşa tabi veya tali bir mücadele olmayıp, çok daha kapsamlı görevlerle yüklüdürler.

Şehirlerde, emekçi ve tüm halk sınıf ve tabakaları arasındaki silahlı ve silahsız örgütlenmelerimiz, buralarda yoğunlaşan halk kitlelerinin çelişkilerini açığa çıkarır, kitle hareketlerini politize ederek silahla güvenlik altına alır. Şehir ve kır gerillası oligarşiye darbeler indirip, mevcut çelişkileri biraz daha derinleştirip halk kitlelerinin hoşnutsuzluğunu düzene karşı kanallize ederken, emekçi sınıflar arasında devrimci otoriteyi sağlar.

Oligarşinin artan kriziyle halk kitlelerinin büyüyen öfkesini yerel, bölgesel ve giderek topyekün saldırıya dönüştürerek iktidarın alınması koşullarını sağlar.

Bu stratejik çizgi Çin, Vietnam, Küba vb. birçok ülkenin devrim stratejilerini taklit edemez. Ülkenin ekonomik, politik özellikleri gereği kendine özgü olup, bu genel strateji içerisinde de strateji mekanikleştirilmeden, iktidarı almak için doğabilecek her türlü olasılık değerlendirilerek stratejik hedefte yoğunlaşmalıdır. M-L bir parti sosyal, ekonomik, siyasal olayların gelişimini çok iyi gözleyip devrimci bir şekilde analiz ederek devrim anını yakalayabilmelidir. Devrim anını yakalayamayan, göremeyen bir parti, lafızda ne kadar M-L olursa olsun, özde kendiliğindenci olup, hayata cevap vermeyen şemalara teslim olmuş demektir. Stratejiler ve taktikler devrimin genel rotasını belirlemesine karşın, her türlü gelişmeyi

açıklayabilecek tılsımlı dogmalar değildir.

Devrimci bir parti iktidar bilincini içselleştirerek "her şey iktidar için" şiarıyla halk kitlelerindeki ve iktidardaki gelişmeler üzerinde çok çeşitli biçimlerde yoğunlaşıp, değişimleri doğru değerlendirecek kendi politikalarını, taktiklerini de her an değiştirip yeni duruma uyum sağlayabilecek siyasi cürete, esnekliğe, yaratıcılığa ve taktik yeteneklere sahip olmalıdır. Bu yeteneği gösteremeyen parti ve örgütler, devrim anını değerlendiremez ve iktidarı alamazlar. Devrim tarihleri bu tür örneklerle doludur.

Örgüt biçimleri, taktikler, hatta çalışma tarzları, savaşın ihtiyaçlarına cevap vererek devrimi ilerleten rol oynadıkları bir süreçte devrimcidirler. Bu ilerleticiliği sağlayamadıklarında gericileşir, devrimin önünde barikat olmaya başlarlar. Devrimci bir parti bu gerici barikatları gerektiği zaman hiç tereddüt etmeden cüretle yıkıp devrimin önünü açmalıdır.

Saflarımızda hala süregelen, savaş içerisinde çok da anlamlı olmayan içi boş, geçmişte kalmış şematik dogmalarla hareket edildiği görülmektedir. Bu tür anlayışlara son verip, her alanda savaşı geliştirecek, yaygınlaştıracak, yeni yeni zaferler yaratıp bizi her gün iktidara biraz daha yakınlaştıracak, savaşın can alıcı, mutlaka çözülmesi gereken sorunları üzerini yoğunlaşılmalıdır. Hedef, daha büyük bir savaş, kitlelerin artan oranda katıldığı bir savaş, şehirde ve kırdaki büyüyen bir savaş olmalıdır. Savaşı büyütüp geliştiren her yöntem, her taktik ve çalışma tarzı ele alınıp geliştirilmeli, geriletici olanlar ise mahkum edilip atılmalıdır.

Örgütümüzün ve ülkemizin özgünlükleri, tarihi gelişimi doğru tahlil edilemezse, tarihsel süreçleri birbirinden kopararak yanlış anlayışlara ve doğal olarak sapmalara savrulmak kaçınılmaz hale gelir. Süreçleri birbirinden koparmak farklı stratejilerin savunucularını taklit etmeyi beraberinde getirir. Taklit, somut koşullara uyum sağlamadığında ise, devrim inkarcılığı, inançsızlık ve düzene teslimiyet beklenen son olur. Dıştan ise, sağ ve sol rüzgarlar kendi strateji ve taktiklerini içselleştirememiş, özgünlüklerini kavrayamamış bu tür siyasi yapılarda ve bireylerde kolaylıkla etkinlik sağlayabilirler. Bugün dünya ölçeğinde, ülkemizde ve örgütümüzde yaşanan çeşitli savrulmaların kökeninde bu olgu vardır. İdeolojik olarak sağlam olanlar, örgütsel olarak da sağlamdırlar. Devrim tarihini ancak ideolojik olarak sağlam olan ve kendine gü-

venenler yazabilir. Tersî özellikle olanların yenilgi ve zafer anlarında savrulmalar ve uzlaşmalarla karşı karşıya kalmaları kaçınılmazdır. Bu durumlarla karşı karşıya kalmamak için ideolojik sağlamlığa önem vermeliyiz. Birleşik Devrimci Savaş konusunda ortaya çıkan çarpıklıklar, ideolojik zayıflığın bir sonucudur. Örgütümüz, tarihinin hiçbir kesitinde klasik halk savaşı çizgisinde olduğu gibi, sadece temel alan kırlar ve temel güç köylülük diyerek şehirlere ve şehirlerdeki halk sınıf ve tabakalarına tali bir rol yüklememiştir. Tersine, sürekli olarak Birleşik Devrimci Savaşa vurgu yaparak ve pratikte de bunu uygulamaya çalışarak sapmaların önüne geçmeye çalışılmıştır. Bu stratejik çizgiyi, yaşanan birçok devrimci gelişme defalarca kanıtlamıştır. Şehirlerdeki kitleleri örgütlemeyen, kitlelerin silahlı gücünü ve gerillayı yaratmayan devrimci bir örgütün, kırlardaki büyük silahlı güçlerine ve küçümsemeyecek gerilla eylemliliğine karşın kitleleri iktidara yürütemediği, giderek gerilediği, yorulduğu, sonuçta emperyalizmin ideolojik yönlendirmesiyle uzlaşma masasına oturduğu ya da oturabileceği kesinleşmiştir.

Kır-şehir gerilla savaşını ve diğer mücadele biçimlerini birbirlerinden kopmaz bir biçimde ele almalıyız. Gerillayı kitle hareketlerini geliştirici bir biçimde gerilla ve giderek halk ordusuna ve nihayet topyekun ayaklanmaya yönelen bir çizgide ele almalıyız. Farklı süreçlerde çeşitli gelişmelerle alanlardan ve mücadele biçimlerinden biri diğerinin önüne geçebilir. Ama bu genel doğruyu değiştirmez.

Örgütümüz gerek kendi özgün gelişimi, gerekse de ülkemizin içinde bulunduğu koşullar sonucu stratejik çizgisini değiştirmiştir; örgütlenmede, çalışma tarzında, silahlı taktiklerinde bu çizgiyi ilerletecek bir tarzı ele almış ve farklı süreçlerde farklı biçimlerde hayata geçirmiştir.

Örgütümüz, ilk oluşum yılları olan 1978'lerde sivil ve resmi faşist terörün saldırıları şeklinde ortaya çıkan karşı-devrim politikalarına karşı, halk kitlelerinin bu terörle sindirilmesini engellemek, oligarşinin bu oyununu bozmak için çok yaygın bir şekilde bütün bölge ve alanlarda Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri'ni örgütlemiş, faşist teröre karşı savaşmıştır. Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri, halk kitlelerinin içerisinde yerel silahlı güçlerdir. Aynı zamanda örgütün oluşum yılları olduğu gö-

zönüne alındığında, FTKSME'ler silahlı savaşın kadro okulları işlevini görmüşlerdir. Bu okullar, gerçek bir gerilla savaşının nasıl yapılacağının öğrenildiği yerler olmuşlardır. Bu mücadele içinde gelişip yetkinleşen, savaşı savaş içerisinde öğrenen insanlarımızla, daha nitelikli, adını Silahlı Devrimci Birlikler koyduğumuz silahlı birimleri oluşturduk ve silahlı savaşı daha üst biçimde hayata geçirdik. Bu gelişme şehir ve kırsal kapsayacak biçimde yaşanmıştır. Ülkenin o gün içerisinde bulunduğu koşullar, bu tür bir örgütlenmeye uygun olduğundan, bu tarz örgütlenme ve taktiklerden olumlu sonuçlar aldık.

12 Eylül'e gelindiğinde, örgütün oluşum yıllarında taşıdığı eksik ve zaafırlarla birlikte bu örgütlenme ve taktiklerimiz sürece cevap veremezdi, nitekim veremedi de...

Şehirdeki örgütlenmeleri süratle daraltıp yoğun baskı ve terör koşullarında savaşabilecek duruma getirip, kırsal alandaki gerillayı güçlendirip şehirlere geçici olarak nefes aldırmalıydık. 12 Eylül öncesinin dezavantajlarını taşıyan şehir örgütlenmeleri büyük baskılar karşısında çökmeye mahkumdu. Kırsalı güçlendirmek, buralarda güç toplayarak şehirlerde yavaş yavaş savaşı yeniden yükseltmek, o sürecin doğru taktiği idi. Örgütümüz bu yeteneği gösteremeyerek 12 Eylül öncesinin çalışma biçimini ve taktiklerini değiştirmeden uyguladığından, olumsuzluklar devam etmiştir. Kırsal gerillasının yok edilmesiyle bu taktiği yaşama geçirme olanağı da ortadan kalkmıştır.

'86-'90 ricat süreci de iradi bir programla yürümediğinden, Birleşik Devrimci Savaş ve mücadeleyi uygulayabilme anlamında güç birikimi sağlanamamış, stratejik bölge ve alanlarda yeraltı örgütlenmesi gerçekleşmediğinden, ricattan çıkış ve yeniden silahlı mücadeleye başlama süreci birçok eksik ve olumsuzluğu içinde taşıyarak gelişmiştir.

Bu eksik ve olumsuzluklardan dolayı, '90 Atılım yılları kendine özgü olmak zorundaydı. Her şeyden önce ne zaman ve nasıl sonuçlanacağı, hangi programla yürütüldüğü belli olmayan ricat sürecine son vermek gerekiyordu. Eksik, yanlış, kendiliğinden de olsa, ülke somutunda belirli bir kitlesellik, çarpıklıklarla da olsa bir kadro potansiyeli vardı. Bu kadro potansiyelini yeniden örgütlemek ve savaştırmak, savaşarak geliştirmek ve örgütlemek esas görevdi. Kitlemizin niteliği ve örgütlenmemiz, silahlı bir savaşın

doğurabileceği karşı-devrimci baskıyı kaldırabilecek nitelikte değildi. Alabildiğine legalize olmuş, sınırlı bir kitle ve meşru zeminde devrimcilik yapma bilinciyle şekillenmiş dernekçiliği ve demokratik faaliyeti devrimci çalışma zanneden düşünce tarzının egemen olduğu bu koşullarda, yeraltı örgütlenmesi ve silahlı savaşın hayata geçirilmesi, 12 Eylül öncesi çalışma tarzı ve örgüt biçimlerini tekrar edemezdi. Tekrar ve taklit daha başlangıçta atılımın ölü doğmasına neden olurdu. Ayrıca, devletin 12 Eylül'den kazandığı deneyimler, devrimcilerin büyük oranda sindirilmesi, ideolojik olarak etkilenmesi, bunun yanında dünyadan esen sağcı rüzgarların da güçlü etkisiyle, devrimci potansiyelin oldukça gerilediği, bilinçlerin çarpıklaştığı, gerçeklerin puslandırıldığı koşullarda, silahlı mücadeleyle yeniden siyasi arenaya çıkmak ve bu savaşı geliştirip devrimci alternatif olduğumuzu göstermek, gerek örgütümüz gerekse ülke genelinde büyük önem taşıyordu. Hiçbir şemaya bağlı kalmadan, dogmalardan uzak durarak, nesnel koşulları zorlayan, aşan ve giderek nesnelliği ezip geçen bir mücadele hattı ortaya çıkarmalıydık. Oligarşiye vurduğumuzda ses çıkaran, onları şaşırtan, sol potansiyeli ve halk kitlelerini etkileyen bir eylem taktiğiyle savaşmalıydık.

Silahlı savaş ve oligarşinin terörü 12 Eylül öncesiyle kıyaslanmayacak düzeyde gelişmiş, devlet tamamen bir iç savaşa göre örgütlenmiş ve uzmanlaşmıştı. Devletin bu gelişkinliğini göz ardı ederek eski örgütlenme biçimleri ve taktiklerinde ısrar etmek, kendi kendimizi provoke etmekle özdeş olurdu. Daha profesyonel, somut koşullara göre, sürecin ihtiyaçlarına cevap verecek, savaşı şehirde ve kırdaki her gün biraz daha büyütecek şekilde örgütlenip savaşmalıydık. Savaş, sol potansiyeli dinamikleştirecek, dinamikleşen sol potansiyel ile de daha yaygın ve nitelikli örgütlenmelerin önü açılacaktı. Ana halka, çarpık bilinçleri değiştirerek her şeye rağmen savaşı sürdürdüğümüzü ve yok edilemediğimizi gösterecek bir devrimci savaş cephesi ortaya çıkarmamıza bağlıydı. Atılımın ana halkası buydu. Her şey buna göre şekillenmeliydi.

Bu ana halkayı hayata geçirmenin esas aracı silahlı birliklerin yeniden örgütlenmesini sürece uygun tarzda ele almaktı. Nasıl örgütlenmeliydik ki, oligarşi tüm gücüyle demokratik kurumlarımıza, kitlemize saldırdığında bu silahlı yapılar deşifre olmasın, varlı-

ğını sürdürsün ve eylemliliğine devam etsin. İşte, geçici olarak daha büyük bir kitlesellik oluşturuncaya, gerillayı bu kitle içerisinde koruyabilecek duruma getirinceye kadar gerilla ve kitle iç içeliği gibi bilinen ilişkiler dışında özgün bir örgütlenme biçimi kurmalıydık. Bu özgünlük alan ve bölgelerden yalıtılmış silahlı birliklerdi.

Bu örgütlenme tarzı ve taktikler atılım atmosferini yaratmış, tüm açmazlarımıza rağmen bu süreçte silahlı birliklerimiz hiç kimsenin ummayacağı ölçüde yaratıcılık örnekleri göstermiş, atılımın havasını yüksek derecede solumuş ve zaferden zaferle koşmuştur. Onlarca ağız laf yapan eski tüfeğin nostaljik gevezelikleri, düzende yaşam özelemleri güçlenip savaştan ve örgütten kaçarken, çok sayıda işsiz, genç, emekçi, köylü kökenli ve ev kadını halktan insanlar silahlı savaşın sonucu olarak saflarımıza akmaya başlamıştır.

Atılım yıllarının ilk örgütlenmeleri ve hazırlıkları Birleşik Devrimci Savaş perspektifiyle ele alınmıştır. Bir yandan atılımın ilk adımı olarak kır gerillası için askeri eğitim kampının oluşturulması hazırlıklarına başlanıp hareketin birçok ileri kadrosu bu alanda istihdam edilirken, bir yandan da şehir gerillası örgütlenir ve eyleme geçirilmesi sağlanmıştır.

Bu sürecin olumluluk ve olumsuzluklarını anlatmak, daha kapsamlı ve farklı yazıların konusudur. Dikkat çekmek istediğimiz, farklı süreçlerde farklı örgütlenme biçimlerinin ve taktiklerinin olduğu ve olması gerektiğidir. 16-17 Nisan direnişi ve katliamın sonrasına kadar, örgütümüzün silahlı ve silahsız hemen her konuda yükselişi devam etmiştir. Ancak, daha sonra üst üste yenilen darbeler, katliamlar, bu katliamlara silahlı savaş kuralları içerisinde gerekli misillemeleri yapamayışımız esas olarak kır gerillasının bir türlü gelişip atılım sürecine girmemesi şehirlerdeki silahlı savaşta tıkanıklığı, gerileyişi getirmiştir. Şehir ve kır gerilla savaşı birlikte ele alınmayıp birbirlerinin eksik ve açmazlarını tamamlama fonksiyonlarını görmezse, gerek gerillanın, gerekse halk kitlelerinin düşman saldırıları karşısında olumsuz etkilenmesi ve giderek dayanma gücünü yitirerek, ideolojik-politik olarak zayıflaması kaçınılmazdır. İdeolojik-politik zayıflık kendine güvensizliği, yavaş yavaş düşmanın psikolojik üstünlüğünü sağlamasını getirecektir. Mücadele taktikleri sürekli olarak gerek kadrosal, gerekse kitlesel düzeyde ön açıcı ve geliştirici olmak zorundadır. Bu geliştiriciliğin

ve ön açıcılığın sağlanamadığı koşullarda gerileyiş kaçınılmazdır. Şehirlerde saldırılarıyla düşman güçlerinde büyük korku, halk kitlelerinde büyük umut yaratırken, kır gerillasının atılıma geçmemesi düşmanın tüm güçleriyle giderek artan oranda şehir örgütlenmelerimize saldırmayı ve yenilen darbeler, olumsuzluğu derinleştirmiştir. Yeniden değerlendirmek, düşmanın psikolojik üstünlüğünü sağlamaya başladığı koşulları tersine çevirmek, yeniden devrimci üstünlüğü sağlamak ve savaşı partili olarak yükseltmek için hazırlıklarımızın sürdüğü koşullarda düşman 13 Eylül darbesiyle büyük bir vuruş yaparak geçici olan psikolojik üstünlüğü sağlamıştır.

13 Eylül 1992 darbesinden günümüze kadar süregelen bu sürece, "13 Eylül darbesiyle savaş süreci" demek yanlış olmaz. Bu savaş, Parti ve Cepheli savaşın önünü açmak, safraları atarak yeniden ve daha güçlü olarak ayağa kalkma sürecidir.

Hemen hemen tüm örgütlenmelerimizin deşifre ve tahrip edildiği, demoralizasyonun, örgütsel anarşinin, çıkarıcılığın, kendini korumacılığın geliştiği bu ortamda ideolojik, politik, örgütsel, taktiksel, çalışma tarzında, propagandada vb. vb. her alanda yenilenerek, Partili savaşmak zorundayız.

Gelinen aşamada ve Partili savaşta, yine sürecin özgünlükleri dikkate alınarak, somut koşullar gözetilerek, silahlı birlikler başta olmak üzere tüm örgüt biçimleri ve taktikleri yenilenmelidir. Bu doğrultuda:

1-Bu örgüt ve savaş biçimleri bürokrat yöneticiliği, hantallığı ortadan kaldıracak, tüm parti kadrolarını savaşa motive edecek, ona göre şekillendirecek bir anlayışla ele alınacaktır.

2-Mevcut silahlı güçlerimizi ve kadrolarımızı en akılcı biçimde yeniden istihdam ederek, savaş perspektifiyle donatarak çok kısa sürede partili atılımı sağlayacak dinamiklere sahibiz. Yukarıdan aşağıya bütün kadrolarımız en yüksek düzeyde parti atılımına motive olmalı, tüm olanakları ve ilişkileri bu doğrultuda kanallandırmalıdır.

3-Bütün bölge ve alan örgütlenmeleri geçici olarak gerilla birliklerini oluşturmalı ve gerilla eylemliliğine göre organize olmalıdır.

4-Alan veya bölgede komite varsa, komite üyesinin doğrudan komutanlığını yaptığı veya denetlediği ve yönettiği bir kadronun

sorumluluğunda, her bölge ve alan, en azından bir Silahlı Propaganda Birliği oluşturmak zorundadır.

5-Silahlı Propaganda Birlikleri'nin yeniden oluşturulması bilinen mevcut alan ilişkilerinin dışında büyük bir titizlikle ve gizliliği sağlanarak yeniden ele alınacaktır.

6-Kurumlaşma, istihdam, eğitim, hareket ettirme ve eylem tarzı değiştirilecektir. Düşmanın bilmediği, beklemediği hareket biçimleri ve eylem tarzı yaratılacaktır.

7-Alan ve bölgelere bağlı birliklerle, gerektiğinde merkezi düzeyde bağ kurulacaktır. Şehirlerde bölge komutanlığı şeklindeki örgütlenme devam edecektir. Ayrıca Şehir Silahlı Propaganda Birlikleri, bölge ve alanlar dışında, doğrudan merkeze bağlı tarzda da örgütlenecektir.

8-Kırsal alandaki gerilla birliklerimiz, gerilla yaratıcılığı ve düşünce tarzından uzak olan anlayıştan çıkarılıp gerilla gibi düşünüp, gerilla gibi yaşamak ve eylem yapmak perspektifine sahip olacaktır. Sadece silah üstünlüğüne dayalı, taklitçi, sağlamcı ve yıllardır durağan bir şekilde yaşadığı dar bölgeden çıkmama anlayışları yıkılacaktır.

9-Kır Gerilla Birlikleri, genel örgütlenme şeması içinde esas olarak bölge komitelerine bağlı ele alınacaktır. Ancak bölge komitelerinin henüz bu işlevi yerine getirecek nitelikte olmadığı koşullarda, bölgenin de katkıları sağlanarak doğrudan merkeze bağlanacaktır.

10-Kır Birlikleri, mevcut silah gücüyle doğru organize edildiği ve gerilla bakış açısıyla düşünüldüğünde düşmana beklemediği yerde ve zamanda atılımın muhtevasına uygun, halk kitlelerini ve düşmanı etkileyen, savaşı geliştiren ciddi eylemlilikler ortaya koyabilecek dinamige ve güce sahiptir. Bunu sağlamak zorundayız.

11-Kır birlikleri, bölgelerinde Parti ve Cephe perspektifi doğrultusunda halk kitlelerini örgütlemek ve savaşa katmakla görevlidir. Kitle çalışmasında halk kitlelerini eğitmede kendini yenilemek zorundadır.

12-Şimdiye kadar kullandığımız "Silahlı Devrimci Birlikler" adı, Partili savaşa uygun olarak "Silahlı Propaganda Birlikleri" olarak kullanılacaktır.

13-Silahlı Propaganda Birlikleri, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin silahlı güçleridir. Bu nedenle "Devrimci Halk Kurtuluş

Cephesi, Silahlı Propaganda Birlikleri" adıyla anılır. Ayrıca Silahlı Propaganda Birlikleri yanında birliklere verilen şehit adları da kulanılacaktır.

14-Kırda ve şehirde askeri eğitimin koşulları çok çeşitli biçimlerde yaratılacaktır.

15-Gerilla taktiklerimiz ve hedeflerimiz, tek tek basit ve gelişen noktada geri olan, gerillayı geliştirmeyen klasik eylemlerle sınırlı kalmayıp geniş halk kitlelerini tartıştıran, propaganda değeri yüksek ve düşmanda çok etkisi yaratan bir tarzda ele alınacaktır. Düşman yalnız resmi silahlı güçleriyle sınırlandırılmayıp emperyalistler, işbirlikçileri, savaşımızın önünde engel olan tüm devlet kurumları, bürokrasisi, partileri, resmi ve resmi olmayan tüm güçleri hedef alınacaktır.

16-Silahlı Propaganda Birlikleri Komutanları, Parti üyesi olmak zorundadır. Birlik savaşçıları için böyle bir zorunluluk yoktur. Cephe üyesi olma niteliklerine sahip herkes birlik savaşçısı olabilir.

17-Tüm Silahlı Birliklerde, siyasi taktik ve politikaların belirlenmesinde, eylem hedeflerinin belirlenmesinde son söz ve karar hakkı Parti üyelerinindir. Savaşın gelişmesiyle birlikte Komutanlık yanında Siyasi Komiserlik sistemi getirilecektir. Silahlı Birlikler içerisinde Parti örgütlerinin gelişmesine önem verilecektir.

18-Kırda ve şehirde, tüm bölge, alan ve birim komiteleri çok yaygın biçimde milisleri örgütlemekle görevlidir.

Milisler gerektiğinde Silahlı Propaganda Birlikleri'yle birlikte harekete geçecek şekilde organize edilecektir.

Alan ve bölgelerde Milis örgütlenmeleriyle Silahlı Propaganda Birlikleri'nin örgütlenmelerinin birbirleriyle ilişkileri olmayacaktır.

KARAR: 6

GERİLLA TARZIMIZ VE

YÖNTEMİMİZ ÜZERİNE...

'90 atılımıyla birlikte yeniden başlattığımız kır gerillası sürecimiz üç yıl gibi uzun bir süre geçmesine rağmen, olumlu bir sonuç alamadığımız, başarısız bir deneyimdir. Bu başarısız deneyim olgusu çıplak gerçeğimizdir. Geçen üç yılda ne kazandık, ne kaybettik, nasıl bir çalışma tarzı hayata geçirdik, gerilla gerçekten adına layık hareket edebilmiş midir, etmemişse neden... sorularının cevabını bulmak zorundayız. Üç yıl içerisinde toplam 29 şehit, birçok tutsak vermemize karşın, ne propagandada, ne de düşman güçlerine darbe vurma anlamında ciddi bir eylemlilik ortaya koyamadık. Eylemlilik etkisiz birkaç taciz ateşinden ve birkaç muhbirin cezalandırılmasından öteye gidememiştir. Keza kitleleri örgütleme, bölgeyi tanıma, yaratıcı bir şekilde eylem biçimleri geliştirme şeklinde bir deneyim de kazanmış değiliz. Daha doğrusu genel olarak durağanlığın hakim olduğu, gerillanın yoğun bir eylemlilik ve faaliyet içinde olmadığı koşullarda yeni deneylerin kazanılması ve yaratıcılığın geliştirilmesi de olanaksızdır.

Gerilla, bu başarısız üç yılın deneyini radikal bir biçimde sorgulayamaz ve olumsuzluğun nedenlerini bulup ortadan kaldırmazsa, geleceği pek parlak olmayacaktır.

Neden böyle olmuştur? Gerilla her şeyden önce gerilla kavramının içeriğini boşaltmış, gerillanın nasıl düşünmesi ve nasıl savaşması gerektiği unutulmuştur. Gerilla, olanaksız koşulların şavaşıdır. O, her şeyi dışarıdan bekleyen, güce ve silaha tapan bir anlayışla hareket edemez. Onun gerçek silahı, kitleleri iyi tanıyıp örgütlemesi ve hareket ettiği araziye her parçasıyla tanınmasıdır. Oysa kır gerillamız, silaha ve güce taptığından, bu anlayışın gereğini yerine getirmek için düşünmemiş ve yaratıcılığını geliştirmemiştir.

Özveri ve yaratıcılığa dayanan gerilla faaliyeti yerine, silahların üstünlüğüne dayanan kolay gerillacılık yolunu seçmiştir. Büyük silahlar sağlanamayınca da, eylemsizlik iç çelişkileri yoğunlaştırmış, birlikler neredeyse dağılma aşamasına gelmiştir.

Gerillaya 1992 baharında ellerindeki silah ve savaşçı gücüyle eyleme geçme talimatı verilmiş ama bu talimat yerine getirilme-

miştir. Bilinen gerekçecilik anlayışıyla hareket edilerek, nesnel koşullar edebiyatına sarılınmış, "burayı biz biliriz" diyerek kendilerini dayatmışlardır. Bunun üzerine bir hesaplaşma yapılarak gerillanın önünü açmak kaçınılmaz duruma gelmiştir. Komutanlık düzeyinde yapılan tartışmalardan bir sonuç alınmaması üzerine, birliklerdeki tüm savaşçıların bu hesaplaşmaya ortak edilmesi zorunlu hale gelmiştir. Kaçınılmaz hesaplaşma sonucunda, komu tanların kendilerini sorgu masasına yatırma yerine, içgüdüsel savunma içerisine girip, gerekçe aradıkları ve süratle olumsuzluğa doğru savruldukları görülmüştür.

Bu sorgulama sonuçlanmadan 13 Eylül darbesi yapılmış ve sorgulama kesintiye uğramıştır. Sivas-Tokat Kır Birliği'yle yapılan sorgulama ancak Haziran 1993'te tekrar başlatılabilmiş, kısmen olumlu olarak değerlendirilebileceğimiz bir sürece girilmiştir. Bu kısmi olumluluklar sayesinde birlik dağılmaktan kurtulmuştur. Ancak geçmiş sürecin maddi nedenleri radikal bir şekilde ortaya çıkartılıp giderilememiştir. Daha çok darbeciliğin yarattığı atmosferin bir sonucu olarak doğan birlik ruhu ve yeni yoldaşların katılımı bu etkiyi sağlamıştır. Ama asıl nedenler bulunup ortaya çıkartılamadığı için, yanlış düşünce tarzı beraberinde yanlış çalışma tarzını getirmekte, bu anlayış devam ettirilmektedir.

Dersim Kır Birliği ile yapılan hesaplaşma ise komutanın yakalanmasından sonra yapılamamıştır. Yeni komutan atanıp sorun çıkaran unsurlar birlik dışı bırakılarak, yeni komutanın önü açılmıştır. Yeni komutan birliği toparlayıcı olmuş, birlik ruhunu koruyabilmiştir. Ancak bu olumlu gelişmelere rağmen yeni komutan da gerilla gibi düşünmek ve savaşmak anlayışıyla hareket etmemiş, silah üstünlüğüne dayanan anlayışı korumuştur. Bu anlayış aynı zamanda dar bir bölgeye hapsolmayı ve dar bir bölgeyi güvenceli görme çarpık düşüncesini yaratmıştır. Aynı anlayış gelinen aşamada neredeyse büyük silah olmazsa bir şey yapılamaz düşüncesini doğurmuştur. Bu düşünceye sahip olan gerilla sabırlı bir kitle çalışması yapamaz, elindeki silah gücünü yaratıcı bir biçimde kullanarak oligarşiye darbeler vuramaz. Daha geniş bir bölgeye ve geniş kitlelere açılmaz. Yaratıcı taktikler uygulayamaz. Büyük silah düşüncesiyle yatıp, büyük silah düşleriyle kalan gerilla hareketsizliğe ve giderek içten içe çürümeye mahkumdur.

Gerilla her koşulda hareketliliğini ve yaratıcılığını koruyarak gelişebilir. Gerilla, yalnızca görünen ve bilinen, herhangi bir saldırıya karşı savunma önlemlerini almış düşman hedefine saldırıya takılıp kalamaz. Düşman güçlerine ait hedeflerin en zayıf olduğu, saldırıya hazır olmadığı anı iyi kollayarak, bu doğrultuda hedefleri iyi seçerek, her türlü hile ve taktiği kullanıp düşmanı şaşırtarak beklemediği yerde ve zamanda vurur ve geri çekilir. Gerillacılığın bu basit kuralını uygulamayan birlikler, gerilla sıfatını hak etmiş sayılmazlar.

Gerilla, elindeki silah ve cephaneyle en iyisini yapmayı ve daha büyük oranda silahlanmayı düşünmek zorundadır. Bugün düşman güçleri dağlara, ormanlara kadar sızmış olup hareket halindedirler. Sürekli hareket halindeki düşmanı taciz etmek, cezalandırma, pusu kurmak, gerillanın görünüşteki eylem hedefleridir. Bunun dışında bölge özelliklerine göre farklılıklar içerse de, farklı güvenlik önlemleri almış olsalar da, burjuva partileri, devlet bürokratları, en küçük beldeye kadar bolca bulunmakta ve devrimcilere karşı savaşmaktadırlar. Aracılar, tefeciler, ihbarcılar, devlet işbirlikçileri bölge özelinde çokça bulunmaktadır. Bütün bunlar gerillanın hedefleri arasındadır.

Gerilla, beynini kilitleyen, neredeyse ona adım attırmayan büyük silaha tapma anlayışından kurtulduğunda, yaratıcılığını ve taktiklerini büyük ölçüde geliştirerek, elindeki silah gücü ve savaşıyla etkili eylemler yapabildiğini, elindeki gücün hiç de küçümsenemeyeceğini görecektir. Şehir ve kasaba merkezlerine kadar inip çekilme, sessiz operasyonlarla düşmanın beklemediği anda yanı başına kadar yaklaşıp düşmana etkili darbeler vurabileceğini görecektir.

Gerillanın kendini dar bir alana hapsetmesi kendi intiharını sağlamaktan başka bir anlama gelmez. Gerilla her gün artan oranda hareket sahasını genişletemez, yeni alanlara açılmazsa ileri eylemlilikler geliştiremez. Gerçekleştirdiğinde ise takip koşullarından ve kuşatmadan kolayca kurtulamaz.

Gerilla yoğun düşman saldırılarından ve kuşatmalarından kurtulmak için hareket edebileceği geniş bir bölgeyi tanımak zorundadır. Eylemsizlik koşullarında dar bir bölge geçici bir süre gerillaya güvence sağlayabilir. Ama uzun vadede bu da çözüm olmaz. Gerilla her koşulda savaşçı sayısı olarak, kitlesel olarak ve

hareket bölgesi olarak gelişmek zorundadır. Gelişmeme, durağanlık ve gerilemeyle özdeşir.

Güçlü silaha tapan, gerilemeyi ve durağanlığı getiren, gerillayı gerilla olmaktan çıkartan anlayışlardan kurtulmalıyız. Gerilla hareketliliği, yaratıcılığı elindeki silah ve savaşçı gücüyle etkili eylemler yapabilmeli ve artan oranda kitleleri örgütlemeyi öğrenmelidir.

Partili süreçte Partinin tüm silahlı güçleri Silahlı Propaganda Birlikleri adı altında Cephe içerisinde savaşacaklardır. Silahlı Propaganda Birlikleri düşman güçlerine etkili darbeler indirip propaganda yaparak Parti-Cephe atılımının adımını atmak zorundadırlar. Düşman güçlerinin en zayıf olduğu ve bunun yanında propaganda gücünün en yüksek olacağı yer ve zamanda vurmalıdırlar. Gerektiğinde silahlı güçlerimizi uzun yürüyüşlere çıkartarak daha geniş bir bölge içindeki uygun hedeflere de yönelerek bunu sağlamalıyız. Düşmanın beklediği yerde ve zamanda vurmayı ilke edineceğiz. Düşmanın yalnız sabit noktalarda değil, her yerde olabileceğini düşünerek onu şaşırtıp hedef saptırma yoluna başvurmalıyız. Şehir ve beldelere sessizce inip, geri çekilmesini öğreneceğiz. Bütün devlet kurumları, devlet araçları, yol, köprü, demiryolları, ulaşım hatları, elektrik santralleri, bütün sömürücü sınıf ve tabakalar, tefeciler, tüccarlar, işbirlikçiler, her türlü emperyalist hedefler, burjuva partileri, resmi ve sivil devlet güçleri, bürokratlar... devrimci savaşa aktif olarak engel olan herkes gerillanın hedefi olmak zorundadır. Gerilla bu hedeflere doğrudan vurma dışında kaçırma, rehin alma, kamulaştırma eylemlerini yapabilme yeteneğini kazanmalıdır.

Gerillanın gerilla gibi hareket etme, savaşma ve yaşama biçimini yaratabilmesi için kamptaki eğitiminden başlamak üzere, günümüze kadar olan sürecin ayrıntılı ve köklü bir değerlendirmesini yapmak kaçınılmaz bir görevdir. Bu görev başarılmadan kır gerillacılığında küçük adımlar atmış olsak da bunlar yeniden tıkanmaya ve gerilemeye mahkumdurlar.

KARAR: 7 DSG'NİN ÜLKE GENELİNDE MERKEZİLEŞMESİ ÜZERİNE...

Bugün, hemen bütün ülke genelinde yaygın demokratik örgütlenmelere sahibiz. Hayatın her alanında iradi ve örgütlü sürdürdüğümüz demokratik faaliyetimiz devrimci hareketimize zengin deneyler ve birikim kazandırmıştır. Birçok alanda değişik biçimlerde mevziler yaratılmış, bu mevzilerde bedeller ödenerek tutunulabilmiştir. İşçi, memur, mahalli alan, gençlik, kültür-sanat, basın-yayın, hukuk, vb. diğer alan ve birimlerde kesintiye uğramamış, sürekliliğini koruduğumuz demokratik faaliyetimiz bugün yeni bölgeler ve alanlara açılmakta, yaygınlaşmaktadır.

Ülke genelinde yaygın demokratik örgütlenmelerimiz, kurumlarımız olmasına karşın, bunları daha etkin kullanabildiğimiz, etkileri altında bulunan kitleyi sağlıklı yönlendirebildiğimiz, sürekli kendini yenileyen, günden güne daha geniş bir potansiyeli kucaklayan örgütlenmeler haline getirebildiğimiz söylenemez.

Bunun en önemli nedeni demokratik alan faaliyetini organize eden yönetici kadrolarımızın ufku dar, günübürlük, dar pratikçi çalışmalar içinde boğulmaları ve yaptığı ile yetinen bir anlayışa sahip olmalarıdır. Ayrıca yaşamları ve devrimcilikleri de sorgulanmaya muhtaçtır. Bu boğulma beraberinde stratejik hedefimizden kopmayı, ülke ve faşizm gerçeğinin unutulması sonucunu doğurmaktadır. Stratejik hedeften kopuşla birlikte, hemen tüm alan, birim, bölge demokratik faaliyet örgütlenmemizde karşımıza, demokratça düşünme, demokratça örgütlenme, düzeni teşhirle ve salt muhalefet etmekle yetinme, faşizm gerçeğini gözardı ederek faaliyetini ve kitlelerini silahlı savaşa göre biçimlendirmeme, statükoculuk, yasal ılığa hapsolmek ve sağlamcılık çıkmaktadır. Bu tablo, bilinç düzeyinde de silahlı mücadeleye göre şekillenmeyen kafa yapılarını ve kültürünü çıkarmaktadır karşımıza.

Uzaklaşılan stratejik bakış, oluşan demokrat kafa, yaşam biçiminde de olumsuz sonuçlara neden olmaktadır. Devrim motivasyonunun düşüklüğü ve iktidar perspektifinin zayıflığı bugün tüm demokratik faaliyetlerimize hakim bir eksiklik. Planlı, programlı olmama, kurmayca düşünmeme ve örgütlememe, erteleme, yetinmecilik, disiplinsiz ve denetimsiz, özgürce yaşam,

irade tanımama, sıkıya gelmeme, anarşizanlık vb. zaaf ve eksiklikler demokratik alanda neredeyse bizleri kuşatmış durumdadır. Bu kültür ve yaşam biçimiyle radikal tarzda mücadele etmek ve aşmak durumundayız. Öncelikle demokratik mevzilerimizde yöneticilik yapan yoldaşlarımızla başlatacağız bu hesaplarmayı. Bu hesaplama '90 Atılım öncesi yapılandan daha köklü ve daha radikal olmak durumundadır. Kendimizi tekrar etmememizin tek yolu budur. Bürolarımız, derneklerimiz, kurumlarımız nasıl bu hale gelmiştir? Bu durumu hangi anlayış yaratmış, hangi anlayış meşrulaştırmıştır? Bu yoldaşlarımızın düşünce biçimi, yaşam tarzları, örgütlülüğe, örgüte bakış açıları, evli ise evlilikleri, evliliğe bakış açıları, giyim kuşamları her şey ciddi biçimde sorgulanacaktır. Geçmişten başlatılacak bu sorgulama-hesaplarmayla oluşan bu anlayışın kökleri ve nedenleri bulunacak ve yok edilecektir. Yeraltında, silahlı birliklerde savaşıyan yoldaşlarımızla demokratik mevzilerde savaşıyan yoldaşlarımız arasında hiçbir fark kalmayacak şekilde, oluşan tüm statüler yıkılacaktır. Bu mevzilerdeki arkadaşların bir bütün olarak yaşamları, devrimcilikleri sorgulanmaya muhtaçtır. Yaşamları sorgulanacaktır, çünkü dejenerasyonun nedenleri küçük burjuva kültür, ahlak anlayışı ve lümpen yaşam biçimidir. Devrimcilikleri sorgulanacaktır, çünkü bu hale gelmesinin önemli nedeni düzen-devrim tercihinin yapmamış olmasıdır. Bu arkadaşlarımızın içinde düzen, düzen bağları, özlemleri çok güçlü bir şekilde yaşamaktadır. Bu yaşam biçimi, bu kafa yapısıyla partili süreci göğüslememiz mümkün değildir. Değişmek zorundadır. Değişenler, dönüşenler ve yeni insanlarla partili süreci karşılayacağız. Ayak direyenler ve kendini dayatanlar dökülecektir. Bunu göze alacağız.

Demokratik faaliyetimizin ve örgütlenmemizin durumu, DSG örgütlenmesinin niteliği ve içinde taşıdığı zaafılar, demokratik alanda oluşan kültür ve Parti-Cephe atılımı düşünüldüğünde;

1-Demokratik örgütlenmemiz ülke genelinde merkezeleştirilecek, DSG merkezi bir örgütlülüğe kavuşturulacaktır. Bu adım, ülke genelinde politikamızın daha ses getirici olmasını, gündem oluşturabilmemizi, koordine hareket edebilmemizi sağlayacağı gibi, alan, birim, bölgeler arası deney ve birikim aktarımını ve hızla nitelik değişimini getirecektir.

2-Ülke genelinde sağlanan DSG merkezi örgütlenmesinin

yanında, tüm çalışma alanları yarı-legal ve giderek illegal platformda merkezileştirilecektir. Bazı alanlarda yaşama geçirdiğimiz ve ülke çapında birim merkeziliklerinin ilk adımı olan koordinasyonlar bu bakışla daha nitelikli bir hale getirilecektir.

3-DSG, Cephemizin kitlesel kanadının nüvesidir. Bu anlamda, örgütlenmesi yetkinleştirilecek, silahlı savaşa göre biçimlendirilecektir. Parti-Cephe'nin ve silahlı savaşımızın yaygınlaşmasıyla Cephemiz kitlesel katılımlarla genişleyecektir. DSG örgütlenmesi bu süreçte uygun bir niteliğe kavuşturulacak, kitlenin hem örgütlü, hem iradi, hem de savaşçı, kitlesel demokratik cep-nesine dönüştürülecektir.

4-Bugüne değin DSG örgütlenmesinin niteliği ve gelişimi yarı-legal olmuştur. Ama faaliyetini gözönüne aldığımızda, pratik çalışmaların daha çok yasal, zeminde örgütlendirildiğini görürüz. Bu durum saflarımızda yasalıcılığı, sağlamcı kültürü doğurmuş, meşruluk ve meşru zemin kavramlarının içi büyük oranda boşaltılmıştır. Bu nedenle, DSG örgütlenmesi başlangıçta yarı-legal, ama giderek illegal örgütlenecektir. Böylece tüm demokratik kanalların tıkanıdığı koşullarda, faaliyetlerimizi hızla illegal kitle hareketi niteliğine büründürmek mümkün olacaktır.

Bu bakımdan saflarımızda kitlesel militanlaşma, iktidar bilinci; devrimci şiddet ve devrim isteği canlı tutularak karşı-devrimle kitlesel çatışma hızla boyutlandırılmaya çalışılacaktır.

5-Ülke genelinde sağlanacak DSG merkeziliğinin aynı zamanda bir iç tüzüğü olacaktır. Alan, birim, bölgelerin ülke genelindeki eşgüdüm ve koordinasyonu, sevk ve idaresi, üzerinde anlaşılmış, karar altına alınmış bir iç tüzük ile mümkün olabilir. Bu iç tüzük yaşanabilecek olası sorunları ve engelleri aşmada yararlı olaksa da, asıl önemli olan, alan, birim, bölge şovenizmi, küçük burjuva rekabet anlayışının her düzeyde yıkılması, Parti-Cephe'nin bütününün gözetilmesinin sağlanmasıdır.

6-DSG örgütlenmesi, tüm demokratik faaliyet masaya yatırılacak, örgütlenme anlayışı, çalışma tarzı, ifrata varmış küçük burjuva zaaf ve eksikliklerin tümü yeniden ele alınacak, Parti odağında yemlenmeleri sağlanacaktır. Bunun için zaaf ve eksikliklere, hastalıklara, "eski"ye cepheden savaş açılacaktır.

7-Demokratik faaliyet Parti-Cephe'nin dostlarımız ve düşmanlarımız nezdinde aynasıdır. Kitleler bu aynaya bakarak Parti-

Cepheli olacak veya olmayacaktır. Bu anlamda kitlelerle buluştuğumuz dernek, sendika, dergi bürolarımız vb. ve buralarda çalışan insanlarımız tepeden tırnağa yenilenmek, parti kültürü bu kurumlarımızda ve insanlarımızda yaşayan bir hale getirilmek, bir kimliğe büründürülmek zorundadır. Bu görev öncelikle DSG içinde faaliyet yürüten parti kadrolarına aittir.

8-DSG örgütlenmesinin kendi propaganda araçları (dergi, bülten vb.) çeşitlendirilecek ve yaygınlaştırılacaktır.

KARAR: 8

CEPHE GERİSİNİ, İKTİDARA YÜRÜYEN PARTİ VE CEPHE'NİN İHTİYAÇLARINA CEVAP VERECEK TARZDA YENİDEN ÖRGÜTLEMELİYİZ...

İktidarı almak için bizzat savaşıarak, hayatın her alanında mücadele eden bir parti, cephe gerisini bu savaşın ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde örgütlemek zorundadır.

"Savaş cephede değil, cephe gerisinde kazanılır" deyişi bunun önemini vurgulamak için ifade edilmiştir.

Bugüne kadar var olan yurtdışı örgütlenmelerine ve geçmiş pratiğimize baktığımızda, cephe gerisinin bu anlayışla ele alındığını söyleyemeyiz. Mevcut örgütlülükler, ülkede yürütülen mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermekten uzaktır.

Bu olumsuzluğu giderebilmek için, hareketin iradi müdahaleleri sonucu kısmen atılan adımlar, hareketimizde yaşanan ihanet ile istenen sonuca ulaşamamış ve bugün her şeyi yeniden ele almak zorunlu hale gelmiştir.

Savaşımızın bugün geldiği noktada, Partili, Cepheli savaşın niteliğine uygun olarak, yeni bir perspektifle cephe gerisi örgütlenmeleri oluşturmaya başlanacaktır.

Bugün Avrupa'nın genel tablosu şöyledir:

Emperyalistlerarası çelişkiler giderek derinleşmektedir. Avrupa'nın göbeğinde, adı konulmamış, yeni bir paylaşım savaşı sürdürülmektedir. Demokratik Halk İktidarı'nın olduğu ülkelerde, artık kapitalist restorasyon süreci başlatılmıştır. İki Almanya bu süreçte birleşirken, birçok yeni ülke de sahneye çıkmıştır. Bu gibi ülkelerde giderek artan sosyo-ekonomik-toplumsal krizler yaşanmaktadır.

Dünyada yaşanan krize paralel olarak, burjuva demokrasilerinin genelde hakim olduğu kıta Avrupa'sında, bizi ilgilendiren en önemli nokta, kıta genelinde toplumsal çalkantıların, denetimsiz ülke ve bölgelerin var olması, bunun örgütlenme ve yaygınlaşmada bize sağlayacağı avantaj ile, kıtada üç milyon Türkiyelinin yaşıyor olmasıdır.

Bu durum, devrimimizin sağlam bir cephe gerisine sahip olması açısından büyük bir avantajdır. Ne yazık ki, bu avantajı de-

ğerlendirecek, bu potansiyeli devrimci mücadeleye yarar tarzda örgütleyecek politika ve taktiklerden bugüne kadar uzak kaldık. Zaman zaman yapılan müdahaleler ve belirlenen politikalar hayata geçirilmemiştir. Sadece sözde kalmıştır. Bu büyük potansiyel, adeta gerici-faşist yapıların milliyetçi ve dinci temelde yaklaşımlarıyla, PKK'nın milliyetçi çizgisinin egemenliğine bırakılmıştır. Yurtdışı örgütlenmemiz, emperyalizmin ağır ekonomik, kültürel, ideolojik baskısı altında, her gün ezilen, ulusal kimliğini yitiren, bu kimliğini her şeye karşın korumaya çalışan halkımızı örgütlemeye çabasından uzak, dar bir çevre örgütü olma statüsünü aşabilmiş değildir. Bu durum, yurtdışı örgütlenmemizin içinde bulunduğu sancılı bir kaynağını oluşturmaktadır.

Avrupa'da, uğradığı tüm dejenerasyona karşın, emperyalist baskı altında ezilen, sahipsiz bir halk vardır. Oligarşi, halkımızın çıkarlarını savunmaktan tamamen uzak, adeta onları emperyalizmin kucağına terk etmiş durumdadır. Oligarşinin elçilikleri, temsilcilikleri, konsoloslukları halkımızın çıkarlarını savunmak ve onlara sahip çıkmaktan tamamen uzak, gerici-faşist örgüt ve kurumlar yaratarak ulusal tepkileri denetim altına alma peşinde koşmaktadır. Avrupa'da yaşayan milyonlarca halk, kelimenin gerçek anlamıyla "sahipsiz bir halk"tır. Ona sahip çıktığımız, gerçek çıkarlarını savunduğumuz, ulusal kimliklerini korumaları için mücadele verdiğimiz oranda, bu halkı kazanmak, cephe örgütüne çekmek pek de zor olmayacaktır.

Ülkemizin de içinde yer aldığı Ortadoğu'da, özellikle sınır komşularımız, Türkiye ile olan tarihsel ilişkileri gözönüne alınarak, amaca uygun örgütlenmeleri yaratabilmek üzere, yeniden değerlendirilecektir. Bölgede var olan Arap devletlerinin bir kısmı, başından beri ABD emperyalizminin denetimi altında, onun işbirlikçisi durumundadır. Küçük burjuva diktatörlüklerinin yer aldığı kimi radikal Arap ülkeleri ise, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılma süreci ile birlikte, anti-emperyalist çizgilerinden hızla uzaklaşmışlardır. Özellikle, Sovyetler Birliği'ne dayanarak politika yürüten bu gibi devletler bugün "Yeni Dünya Düzeni" içinde kendilerine dayatılan rolleri yerine getirebilecek değişimleri yaşamaktadırlar.

Kafkasya, Gürcistan, Ermenistan, İran, Irak, Suriye, Kıbrıs, Yunanistan ve Bulgaristan gibi ülke ve bölgelerin bugünkü ko-

numları dikkatle incelenerek, buraları ülkedeki mücadelenin cephe gerisi haline getirmek için çaba harcanacaktır.

Ülkemiz devriminin, iki ulusun birlikte gerçekleştireceği bir devrim karakteri taşıması, Kürt ulusunun yaşadığı coğrafyanın önemini bir kat daha artırmaktadır.

Avrupa'daki, Türkiyeli emekçi kitleler içinde örgütlenmemizi geliştirmek için, bugüne kadar, ülkedeki savaşımızın propagandası üzerinde yürüyen mirasyedcilik tavrı terk edilecek, ulusal politikalar belirlenecektir.

Özellikle, ulusal kimlik sorununu her boyutuyla işleyip, faşistlerin, gericilerin ve Kürt milliyetçilerinin kullandıkları motifler, M-L bakış açısıyla ele alınıp, somut politikalara dönüştürülecektir. Kendi kabuğu içinde yaşamaya son verip, bu politikalarla halka gidilecektir. Vatan, ulus kavramlarını ön plana çıkartan, bu zeminde örgütlenen politika ve taktiklerle ev ev, kahve kahve örgütlenme anlayışı mutlaka geliştirilecektir. Gericileri ve faşistlerin maskelerini düşürmek için her olanak değerlendirilecek, gerekirse gericiler dernekler, camii vb. yerler propaganda sahasına alınacaktır. Yurtdışı örgütümüz, serseri, lümpen, dejenere olmuş vb. demeden "Hepsi bizim halkımızdır, halkımızı sahipsiz bırakmamalıyız" anlayışı ve motivasyonu ile ileri atılmalıdır.

İnsanlarımız kafalarını değiştirmeli, cephe perspektifini bilince çıkarmalıdır. Gençliği, ikinci kuşağı kimliksizlikten kurtarıp, ülkesini ve halkını tanıyan, seven, onların gerçeklerini kavrayıp, onlar için mücadele edecek insanlar haline getirmeliyiz. Bu çerçevede, gençlik örgütlenmemize daha fazla önem verilecektir.

Cephe gerisinin vazgeçilmez işlevlerinden olan, ülkeye mali destek, silah, her alanda kullanılabilecek çeşitli teknoloji aktarımını ve askeri eğitim ihtiyacını karşılayan, bunları kalıcı ve sürekli kılan kurumlaşmalar yaratılacaktır.

Yurtdışındaki kitle çalışması içinde, ülkedeki sıcak mücadelelere katılacak kadrolar yetiştirme perspektifiyle hareket edilecektir.

Bugüne kadar programsız ve kendiliğinden sürdürülen enternasyonalist çalışma yöntemi terk edilecek, örgütümüzü ve mücadelemizi dünya kamuoyuna duyurma faaliyeti, Parti ve Cephe'yle birlikte yepyeni bir bakışla yeniden ele alınacak, programlı, disiplinli ve çok yönlü yürütülecek, kendi gücümüzün her şeyin altüst olduğu dünyada ideolojik tutarlılık ve sağlamlığımızdan geldiği bi-

linçi ve özgüveni ile hareket edilecektir.

Bu çerçevede, Partimizin ve Cephemizin resmi ya da resmi olmayan büroları kurulacak, siyasi faaliyet daha yetkin örgütlenecektir.

Burjuva demokrasilerinin sağladığı olanaklar en geniş hali ile kullanılarak, ülkedeki faşist rejimin teşhir ve tecriti, mücadelemizin en etkin propagandası, döneme uygun yeni bir bakış açısıyla yürütülecek, buna uygun yayın faaliyetlerinin yanı sıra, radyo, TV, video gibi tüm iletişim olanakları bu amaca uygun biçimde" değerlendirilecektir.

Cephe gerisi, dünya genelinde anti-emperyalist cephede yer alan tüm kurtuluş hareketleri ile ilişkilerin geliştirildiği, mücadeleyi ilerleten güç birliği ve dayanışmanın artırıldığı bir alan olma özelliği kazanmalıdır. Bu konuda, geçmişteki gelip-geçici, işimiz düş-tüğünde arama tavrı terk edilip, sabır ve emekle, kalıcı bağlar kurulacaktır.

Uzun vadeli, kalıcı dostluklar yaratabilmek için, gerekli olan diplomasi sanatı mutlaka öğrenilecektir.

Avrupa örgütlenmesi, emperyalizmin icazetinden mutlaka çıkarılacak ve belirli amaçlar için bir yeraltı örgütlenmesi yaratılacaktır. Bu, Avrupa'daki faaliyetin asıl olarak demokratik bir faaliyet olması gerçeğini yadsımayacak bir tarzda ele alınacaktır.

Yayın faaliyetimiz ve ideolojik mücadele, uzun vadede M-L çizgimiz etrafında şekillenen enternasyonal ist bir ideolojik platform oluşturmak perspektifiyle ele alınacaktır. Bu çerçevede İngilizce çıkan yayın organımız, bu tarihsel, ideolojik misyonunu da yerine getirmelidir.

Propaganda alanında, klasik söylem ve bakış açısından kurtulup, uzman, profesyonel organlar yaratılacaktır. Mücadelemizi en geniş haliyle tüm dünyaya tanıtmak ve etkin kitle desteğini sağlama faaliyetine, bu propaganda organ ve merkezleri yön vermekle yükümlüdür.

Avrupa örgütlenmesi Cephe'nin demokratik örgütlenmesi içinde yer alacaktır. Cephenin sözcülüğünü üstlenecek yasal mevziler yaratılmalıdır.

Ortadoğu örgütlenmemiz, daha profesyonelce ele alınarak, diplomasi, olanaklar, gelişmelerin, değişimlerin, dengelerin sağlıklı bir analizi vb. her açıdan geliştirilmek ve profesyonelleştiril-

mek durumundadır. Ortadoğu, gerek tarihsel özelliğiyle, gerek siyasal gelişmelere bağlı olarak, ülkemiz devriminin önemli bir cephe gerisi olarak kavranmalıdır. Ortadoğu'da değişen dengeler, siyasal gelişmeler, ülkemiz siyasetinde önemli değişiklikler yarattığı gibi, ülkemizdeki gelişmeler de Ortadoğu siyasetinde önemli değişimlere neden olmaktadır. Bu değişiklikler dikkatle izlenerek, ülkemiz devrimi lehine doğan her olanak ustalıkla değerlendirilmelidir. Bugün emperyalizmin Ortadoğu'da güttüğü siyaset, bu siyasette Türkiye oligarşisine biçtiği rol, oligarşi ile Siyonist İsrail devleti arasında gelişen ilişkiler ve bu gelişmelerden endişe duyan, zarar gören devlet ve örgütleri, ülkemizde gelişen muhalefet güçleriyle yakından ilgilenmeye zorlamaktadır.

Bu gelişmeler, ama artarak, ama azalarak lehimize şu veya bu şekilde sonuçlar yaratacaktır. Partimizin Ortadoğu örgütlenmesi, bu durumdan devrimimiz için yararlı sonuçları çıkarmakla yükümlüdür. Ortadoğu, silah, cephane, eğitim ve üslenme açısından olduğu kadar, dünyaya ve diğer örgütlere açılma, dostluk ve dayanışma bağlarını geliştirme açısından da önemli avantajlar sunmaya en uygun saha niteliğindedir.

Partimizin Ortadoğu örgütlülüğü, çalışmalarını özellikle bu imkanların yaratılması ve geliştirilmesi doğrultusunda değerlendirmek zorundadır.

KARAR: 9

YAYIN FAALİYETİMİZ ÜZERİNE...

Partili dönemde yayın faaliyetimizi daha profesyonelce ele almalı ve yetkinleştirmeliyiz. Bu anlamda:

1-12 Eylül'den önce dört sayı, 13 Eylül darbesinden sonra ise iki sayı çıkardığımız DEVRİMCİ SOL DERGİSİ, "DHKP MERKEZ YAYIN ORGANI DEVRİMCİ SOL" logosuyla periyodik olarak çıkacaktır.

Bu süreçte merkez yayın organı büyük görevlerle yüklüdür. Partinin en önemli kadro eğitim aracıdır.

Parti kültürünün yaratılması, çalışma tarzı, bölge ve alan faaliyetlerinin yeniden örgütlenmesi üzerine perspektif sunulması, partili ve cepheli çalışmanın özgünlükleri, çeşitli deneylerin aktarılması, birçok perspektif ve talimatın yayınlanması, yeni açılım ve çözümlemelerin yapılması bütünüyle Merkez Yayın Organının görevidir.

Tüm bölge ve alan komiteleri, Silahlı Propaganda Birlikleri'nin Komutanları, Merkez Yayın Organı'nın yayın kurulu gibi çalışmak, üretmek zorundadırlar.

Merkez Yayın Organı, diğer tüm legal ve illegal yayınlarımıza ideolojik önderlik eder, perspektif sunar.

Partiyi her şeyiyle bağlayan tek yayın organı Merkez Yayın Organı'dır. Merkez Yayın Organı'nın dağıtımı yeniden organize edilecektir.

2-Legal Yayın Organı: Haftalık bir yayın organını düzenli çıkarabilmek büyük bir güçtür. Bu gücü yeterli verimlilikte kullandığımız söylenemez. Çoğunlukla araştırma ve incelemeden yoksun, özensiz bir biçimde çıkmaktadır.

Militan gazetecilik ve habercilik anlayışının yerini masa başı gazeteciliği almıştır. Haftalık Yayın Organının her şeyini yukarıdan aşağıya yeniden organize edip, müdahale etmek zorundayız.

Yayın merkezi gerek iç, gerekse dışa karşı Partiyi temsil eden devrimci yaşam biçimine ve işlerliğine kavuşturulacaktır.

Legal yayın organının yayın çizgisi propaganda ve ajitasyonda, teşhirde, perspektiflerde cephe programı çerçevesinde yeniden gözden geçirilerek düzenlenecektir.

3-İki Ayda Bir Çıkan Legal Teorik Yayın Organı: Haftalık gazete daha çok haber, propaganda, ajitasyon, yorum, teşhir faaliyetlerinde yoğunlaşacağından, çeşitli teorik konuların ve çözümlerinin kadro ve taraftarlarımıza, sol potansiyele ulaşması görevlerini yeterli oranda yerine getiremeyecektir. Bu nedenle bir legal teorik yayın organına ihtiyaç vardır.

Bu yayın, Merkez Yayın Organı'ndaki çeşitli yazılar ve bunun dışında olabilecek diğer teorik yazıları yasal zeminde yayınlarak geniş kesimlere ulaşmasını sağlayacaktır.

4-DHKP BÜLTENİ: Şimdiye kadar yayınladığımız Devrimci Sol Haber Bülteni "DHKP Bülteni"ne dönüştürülecek ve merkezin denetiminde çıkarılacaktır. DHKP Bülteni sadece Parti Açıklamalarına yer verecektir.

5-DHKC BÜLTENİ: Cephe Platformundaki tüm açıklamalar, savaş haberleri, tekzipler, uyarılar vb. Cephe Bülteni'nde yer almaktadır. Bu bülten de merkezin denetiminde çıkacaktır.

6-Bölgesel-Yerel Yayınlar ve Alan Yayınları: Bu tür yayınların hemen tümü bölge ve alan komitelerinin inisiyatif ve denetimlerinde çıkarılacaktır. Bu yayınlar, mutlaka kendine özgü, hitap ettikleri alan ve bölgedeki mücadeleye yön verici propaganda ve ajitasyon yapar nitelikte olmalıdır. Bölge ve alan özelliklerini araştırın, inceleyen, halk kitlelerine yol gösteren bir bakış açısını derinleştirmelidir.

KARAR: 10

CEZAEVLERİNDE SORUNLARIMIZ VE İŞLERLİK SORUNU ÜZERİNE...

1-Oligarşinin cezaevleri, TC tarihi boyunca, büyük oranda devrimcilerin yıldırıldığı, düzene angaje edildiği, en iyi hallerde militan yönlerinin törpülediği, reformist yanlarının güçlendirildiği yerler olmuştur demek yanlış olmaz. 1970'lerden ve giderek 12 Eylül'den sonra tutsaklık koşullarında ölümler pahasına sürdürülen görkemli direnişler kendi koşullarında çok büyük tarihi roller üstlenmişlerse de, bu dinamikleri istenildiği oranda dışarıya taşıyamamışlardır.

Ve öyle bir hale gelmiştir ki, cezaevlerinde direnen ve her koşulda mücadeleye hazır olduğunu söyleyen bir insanın, dışarının koşullarında ne yapacağı meçhul olmuştur.

Bu nedenle, tarih içerisinde dünden bugüne cezaevlerinde oligarşinin sindirme yöntemleri giderek kontrgerilla taktiklerinin buralarda da uygulanması ideolojik, psikolojik, fiziki saldırılar, yarattığı sonuçlar incelenenecektir. Oligarşinin yöntemlerine karşılık örgütümüzün ve diğer sol güçlerin direniş çizgisi, yaşam biçimi, yönetim biçimimiz, işlerliğimiz, insan ilişkilerimiz, dışarıyla ilişkilerimiz, kadrolarımızın, kitlemizin niteliği, ruh hali, aile ve çevre ilişkileri, siyasal ve sosyal konumu, vb. her şey tüm detaylarıyla araştırılıp sorgulanacak, olumsuzlukların nedenleri bulunup önlemler alınacaktır.

2-Sadece 12 Eylül'den günümüze kadar, on binlerce devrimci-ilerici insan cezaevlerinden çıkmış ve mücadeleyi terk etmiştir. Bu durum hala süregelmektedir. Sorun tek tek kişilerin eksik ve zaaflarından öte, daha köklü ele alınıp sorgulanmaya muhtaçtır. Kuşkusuz bu çoğunlukla, kısa süreli yatanlarda değil, uzun süreli yatanlarda gerçekleşmektedir. Uzun yıllar gerçeği de göstermektedir ki, oligarşi rehabilitasyon programıyla yavaş yavaş devrimci dinamikleri öldürerek tutsakları düzene doğru sürüklemektedir.

Düzen yapısal olarak güçlüdür. Ve bunu yayıp geliştirecek ideolojik aygıtlara da sahiptir, yaşamdan, mücadelenin sıcaklığından soyutlanmış cezaevlerinde bu ideolojinin etki alanı bulması çok zor değildir. Sıcak savaşın yarattığı kültür, karşılaşılan sorunlar ve kavga biçimi, burjuvazinin bu ideolojik saldırılarını sı-

nırlarken cezaevi koşullarında insan yapısındaki eksiklikler, zaaf- lar, özelemler uzun yıllara yayılarak yoğun bir biçimde ortaya çık- maktadı ve gelişmektedir. Doğru düşünmeyi sağlayan veya doğru düşünceye yön veren veriler tutsaklık koşullarında çok azdır ve- ya yoktur. Dışarıdan soyutlanmış cezaevi soyut ve çarpık düşün- celerin, çarpık kültürün maddi zeminini oluşturmaktadır. Baskı, zor, ideolojik ve psikolojik saldırılar, düzen özelemlerinin geliştiril- mesi bu çarpıklıkları katmerli hale getirmektedir. Dışarıda müca- delenin yükseldiği koşullarda düzene sürükleniş, hızını kaybedip azalarak uzun zamana yayılırken, mücadelenin gerilediği koşul- larla hızla savrulmaktadırlar.

Dışarının koşullarında sıradan bir sempatizan veya genel kadro statüsünde olan bir insan sıcak mücadele içerisinde kitte- leri ve mücadeleyi örgütleyerek kendi doğal evrimi içerisinde ge- lişmektedir. Cezaevinin dört duvarı arasında, savaş gerçeğinden, somut koşullardan uzak bir şekilde edinilmiş kitabi bilgiler ve uzun yılların yarattığı eskime olgusu, tutsağı görünüşte doğal bir karizma sağlamaktadır. Ama bu karizma, hayatın gerçeği içeri- sinde kazanılmadığından, kof ve yapaydır. Bu yapaylık ve kofluk hayatın içerisine girildiğinde kendini göstermektedir. Cezaevi gerçeğinin yarattığı bu çarpık kültür ve kof karizmanın zemini başlangıçtan itibaren görülüp önlemler alınamazsa, bireycilik, po- pülizm, kendini koruma, törpülenen radikalizm, kendini dayatma, kendine misyon biçme, çarpık aydın kültürü vb. birçok olumsuz özellikleri beraberinde getirmektedir. Dışarının koşullarında içeri- de yapılamayan gerçek bir hesaplaşma başlatılmadığında, mü- cadelenin öğrencisi olma tevazusu gösterilmediğinde bu kendini yenilememeyi doğurmakta ve nihayetinde kendini sunmayan, ya- vaş yavaş sorunlar yaratarak kavgadan kaçan veya çok kısa sü- rede "yanlış düşünmüşüm", "hazır değilim" diyerek düzene tesli- miyet sağlanmaktadır.

Diğer bir insan tipi, tutsaklık koşullarında toplu yaşamın ya- rattığı atmosfer ve güçle yaşamını çok zorlayacak koşullar ortaya çıkmadıkça, çok çeşitli duygu ve düşüncelerle direniş zemininde kalmakta, devrimci düşüncelerini sürdürüyor görünmektedir. Öz- gürlüğü olduğu koşullarda ise, yeniden işkenceyi, tutsaklığı ve düze- nin yaşam koşullarından yoksun olmayı göze alamayarak düzeni tercih etmektedir.

Her iki insan tipinde de ortaya çıkan temel olgu, farkına vararak veya varmayarak düzen ideolojisinin etkisi altına girmesidir. Burjuvazi işkence tezgahlarından itibaren devrime, devrimci örgütlere, sosyalizme karşı güvensizliği sağlamak için her türlü olanağı kullanarak inançsızlık yaratmaya çalışmaktadır. Bunu savcı iddianamelerinden yargıçlarına, cezaevi müdürlerine kadar hepsi sürdürmekte olup, bizzat kontrgerillanın denetiminde yukarıdan aşağıya merkezi bir tarzda, örgütlü bir şekilde sürdürmektedir. Hangi siyasetten tutsaklara nasıl yaklaşılabileceği, siyasetler içinde ne tür sorunlar yaşandığı ayrıntılarıyla bu tür merkezlerde değerlendirilip, buna göre saldırı taktikleri oluşturdukları biliniyor. Keza tutsak kitlenin eksik ve zaafı, özlemleri ve düşünce yapısı incelenip değerlendiriliyor. Elbette hemen her konuda kriz içinde bulunan iktidar, her düşündüğünü uygulama şansına da sahip değildir. Ama bu durum genel doğruları değiştirmiyor. Sorun düşünme ve yöntemlerini iyi tanımak, buna uygun önlemler almaktır.

Bu nedenle düşmanımızı ve taktiklerimizi yeniden gözden geçirip, olumsuzlukları nasıl engelleyeceğimiz, şimdiye kadar hangi yöntemler uyguladığımız, bu yöntemlerle ne tür sonuçlar aldığımız, alamadıkça nedenleri sorgulanacaktır. Cezaevinde gelişen soyut, çarpık düşüncelere ve misyon biçimlere karşı özellikle önlem alınacaktır.

3-Tutsaklık koşullarındaki savaşın özü, cezaevlerinin oligarşinin mi, bizim mi okulumuz olacağıdır. Mücadele sürdükçe, cezaevlerinde hep birilerimizin olması kaçınılmazdır. Tutsak alındığımızda devrimciliğimizi, kavgamızı bitirmeyeceksek, burjuvazi ile olan bu kavgada cezaevlerini kendi okulumuz yapmalıyız. Cezaevleri gerçek bir okul işlevine kavuştuğunda, devrimci bir örgütün bütün üye ve taraftarları tutsak alınsa dahi o örgüt yok edilemez, yenilemez, belki mücadelesi kesintiye uğrar, ama daha güçlü bir şekilde ayağa kalkar.

Bu kavganın bilincinde olan, olmak isteyen tutsak kadro ve taraftarlarımız cezaevi gerçeğimizi bütün boyutlarıyla tartışmalıdır. Bütün cezaevlerinde tutsaklık koşullarında direniş politikaları ve taktikler saptayan ve dışarıdaki mücadeleye tutsaklık koşullarında ne tür mücadele biçimleriyle katılacağına karar veren yaşam biçimini düzenleyen tüm cezaevlerinde bağlayıcılığı olan merkezi bir örgütlenme geliştirilecektir.

Bu örgütlenme içinde yer alacak tutsak yoldaşlar, parti tarafından atanacak, esas olarak partiye bağlı çalışacaklardır.

DSG Platformundaki, çeşitli faaliyetlere ve ilişkilere uygun olarak da ilişki biçimi şekillendirilecek ve demokratik mücadeye nasıl katılacakları belirlenecektir. Bu anlayışla cezaevleri merkezi örgütlenmesi DŞG'den gelen kararları uygulamak zorundadır.

4-Her cezaevi, kadro yapısı uygunsa bir komite tarafından yönetilecek, yönlendirilecektir. Komitenin siyasi sorumlusu partiyle ilişkileri sürdürür, siyasi sorumlu bu ilişki ağı içerisinde özel olarak belirtilmemiş ve özel nedenler yoksa Parti talimatlarını, perspektiflerini, uyarılarını komiteyle paylaşmak zorundadır.

5-Her cezaevinin oligarşi nezdinde tutsakları temsil eden meşru bir temsilcisi olacaktır. Özel durumlar yoksa kamuoyuna yönelik açıklamalar, ilanlar temsilci aracılığıyla yapılır. Komite uygun gördüğü yoldaşımızı bu temsilciliğe önerebilir. Ancak Parti onayı olmadan göreve başlayamaz.

6-Tutsaklar sorunları tartışma sürecinde cezaevindeki yaşamı ve yönetimi kalıcı bir işlerliğe kavuşturacak bir tüzük taslağını da en geniş bir biçimde tartışıp şekillendirerek Partiye sunmalıdır. Bu tüzüğün kesinleşmesinden sonra cezaevlerindeki yönetimin nasıl oluşturulacağı da saptanmış olacaktır.

7-Tutsak düşen Parti üyelerinin herhangi bir olumsuzluğu yoksa, Parti üyeliği devam eder. Ama dışarıya ilişkin çeşitli kararlara katılma, seçme ve seçilme hakkını kullanamaz.

8-Şubeden olumlu veya olumsuz gelen, henüz değerlendirmesi yapılmayan hiç kimse, yeniden değerlendirmeleri yapılınca ya kadar söz ve karar hakkına sahip olmayacaktır.

Şubeden gelenlerin sorgulamaları daha ciddi ele alınacak, yalnız şube süreci ile sınırlandırmadan çıkarılıp, gerektiğinde kişinin tüm devrimci yaşamı sorgulanacaktır.

9-Cezaevlerinde gözaltı, tecrit, teşhir vb. cezalar eğitim amacıyla uygulanacaktır.

10-Cezaevlerinin bulundukları bölge ile iletişimleri kurularak doğrudan bölgeyi ilgilendiren sorunları bölgeyle çözmeleri sağlanacaktır.

11-Tutsaklarımızın DSG Organizasyonu ve Partiyle yakın ilişki içerisinde çok çeşitli konularda dışarıya katkılar sağlayan ideolojik, kültürel üretim merkezleri olmaları için gerekenler yapı-

lacaktır.

12-Tutsakların mücadele ve direniş biçimleri cezaevlerinde daha rahat yaşama isteği biçiminde odaklaşmamalıdır. Tutsaklar bunun için de mücadele edecektir. Ama esas olarak dışarıdaki mücadelenin bir parçası olacak, onu güçlendirecek bilinç ve perspektifle hareket etmelidirler.

13-Tutsaklar, genel bir cezaevi hastalığı olan hemen her konuda bilip bilmeden, eksik ve çarpık bilgilerle, rastgele, uluorta, ilgili ilgisiz insanlara görüş belirtmemelidir. Bunun için gereken önlemler alınacaktır.

KARAR: 11

MALİ DURUM ÜZERİNE...

Bir örgütün gücü kadro, silah ve mali kaynakla orantılıdır.

Partimiz savaşın geliştirilmesi için gerekli mali kaynakları yaratmak zorundadır. Tüm alan ve bölgeler, tüm parti örgütleri, kadrolar, sempatizan ve taraftarlarımız savaşan bir örgütün giderlerinin katlanarak arttığı bilinciyle hareket etmelidirler. Bu konuda bilinç yaratamaz, mali sorunları halkla ve Parti örgütleriyle çözme perspektifiyle hareket etmezsek, savaşın gelişim sürecinde çok zor koşullarla karşı karşıya kalacağımız açıktır.

Saflarımızda bu bilincin yaratılması için bugüne kadar büyük kavgalar verilmiştir. Ancak bu kavgada pek başarılı olduğumuzu söyleyemeyiz. Tam bir tüketici kültürün egemen olduğu, neredeyse bütün kadro ve örgütün maaşla çalışır duruma getirildiği, örgütün merkezinin mali kaynak peşinde koşturmaktan başını kaldıramadığı atılım süreci öncesi durumu belli oranlarda aşsak da, alt örgütlerin üst örgütlere maddi kaynak aktarımı, genel masraflara karşı sorumluluk üstlenilmesi anlayışı geliştirilememiştir. Ancak bölge örgütleri ve alt örgütler kıt kanaat kendi kendilerine yeterli hale gelebilmiş, mücadelenin bir adım ileri taşınması durumunda yeniden mali kriz yaşanmaya başlanmış, yedek bir fon dahi oluşturmadığından, operasyon ve tehlike durumlarında yine merkezi olarak mali kaynak aktarımı talebinde bulunmuştur. Örgüt merkezi ise silah, araç-gereç sağlamak, merkezi masrafları gidermek, alan ve bölgelerden soyut askeri birimlerin, kimi özel örgütlerin ağır masraflarını karşılamak için yine en merkezi düzeyde mali kaynak yaratma çabası içerisinde boğulmaktan kurtulamamıştır. Buna karşın, atılım sürecinden 13 Eylül ihanetine kadar örgütümüz ilk kez bir kasaya sahip olmuş ve bu sayede zorlu dönemleri daha sağlıklı aşabilmiştir. 13 Eylül ihanetiyle örgütümüz tam bir mali kriz sürecine girmiştir. Keza, silah ve bütün maddi olanaklarımız darbeci ihanet çetesiince gasp edilmiş, savaşın yeniden örgütlenmesi, örgütümüzün silah ihtiyaçlarının karşılanması, defşire olmayan tek bir kurumumuzun kalmadığı koşullarda yeni kurumların oluşturulması vb. gibi çok ağır maddi sorunlarla karşı karşıya kalınmıştır. Aylarca gerillaya tek bir silah, tek bir mermi gönderilemediği, tek bir silah alımı için mali olanak

peşinde koşulduğu anlar olmuştur. Bu durum tüm yoldaşların gözleri önüne serilmesine karşın, ciddi bir duyarlılık yaratıldığı söylenemez. Hatta denebilir ki, kimi olumlu çabalar dışında, eski tüketici kültür yeniden boy vermeye başlamış, tam bir sorumsuzluk örneği sergilendiği anlar olmuştur. Legal yayın organının parası dahi ödenmediğinden, legal yayın organı periyodik yayını yapamama durumuyla karşı karşıya kalmış, örgütümüz açısından büyük prestij kaybı tehlikesi doğmuştur.

Bugün de maddi açıdan partimizin içinde bulunduğu durum parlak değildir. Mali kriz bütün ağırlığıyla omuzlarımızdadır. Diyebiliriz ki, savaşı yükseltmemiz, parti atılımını gerçekleştirmemiz için mali problemlerimizin çözümü stratejik bir sorun haline gelmiştir. Bu sorunu çözmeden adım atamaz duruma geleceğimiz açıktır.

Bu tabloyu değiştirmek zorundayız. Partili çalışmanın mali açıdan da sorumluluğu ve gerekliliğini yerine getirmeliyiz. Alt örgütlenmelerin üst örgütlenmeleri desteklediği, savaşı geliştirmek için tüm örgütlerin mali çalışmalarını büyük oranda artırdığı bir gelişme çizgisini yakalamalıyız. Bugün bir gerillanın donanımının, bir birliğin masraflarının milyonlarca lirayla ölçüldüğü, savaşı bir adım ileri taşımanın, silahlı güçleri biraz daha geliştirmenin milyarlarla ölçüldüğü bir süreçteyiz. Bu çerçevede:

1-Tüm alan, bölge ve birim örgütleri düzenli olarak aidata bağlanacak ve bu aidatlar hiçbir koşulda harcanmadan parti merkezine iletilecektir.

2-Tüketici kültürünün aşılması ve mali kaynakların geliştirilmesi için sürekli bir mücadele anlayışıyla hareket edilecektir. Saflarımızda israfçılık oldukça yaygındır. Her birimde tutumluluk anlayışı geliştirilecek, en yukarıdan en aşağıya kadar 5 kuruşun hesabını yapma anlayışıyla hareket etmek için mücadele verilecektir.

3-Parti kasası yeniden oluşturulacak, belli bir fon ayrılarak dokunmadan tutulacak, mali açıdan günübürlük yaşamadan kurtulacaktır.

4-Kullanım dışında merkezi olarak silah ve cephane depoları oluşturulacaktır. Bölge ve alanlarda da aynı anlayışla hareket edilerek, bunun için gerekli fon sağlanacaktır.

5-Her alan ve bölge sürekli gelir kaynakları yaratmak duru-

mundadır. Bunda esas kaynak halkımızın sürekli ve gönüllü bağışlarıdır. Ancak bununla yetinemeyiz. Bunun dışında sömürücü-lerden, tefeci tüccarlardan, kara para işi yapanlardan, haksız kazanç sağlayanlardan, vurgunculardan maddi gelir sağlamasını bilmeli ve bunu giderek devrim vergisi statüsüne oturtmalıyız. Bu anlamda bölge ve alanlarda mali işlerle ilgilenecek özel örgütlenmeler oluşturmamız. Sömürücü ve haksız kazancı engelleyemediğimiz koşullarda, bunlardan devrim için faydalanmasını bilmeliyiz.

6-Atılım sürecinin mali ihtiyaçlarını karşılamak için tüm alan ve bölgeler kısa sürede 500.000.000 liradan aşağı olmamak kaydıyla partiye kaynak yaratmak ve aktarmak zorundadır.

7-Partinin tüm alan ve bölge örgütleri, aylık gelir-gider cetvellerini düzenli olarak parti merkezine bildirmek zorundadır. Parti, merkezi gelir ve merkezi masraflarla birlikte partinin tüm gelir ve giderleri konusunda gerektiğinde kadrolara rapor sunacaktır.

Örgütümüzün darbeci ihanet çetesinin elinden kurtarılmasından sonra merkezi masraflar, '93 Nisan ayından itibaren tutulmuş, 11 Kasım'a kadar masraflar ve gelir durumumuz aşağıdaki gibidir:

1993 NİSAN AYINDAN, 11 KASIM 1993'E KADAR

TOPLAM GELİR:

432.107 MARK+280.000.000 TL.

TOPLAM GİDER:

424.876 MARK+280.000.000 TL

Merkezi giderlerimizin genel dağılımı ise şöyledir:

Ülkedeki, masrafı merkezi olarak karşılanan çeşitli birimlere ve silaha:

138.456 MARK+280.000.000 TL.

Ortadoğu'ya silah ve diğer masraflar için: 152.203 MARK

Diğer merkezi masraflar: 134.317 MARK

Genel giderlerle masrafların bu biçimdeki dağılımının toplamı arasında 100 Mark'lık oynama söz konusudur ve bunun kaynağı tespit edilememiştir.

KARAR: 12 YÖNETİCİ ÖNDER İNSAN KİMDİR?..

Yönetici, önder insan, kavramın içeriği gereği bir topluluğu, kitlesel veya askeri eylemi programlayan, planlayan, bunu hayata uygulayan, sonuç alan ve bu sonuçlar üzerinde tekrar değerlendirilmeler yaparak, sürekli olarak üreten, kitlelere ve kadrolara hep bir adım ilerisini gösteren, küçük küçük zaferlerden büyük zaferler elde etmesini bilen, önderlik yeteneklerine sahip insandır. Kendi savaş ve devrim gerçeğimiz içerisinde bir önder yönetici, her şeyden önce Marksist-Leninist tarzda düşünüp yaşayan, devrim davasına her şeyiyle kendisini adanmış, onun dışında herhangi bir uğraşı olmayan bir insandır. Kendini ve dünyayı çözümlemiş, kendisini ülkesinin ve dünya halklarının kurtuluşu için feda etmeyi göze almış, emperyalizmin ve oligarşinin Marksist-Leninistleri yok etme saldırılarına karşı, her ne pahasına olursa olsun, bulunduğu her yerde halk kitlelerine önderlik etmeyi, devrimci savaş doğrultusunda parti örgütleri yaratmayı, devrimin çıkarları için çalışmayı yaşam biçimi haline getirmiş, bunları yapmadığı veya yapamadığı zaman kendine ihanet ettiğini bilen insandır. O, sabrın, kararlılığın önemini, gerektiğinde hiç kimsenin cesaret edemeyeceği anda tereddütsüz kendisini de feda ederek cüretli olabilmenin gerektiğini bilmek durumundadır. Kişisel korkular, düzen özelemleri, aile bağları, özel ahabap ilişkileri, onun için geri, devrime inançsızlığı gösteren, devrim gerçeği karşısında çok basit kalan ilkel duygulardır. O, kitlelerin insanıdır. Attığı her adımda, yaşadığı her yerde politikada, taktikte, örgütlenmede kitleleri düşünür. O, düzenin bozduğu bencil, çıkarıcı, yoz hale getirdiği insan türlerini tanır, kendi duygularını ve tepkilerini bilinciyle aştığında, onlara da nasıl ve hangi yöntemlerle yaklaşacağını bilir ve sabırlıdır. O, gerektiğinde bir tarihçi, gerektiğinde sosyolog, gerektiğinde pedagog ve öğretmendir. Komutandır, askerdir. Onun konum, karizma, yetki sorunu yoktur. Çünkü o, devrim için yola çıkmış, kitleleri eğittikçe, kadrolaşma yaptıkça, parti kararlarını uygulayıp sonuç aldıkça, haz duyan ve yaşama gerekçesi devrimin gelişmesi olan insandır. O, devrim geliştikçe, küçük zaferlerle büyük zaferler elde ettikçe devrime biraz daha yaklaşıldığını hisseden, onun coşku ve sevincini yaşayan ve tam da bu

noktada isimsiz kahraman olmayı yeğleyen, mütevazılıkta bilgi bir kişiliktir. Kitleler içerisinde, yeraltı faaliyetinde milyonlarcası gibi sıradan bir insan, savaşta kararları kesin olan komutan, düşman karşısında bir kaplan gibidir. Sabrın ne demek olduğunu bilen ve öğreten kişidir. Üç gün oturma sabrını gösteremeyen, kendini göstermeden duramayan, özünde zayıf ve popülist tipler, devrimci yaşam biçimini uygulayamazlar. Gerçek birer partili gibi çalışamazlar. Parti kararını uygulayamazlar. Çünkü onlara, bireysel dürtüleri yön vermektedir. Yönetici insan, bireysel dürtülerinden uzaklaşmış insandır.

İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır. Okumayan, araştırmayan, izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek veya çarpık, yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşımak, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanallı etmek. Hedef saptırmaktır. Enerjimizi ve olanaklarımızı boş kullanmak demektir. İnsanları değerlendirememektir. Yanlış düşünmek veya düşünmemek bir yöneticinin gerekçesi olamaz. Okumayan, araştırmayan, soru sormayan, soruların yeterince cevabını almayan yönetici insanın yanlış ve eksik düşünceği bilinmelidir. Bu biline biline bu düşünceler alta doğru taşıınıyorsa, suç işleniyor demektir. Düşünmedim, düşünemedim demek, bir açıklama olamaz. Niye düşünmedim, niye düşünemedim sorusunun cevabı bulunmalıdır.

Yirmi dört saatini devrim için harcayan, devrimden başka bir işi olmayan bir insanın düşünmemesi mümkün değildir. Düşüncede ve eylemde yoğunlaşan insan, soru sormaya başlayan insandır. Sorular cevapları ortaya çıkartacak, cevaplar eksik ve yanlışları gösterecektir. Soru sormayan yönetici düşünmeyen, üretmeyen, yasak savan, gerçekte profesyonel devrimci olmayan insandır. Devrimci yaşam biçimini gerçek anlamda uygulayan, bir yanılla düzende yaşayan insandır. Yönetici insan yönettiği insanların, aldığı sorumluluğun bilincinde, kendinden bekleneni bilen ve bu sorumluluk duygusuyla önce kendisine karşı acımasız ve radikal olmak zorundadır. Kendi kişiliklerinde gerçek anlamda devrim yapmayanlar veya yapmak için kesin kararlar almayanlar, bu kararların takipçisi olmayanlar devrimciliği, savaş haz duya-

rak, özveri göstererek, yaratıcılığını katarak uzun vadeli sürdürmezler. Kendi kişiliğini dönüştürmemiş, düzen alışkanlıklarını bırakmamış, ülke ve halk sevgisini, düşmana karşı büyük bir öfkeyi her şeyiyle hissetmeyenler, devrimci iktidar hırsını ve coşkusunu yaşayamaz ve yaşatamazlar. Yönetici insan, kadrolar ve kitleler içerisinde, ama onların hep bir adım ilerisinde devrimci iktidarın, geleceğin taşıyıcısıdır, öncüsüdür. Bir yerde her şey, parti nezdinde, onun kişiliğinde simgeleşir. Parti gelecektir, devrimci iktidardır. Yönetici insan bulunduğu her yerde partiyi temsil edendir. Kitleler, kadrolar, savaşçılar, dostlarımız ve düşmanlarımız yöneticilerimizde, partimizin kişiliğini, ahlakını, yaşam biçimini ve geleceğini görmelidirler. Bu geleceği kitlelere ve kadrolara göstere-meyenler, partiyi, parti kültür ve ruhunu onlara taşıyamayanlar veya olumsuz olarak taşıyanlar yönetici olamazlar.

Bugünün yöneticileri, Devrimci Halk İktidarının yöneticileri Olacağı bilinç ve anlayışla hareket etmek zorundadırlar. Devrimci Halk İktidarı, işbirlikçi ve hainler dışında, ülkesindeki birçok milliyetten sınıf ve tabakalardan oluşmuş halkı yönetmek, ekonomik ve politik zaferi kazanmak, yeni insanı yaratmak gibi büyük görevlerle karşı karşıyadır. Düşman güçlerin, bütün manevralarını boşa çıkartacak, sabotör faaliyetleri engelleyecek, halkı örgütlü bir şekilde onların karşısına çıkartacak, oyunlarını bozacak, uluslararası düzeyde ülkesinin çıkarlarını savunacak yetenekte olmak zorundadır. Bugünün yöneticisi yarının devlet yöneticisi gibi düşünmezse ve kendi düşünce ve pratiğinin gelişmesinin devrimci iktidarı yakınlaştıracığını, tersinin gerileteceğini görmezse, düşünmeme, yoğunlaşmama, kısırlık, karamsarlık ve giderek tükeniş kaçınılmazdır. Yönetici insanın "yoruldum, sıkıldım, yumuşadım, öfkem azaldı" deme hakkı yoktur. Bunu söylemeye başladığı noktada, yöneticilik misyonunu yitirmiş, sıradanlaşmaya başlamış demektir. Sıradanlaşma, doludizgin düzene dönüş demektir. Düzene dönüş yolu ihanetin yoludur.

Bir yönetici, kavramları ve sözcükleri içini doldurarak, maddi nedenlerini bularak tahlil etmek ve önlemlerini almak zorundadır. Bunu önce kendisine karşı yapmalıdır. Kendisine karşı bunu yapmayanlar, aynı şeyi alta uygulamaya kalktıklarında sahtekarlığın ve inançsızlığın taşıyıcısı olurlar. Bu devrimci bir partide çürümenin, adaletsizliğin, kişi kayırmanın, tayfacılığın, hizipçiliğin doğal

olarak güvensizliğin ve savaşmamanın altyapısının oluşması demektir,

Sabır ve inatla emek vermeyi sevmeyen, özverili olmayan, herkesten çok çalışmayan, başarma tutkusunda ısrarlı olmayan bir yönetici, başkalarından aynı şeyleri isteyemez, istememelidir. Yöneticilik ve önderlik yukarıdan aşağıya verilen yetkilerle kazanılmaz. Gerçek önderler, pratik içerisinde yetenekleriyle, özverileriyle, cesaret ve inançlarıyla, yönetme sanatıyla, yöneticiliklerini kanıtlar ve insanlara güven verir. Bu kanıtlamanın pratikte henüz gerçekleşmediği durumlarda, partiye duyulan güvenle, kadrolar ve savaşçılar yöneticinin emir ve talimatlarını dinler ve uygularlar. Ama bu, asla o yöneticinin kitleler tarafından her şeyiyle kabul edildiği anlamına gelmez. Kitleler onu yaşamda, pratikte, kararlarda, eğitimde, insan ilişkilerinde hemen her şeyde sessizce sınava tabi tutarlar. Bir yönetici kitlelerin güvenini kazanmak istiyorsa, gerçek bir önder olacaksa, her türlü hak-hukuk ve yetkiden öte, bu sınavı kazanmalıdır. Bu sınavdan korkanlar, kendi yeteneklerine güvenmeyen, inançları zayıf kişilerdir. Yeteneklerini ve zayıf yanlarını kitlelerden uzak durarak, kendini onlara kapatarak, eleştirilerin önünü tıkayarak, konum ve yetkilerini dayatarak yönetmeye çalışırlar. Bu yönetim tarzı, zaafı ve eksik kişiliklerin, devrimci dönüşümü kendi kişiliklerinde yapamayanların tarzıdır. Bu tarz yönetici, kitlelerin öğretmeni ve öğrencisi olmak anlayışından ve mütevazılığından yoksundur. O, öğretmenlikten sadece emir vermeyi anlar. Özenle, emek vererek kadro ve kitleleri, yapılması gerekenleri, eksikliklerimizi iyi bilerek ve hazırlanarak çok çeşitli biçimlerde kısa ve uzun vadeli süreçlere yayılacak eğitim programlarından kaçınır. Bizzat eğitime ve emek vermeye hiç yanaşmaz. Kendi altına verdiği çoğu zaman ne olduğu pek de anlaşılmayan talimatlarla, "yapın, edin" diyerek görevlerini layıkıyla yaptığını sanır. Hesap sorulduğunda, "ben söyledim, yapmadılar" gerekçesi her zaman elinin altında hazırdır. Kitlelerin öğrencisi olmak onun küçük burjuva kişiliğine aykırıdır. Çünkü kitleleri sevmiyordur. Onların sorunlarıyla yanıp tutuşmuyordun Kendini hep en çok ve en iyi bilen olarak görüyordur. Seçkinci ve müşkülpesenttir. Kendini çok sever ve beğenir. Bu nedenle kimseyi sevmez, kimse ondan üstün olamaz, daha doğru düşünemez. Doğal ki, böyle bir kişiliğin başkalarını dinleyerek öğrenmesi

gereken bir şey yoktur. Bu tür yöneticiler devrimcileşememiş, ama şu veya bu şekilde örgüt içerisinde belirli konumlara gelebilmiş, ama asıl olarak faaliyet örgütleyen değildirlir, örgütlenme misyonunu objektif olarak üstlenmemişlerdir. Bu unsurlara karşı önlemler alınmaz ve tırmanmaları devam ederse, örgüt faaliyetlerini dağıtma ve sabote etmede önemli roller oynayabilirler. Özellikle partili çalışma sürecinde bu tür unsurlara karşı çok daha duyarlı olmak zorundayız. Partiyi, parti birliğini ve mücadeleyi sabote etmeye yönelik her faaliyet sürekli savaşı geri çekmeye çalışan, ısrarla gelişmenin önüne engeller çıkartan davranış biçimleri izlenmeli, nedenleri açığa çıkartılmalı ve önlemler alınmalıdır.

Devrimci bir yönetici tarihsel ve siyasal misyonunun farkında olup, bunun gereklerini yerine getirebilme cesaret, inanç ve özveriye sahip olmalıdır. Bu sorumluluğu taşıyan yönetici her şeyden önce, düşündüklerini yaşama geçirme ahlakını taşımalıdır. Düşüncelerini hayata geçirmeyen, sadece konuşan, hayata geçirmek için her türlü çabayı harcamayan yönetici, yönetici konumunu korumak için savaşın ihtiyaçları ve gelişmesiyle orantılı olarak, çok çeşitli gerekçelerle partinin karşısına çıkan ve sürekli savunma içerisinde bulunup, partiyi kendisini anlayamamak, nesnel koşulları görememekle suçlar. Onun nesnel koşullar dediği, değişimi sağlayamayan, kitleleri örgütleyemeyen, kadroları savaştırmayan ve giderek örgütü dağıtan, moralsizliğe sürükleyen, bürokrat, statükocu, kendiliğindenci çalışma tarzını kabul etmek demektir. Kabul edilmediği noktada, parti ve yönetici arasındaki çatışma boyutlanır. Parti, o savaş cephesinin veya alanın gelişmesini isterken, statükocu yönetici sürekli olarak savaşmamanın, gelişmemenin gerekçelerini bulmak için sağa sola savrulur durur. Adeta çırpınır, bu çırpınış aslında konum ve yetkiye dayanan yöneticilik tipinin bitiş feryatlarıdır. Ama yol yoktur. Ya zaaflarına yenilip savrulacak, ya da kendisiyle ciddi bir hesaplasmaya girip yenilenecektir. Parti, o savaş cephesini, ne yapıp edip yenilemek zorundadır. Bu çatışma parti içerisinde savaşı geliştirip, geliştiremeye çatışmasıdır. Bürokrat, oportünist yönetici tip, geri olanı, gelişmemeyi, savaşmamayı savunan tip olup, parti içerisinde gericiliğin, sağcılığın, oportünizmin gelişmesinin ve yaşamasının maddi temelidir. Oportünist yönetici, savaşın ve programların nasıl uygulanabileceği üzerine yoğunlaşmaz, adeta önerilen ve ya-

pılması istenilen hemen birçok program ve talimata refleks halinde karşı çıkar ve bir anda, nasıl yapamayacağı konusunda onlarca gerekçe sıralayabilir. Nasıl yapılmayacağı konusunda uzmandır o. Yuvarlanan bir taş, değişen hava koşulları, bir insanın yan bakması, her şey ama her şey, onun için nasıl yapılamayacağına gerekçelerini oluşturur. Bunlarla da ikna edemezse, ahlaki düzeyde kendine yüksek erdemler biçerek veya ideolojik farklı yaklaşımlar sergileyerek gerçeklerden kaçmaya ve zaman kazanmaya çalışır. Zamanın yeni gerekçeler yaratacağını bilmektedir. Bu oportünist yönetici tipi, gerektiğinde yalan söyleyebilir, abartan, rahatlıkla kendi sorumluluğunu başkasına yıkabilir. Kendisine ayrıcalık isteyen, küçük burjuva gururunun okşanmasını, seven bir tiptir. Küçük burjuva gururuna, karizmasına dokunulduğunda devrimci coşku ve heyecanı gerileyen, popülizmin yönlendirdiği tipte yöneticilerdir. Parti içerisinde popülizmlerini, karizmalarını sürdürmeyeceklerini anladıklarında, ya düzene döner ya da başka anlayışlara giderler.

Düşmana karşı sürdürdüğümüz savaş politik askeri olup, her alanda çok farklı biçimlerde sürmektedir. Her yöneticimiz bulunduğu alanı ve bölgeyi, sorumlu olduğu her birimi, bu savaşın bir cephesi olarak kabul edip, yönetmek zorundadır. Savaşı yönetmek, önce savaşı bilmeyi zorunlu kılar. Savaşımız nasıl bir savaştır?.. Kime karşı ve nasıl verilecektir, düşman kimdir, biz kimiz, düşmanın ve kendimizin güçlü ve zayıf yanları nelerdir, savaş sürdürme araçlarımız nelerdir, düşmanın ordusu kimdir, bizim ordumuz kimdir?.. Devrimci ordu en genel anlamda halk kitleleridir. Halk kitlelerini nasıl savaştıracıkız, nasıl ordulaştıracıkız, vb... onlarca sorunun cevabını, savaş sürdüren bir komutan bularak, savaş planını ve taktiklerini belirlemek zorundadır. Bunlar savaş biliminin bilinen basit kurallarıdır. Bilmek zorundayız. Savaş alanı tanınmadan, savaşın orduların güçleri ve taktikleri bilinmeden savaş planı oluşturulamaz. Plansız, programsız bir savaşın ise zafer şansı yoktur. Zaferi elde etmek istiyorsak, önce planlı ve programlı olmasını öğreneceğiz. Planlı ve programlı olmayan, programın takipçisi olmayan yönetici, yönetici değil sıradan bir askerdir. Askerin görevi savaş planı yapmak değil, sadece uygulamaktır. Ama planlı, programlı olmayan bir savaşta, askerinin özverisi ve cesareti zaferi getiremez.

Partili yönetici, parti kararlarını, emir ve talimatları harfiyen uygulamak ve uygulatmakla yükümlüdür. "Benim alanımın nesnel gerçeği, sorunlarım, olanaklarım" diyerek kararları yumuşatamaz, değiştiremez, erteleyemez ve bu düşünceleri alta mal ettiğinde de suç işlemiş olur. Partili yönetici karar iletildiğinde neden ve niçin tartışması dahi yapmadan, tüm gücü ve olanaklarıyla parti kararlarını uygulamak için seferber olur. Kararın tartışılmaya başlandığı, olmazların öne çıkarılmaya çalışıldığı durumda kararın uygulanma şansı azalır. Motivasyon ve yaratıcılık giderek geriler ve örgütsel suç oluşmaya başlar. Birinci dereceden sorumlu, Kararı tartışan yöneticidir. Kararın tartışılmasına engel olmayan, tartışmaya katılan herkes şu veya bu oranda suç işlemiş olur. Saflarımızda kararlara, emir ve talimatlara uyma bilinci önce yöneticilerde gelişmek zorundadır. Sürekli kararların tartışıldığı bir örgüt, devrimci bir örgüt değildir, dernek bile olamaz. Her kademede parti örgütü de kendi karar ve talimatlarına bu anlayışla yaklaşmalı ve pratiğe geçirmekte ısrarlı olmalıdır.

KARAR: 13

PROPAGANDA-AJİTASYON, SİYASİ EĞİTİM, KİTLE EĞİTİMİ VE KADROLAŞMA ÜZERİNE...

Doğru bir eğitim politikası, belirlenmiş devrim stratejisinin, taktiklerinin ve programın bir ürünü olarak ortaya çıkar. Bu genellemenin dışında, bu strateji, program ve taktik, bölge ve alanlara, savaşçılara, çok çeşitli alt birimlere, özel görev hücrelerine kadar uzanan bir çizgide detaylanmak ve sürmek zorundadır. Programlı ve planlı çalışmanın olmadığı yerde, kitleleri örgütleyen, kadroları savaştıran, neyi-nasıl yapacaklarını öğreten somut bir eğitim faaliyeti gerçekleşemez. Plan ve programın uygulanması için yapılmayan bir eğitim, soyut ve mekanik olmaktan kurtulamaz.

Çeşitli program ve taktiklerimiz stratejik hedefe varma yolunda bütünün birer parçasıdır. Eğitimde bütünü tümüyle kavratmak birden mümkün değildir. Kadro, elbette stratejik hedef için kendisine gerekli olan genel doğruları bilecektir. Ama bu, genel doğruları bilen kadroyu, yüzlerce kitapla baş başa bırakarak "oku" diyerek sağlanamaz. Partinin devrim stratejisi, program ve taktikleri, en yalın ve basit haliyle, ülke gerçeği içerisinde ve temel noktalarıyla anlatılabilir. Anlatım, bireysel okuma veya ortak kitap okuma eylemiyle sınırlandırılmaz. Elbette kadro, sürekli okuyacak, bilgi dağarcığını zenginleştirecek ve yetkinleştirecektir. Ama biz, yakın hedeflerimiz, programlarımız ve taktiklerimiz konusunda kodlarımızın neyi-nasıl yapacaklarını ayrıntılarıyla öğretmek zorundayız. Hedef, partinin saptadığı program ve taktiğin hayata geçirilmesidir. Kadro, bu program ve taktikleri hayata geçirebildiğinde ancak, kadro işlevini görmüş olur. Bu işlevi görmeyen kadro, gerçek anlamda bir kadro değildir. Bu noktada kadroyu işlevli kılabilmek bir eğitim sorunudur. Kadro, uygulanması gereken program ve taktikleri bilmezse, program ve taktiğin uygulanmasına nereden ve nasıl başlayacağını, ne tür sonuçlar alacağını kavrayamazsa, programın uygulanma şansı yoktur veya çok azdır.

Kadro düşünememişse, düşünmüyorsa düşündürmek, kitle çalışmasını, devrimci şiddetin örgütlenmesini, kitle eylemliliğini, hatta basit bir pankart asmayı, molotof yapmayı bilmiyorsa öğret-

mek görev olmalıdır.

Bir kadro, kitle çalışması yapacağı bölgedeki halkı ulusal, tarihsel, sosyal ve psikolojik özellikleriyle yeterince tanımıyorsa, ya da tanıyor da nereden ve nasıl başlayacağını, nasıl propaganda yapılacağını, kime nasıl yaklaşacağını bilmiyorsa, istenen sonucu alamaz.

Genellikle saflarımızda, kadroların yapacakları çalışmayı ayrıntılarıyla programlamak, bu programın nasıl uygulanacağı konusunda kadroları her yönüyle eğitip doyurarak göreve gönderme anlayışı çok geridir. Çoğu yerde de yoktur.

Politikalarımız, taktik ve perspektiflerimiz, yukarıdan aşağıya doğru detaylanarak inmelidir. Yukarıdan gelen perspektif, program ve talimatlar, alan ve bölge özeline uyarlanıp, ayrıntılandırılmadan uygulanmaya kalkıldığında, yine gerekli sonuç alınamaz. Yukarıdan aşağıya bölge ve alan yöneticileri ve alt organlar, kendi özelliklerinde "Nasıl bir eğitim?" sorusuna kapsamlı cevaplar vermek zorundadırlar. Hangi sınıf ve tabakalara, hangi ulusal kültürden insanlara hitap edeceğimiz, bu kesimlerin tarihsel geçmişleri, olumluluk ve olumsuzlukları yeterince bilinmeden, doğru bir kitle çalışması yapılamaz. O halde, kadrolara öncelikle herhangi bir bölge ya da alanda nasıl çalışacağımız, programlı çalışmanın ne olduğu, propaganda ve ajitasyonun ne olması gerektiği, örgütlemek istediğimiz kitlenin neyi-nasıl anlayacağı veya bizim neyi anlatmak istediğimizin eğitimini vermeliyiz. Keza, çalışma gizli bir faaliyetse, nasıl yapılacağı, açık bir faaliyetse, bu faaliyette hangi araçları nasıl kullanacağımız, kısaca kitle faaliyetinde gerekli olan her şey eğitim konusu olmalıdır.

Askeri bir birlik mi oluşturacağız, bir sorumlu atayıp "gidin, yapın" demekle askeri bir birlik oluşmaz. Birliğin ne tür silahlara sahip olacağı, olup olmadığı, nasıl bir araya gelecekleri, nasıl eylem yapacakları, eylem hedefleri, bir eylemin planlanması, silahın kendi üzerimizde ve düşman üzerinde yarattığı psikolojik ve moral etki vb. vb... her konu eğitimin gündemine girer.

Halkların ulusal değerlerine, kültürlerine, çeşitli geleneklerine önem vermeden geniş kitlesellikleri yaratmak mümkün değildir. Ulusal bağlar bin yılların ötesinden gelen, gücünü tarihten alan, halk üzerinde birleştirici işlevi olan en güçlü öğelerdir. Halklarımızın tarihlerinde çok olumlu sayfalar vardır. Onların bu onurlu ta-

rihlerine sahip çıkmak, olumsuzluklarını atmak ve halkları birleştirmek zorundayız. Her halk kendi ulusal kimliğiyle, diğer uluslarla birlikte, devrimci halk iktidarının yönetiminde yaşamayı öğrenebilmelidir. Bunun adımlarını bugünden atabilir, tüm ulusları ve çeşitli azınlıkları Partimizin ve Cephemizin içerisinde birleştirerek, savaştırarak, devrimci halk iktidarının nüvesini oluşturabiliriz. O halde, uluslarımızın tarihlerini öğrenmek ve öğretmek görevimiz olmak zorundadır.

Devrimimiz ülkemizin özelliklerine göre şekillenecekse, bu özgünlüklerin neler olduğunu ortaya çıkartıp, politika ve taktikleri mizi bunun üzerinde belirlemek zorundayız. Bu özgünlüklerden biri, ülkemizin bir uluslar mozayigi olmasıyken, diğeri bu ulusların ve azınlıkların çeşitli din ve mezheplerden oluşmasıdır. Din olgusu, kitleler üzerinde hala güçlü bir etkiye sahiptir. Emperyalizm ve oligarşiler halk kitlelerinin dini motiflerini işleyerek, kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilmektedirler. Bazı kesimler de, sosyalizmin içinde bulunduğu durum ve başka nedenlerle sosyalizme inançsızlaşmış, kurtuluşu dinlerde arayarak, dinleri doktrinleştirmiş ve kitleleri savaştıran bir güç haline getirmiştir. Bunlar da kendi aralarında çok çeşitli gruplara bölünmelerine rağmen, aralarında emperyalizme karşı, özellikle de ABD emperyalizmine karşı öfke dolu ve savaşmak isteyen güçler vardır. Bu güçler, İslamcılık temelinde birçok ülkede radikal bir savaş içerisindeyken, ülkemizde henüz bu türden radikal ve bizzat savaşan güçler yoktur.

Sosyalizme inançsızlaşmış, kurtuluşu burada görmeyen, kapitalizmden umudunu kesmiş, kapitalizmde yalnızlaşmış milyonlarca insana kurtuluş umudu olarak din propagandası yapıp bunları tarikat ve tekkelere hapsederek, özde emperyalizme ve kapitalizme, faşizme karşı etkisiz kılarak, düzeni güçlendirici bir rol oynamaktadırlar.

Emperyalizme karşı olduğu belirtilen, hak, adalet, eşitlik ve özgürlükten söz eden bu kesimleri cephe saflarına çekmek için çaba sarf edeceğiz. Kadro ve taraftarlarımızı bu doğrultuda eğitmeliyiz. Kadrolarımız pratik tavırlarıyla, davranışlarıyla inandırıcı olmak zorundadırlar. Kadrolarımızı, emperyalizme ve faşizme karşı en geniş cephede bir araya getirebileceğimiz güçleri, nasıl birleştireceğimiz, onlara nasıl yaklaşmamız gerektiği konularında

eğitmek zorundayız.

Faşizmin kitleleri etkilemek için demagojik olarak kullandığı birçok olguyu hala kullanabilmesi bizim bu konular üzerine eğitmememiz sonucudur. Öyle ki, Türk yoldaşlar Türklüklerini unutmuşlardır. Sanki Türkiye'de bir Türk ulusu yaşamamaktadır. Türk ulusunun tarihinde olumlu hiçbir öge yokmuş gibi davranılmakta, objektif olarak yok sayılmaktadır. Hemen hemen Türk ulusu tarihinde olumlu ve olumsuz ne varsa faşizmin demagojisine terk edilmiştir. Günümüzde faşizmin elindeki en güçlü silah budur. İçinde bulunduğu kriz nedeniyle bunu bile gerektiği gibi kullanamamaktadır. Türk yoldaşlar ulusal kimliklerine sahip çıkmalıdır. Ülkemiz bir uluslar mozaiğidir. Parti-Cephe programımız bu mozaiği yansıtmaktadır.

Bütün bunları hayata geçirmek, bu politikalarla kitlelere gitmek yoğun bir eğitim faaliyetiyle mümkündür. Tüm bunları kuru, ezberci bir eğitimle kadrolara kavratamayız. Bunu stratejik hedef perspektifinde, neden ve niçinleriyle kadrolarımıza kavratabilmeliyiz. Yukarıdan aşağıya her bölge ve birimde, en küçük birime varıncaya kadar parti okulları işlevini gören bir eğitim seferberliğini başlatabilmeliyiz. Sorumlu düzeydeki bütün yoldaşlar, politikalarımızı kavrayan bütün kadrolar, gerektiğinde bir öğrenci gibi ders çalışarak, bilmediği, belirsiz olduğu noktaları ısrarla sorarak, tartışarak parti okullarının iyi bir öğretmeni olma görevini başarmalıdır. Bu tür eğitimler, kısa süreli olarak bazı konularda yoğunlaşmakla birlikte, esas olarak sürekli kılınmalıdır. Parti okullarının eğitimi kadronun önünü açan, ufkunu zenginleştiren, "bilmiyordum" sözlerini ortadan kaldıran program ve taktikleri uygulayan bir işleve sahip olmalıdır. Sabırlı, inatçı, bilgili, neyi nasıl yapacağını bilen, öğrencilerini iyi tanıyan, onlara güven veren, yaratıcılıklarını geliştiren başarılı öğretmenler olmayı sağladığımızda, yetiştirdiğimiz kadrolar çok kısa sürede ülkemiz genelinde Parti ve Cephe'nin programlarının uygulayıcısı, takipçisi olacaktır.

Başarılı eğitici, başarılı öğretmen dersini anlatıp, zil çalınca çekip giden burjuvazinin paralı öğretmeni değildir. Partinin saflarına çok değişik sınıf ve tabakalardan, geri ve farklı kültürlerden, okur-yazar bile olmayan birçok insan gelecektir. Başarılı öğretmen bu insanlara anlatmak istediğini kavratabilen, öğreten insandır. Kavratmasını, öğretmesini ve hayata uygulayabilmesini

sağlamalıyız. Bunun için eğitim aydınca anlatımlardan kurtarılmalı, basitleştirilip temel noktalarıyla verilip karmaşıklıktan çıkmalıdır. Öğrenci anlayamazsa, öğretmen kendisini sorgulamalıdır.

Kadroların eğitimiyle birlikte, koşulların uygun olduğu bölge ve alanlarda çocuklardan yaşlılara kadar her kesimden halkı, kitlesel olarak eğitebilmeliyiz. Parti ve Cephemiz niçin savaşıyor, halk kitlelerine ne vermek istiyoruz, halk kitleleri savaşa nasıl katılacaktır, kitleler bizden neler istiyor, sorunları nelerdir vb. gibi bölge ve alan özelliklerine göre çok çeşitli biçimlerde zenginleştirilebilecek halk eğitimlerini gerçekleştirebilmeliyiz. Bunun nerede ve nasıl yapılacağının bir sınırı yoktur. Gün olur bir köy evidir, köy meydanıdır, gün olur dağa çekilmiş gençlerdir, bir fabrika veya sendika lokalidir, bir gecekondu evidir, dernektir, okuldur, kısaca her yerdir. Sorun koşulları yaratmak için zorlamak ve yaratıcı olmaktır. Parti okulları ve halk okullarını ısrarla çalıştırdığımızda, küçümsenemeyecek oranda kadro ve taraftarlarımız ve halk kitleleri, ideolojik yönlendirmemiz altında süratle gelişerek yaygınlaşacak ve savaşın hızını büyüterek kitlelere mal edecektir.

Kadroları eğitirken eğitimde devrimci heyecan, coşku, kararlılık, düşmana karşı duyulan kin ve öfke, hatta kadroların düşmana karşı olan kişisel duyguları motive edilmelidir. Kuru, ruhsuz, heyecandan yoksun bir eğitim, verimi düşük bir eğitimidir. Bir kadro devrimci coşkuyu yaşatmadan, yaptığı işten haz ve onur duymadan, gerekli kararlılığı, cüreti ve özveriye gösteremez. Kendimiz coşku ve heyecanımızı hep dorukta tutarsak, bunu kadrolara taşımasını da biliriz. Coşkudan, heyecandan, düşmana karşı öfkeden yoksun, zafere yeterince motive olmamış bir öğretmenin dersi sıkıcı olmaya mahkumdur. Mekanik, görev alan, görev veren kadrolar değil, kararlı, yaratıcı, kendine güvenli, misyonunun farkında, karakteri sağlam kadrolar yetiştirmeliyiz.

İster kitlesel, ister sendikal, ister yayın, ister kadrosal hangi tür bir eğitim faaliyeti olursa olsun, tüm eğitim faaliyetlerimiz silahlı savaşa hizmet etmeli, onun ihtiyaçlarına cevap vermelidir. Amacımız bilgiç, demokrat kafalar yaratmak değilse, en küçük bir eylemin örgütlenmesi dahi silahlı bir eylemin örgütlenmesi bilinciyle ele alınmalı ve kadro buna motive edilmelidir. Kadroların

seçimi ve eğitiminde ağız laf yapan değil, devrimci sağlamlık, inanç, özveri esas alınmalıdır. Kitleler arasında fazla laf etmeyen, ama savaşı olabilecek onlarca insan dikkatlerimizden kaçmamalı, yönetici, çevresini kuşatan popülist, bilgiç, dalkavuk tipleri aşarak, onları görmeyi ve onları eğitmeyi başarabilmelidir.

İnsanlarımız çok farklı kültürlerden ve sınıflardan gelmiş olup, farklı yaşam biçimlerine, farklı kişiliklere, farklı düşünce tarzlarına sahiptirler. İnsanlarımıza devrimci yaşamı, devrimci düşünce tarzını, devrimci kişiliği, bir devrimcinin sahip olması gereken asgari davranış biçimlerini ve kültürünü vermeliyiz. Bir devrimci çok geri bir kültürün veya küçük burjuva aydın özelliklerinin egemen olduğu kültürlerin, kaba, seçkinci, savruk; lümpen, bitirim vb. birçok özelliğini taşıyabilir. Hatta kaypak, kararsız, bencil, sınıf özelliklerini de taşıyabilir. Bütün bunlara yeniden şekil vermek, taşıdıkları olumsuz kültürün, davranış biçimlerinin köklerini ortaya çıkarabilmek, bu özellikler atılmadıkça mücadeleye ne tür zararlar verebileceklerini somut olarak gösterebilmek, bu doğrultuda disipline ederek dönüştürmek, eğitimin temel görevlerinden olmalıdır. Bu dönüşüm sağlanamadıkça, Parti ruhunu taşıyan uzun soluklu, özverili, kararlı kadrolar yetişemez. Partili kişiliği yaratmalıyız. "Partili kişilik nedir?" sorusunun cevabını bulmalıyız. Partili kişilik, Partiyi her koşulda temsil edebilecek, ideolojik olarak sağlam, zorluklar karşısında sarsılmayan, pes etmeyen uzun soluklu insandır. Partili kişilik, dünyayı değiştirmek için yola çıkmış, geldiği sınıf ve tabakanın olumsuz özelliklerini aşmış, yeni toplumun kurucusu, ileri toplumun insanıdır. Partili kişilik, duygu ve zaaflarına yenilmeyen, güvensizliğe düşmeyen, güven veren insandır. Partili kişilik, sağdan soldan etkilenmeyen yenilgide karamsarlığa, zaferlerde sarhoşluğa kapılmayan insandır. Partili kişilik, Parti çıkarlarını ve halkın çıkarlarını sürekli gözetken, partisi için kendini feda etmesini bilen insandır. Partili kişilik, "yapamam, edemem" demeyen, olmazları olur kıtan, özgüvene ve yaratıcılığa sahip kişiliktir. Partili kişiliğin gerçek gücü, sahip olduğu ideolojidedir, Partili kişilik, bu ideolojinin taşıyıcısı olduğunu ve bu ideoloji yok olduğunda kendisinin de yok olacağını bilir. Tüm davranışlarına bu kişilik yön verir. Partili kişilik, günlük küçük şeylerle yetinmez. O, uzağı gören ve adımlarını devrim yolunda sürekti hızlandıran kişiliktir. Partili kişilik, emir ve talimat-

lara uyan, savaşı, savaştıran kişiliktir. Partili kişilik, savaşta, kitleler içerisinde, işkencede, mahkemede ve cezaevinde kendi kimliğinde Partiyi temsil ettiğini unutmayan kişiliktir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurularak:

1-Eğitimde, kısa vadede savaşın ve programın ihtiyaçlarını esas alırken, uzun vadede sürekli eğitimle yeni bir kişilik yaratmak hedeflenecektir. Bu yeni kişilik yaratılmadan kadronun kalıcılığı garanti altına alınamaz.

2-Yukarıda anlattığımız çerçevede kadrolarımız eğitilip, uluslara, çeşitli azınlıklara, halk sınıf ve tabakalarına çeşitli özelliklerine göre propaganda yapılacaktır. Bu tür, çeşitli özelliklerine göre propaganda ve ajitasyon faaliyetlerimiz amatörükten ve tekdüzelikten kurtarılıp profesyonel hale getirilerek çeşitlendirilecektir. Propagandada kendimizi tanıtmaya ve düzeni teşhir faaliyeti en etkili şekilde gerçekleştirilmeye çalışılacaktır.

Bu doğrultuda, merkez yayın organı başta olmak üzere, legal ve illegal, genel ve bölgesel tüm yayınlarımızda gerek kadroların eğitimi, gerekse kitlelere propaganda ve ajitasyon yapan tüm yazılarda birlik sağlanacaktır. Öncelikle yayın faaliyetinde görevli arkadaşlarımız bu anlayış çerçevesinde eğitileceklerdir.

Silahlı eylemlerde geniş halk kitlelerine seslenirken, propaganda değeri yüksek eylemler yapılacaktır.

Propagandada büyük boyutlarda gelişen iletişim teknolojisinin kullanılmasına önem verilecektir.

Yasal ve yasadışı, bölgesel ve yerel radyo yayınları hedeflenecektir.

Teyp, video ile propaganda yöntemleri kullanılacak, bu konuda yetkinleşmeye çalışılacaktır.

Burjuva basın-yayın araçlarını, uygun gördüğümüz yerde ve zamanda değerlendirerek çok çeşitli biçimlerde röportajlar, açıklamalar yapılacaktır.

Propagandanın olumlu ve olumsuz anlamda halk kitlelerini etkilediğini bilerek, yazacağımız, söyleyeceğimiz her sözükte özenli olunacak ve yapılan propagandanın etkisini artırabilmek için yaratıcı düşünce geliştirilecektir.

KARAR: 14

POLİS SIZMASI VE TAKİBİNE KARŞI MÜCADELE HAKKINDA...

1-Polis takibine karşı mücadelede düşmanın bizden ilerde olduğu gerçeğini teslim etmek gerekir. Uzun bir süreden beri takibe karşı önlemlerimizi ve kurallarımızı bilip buna karşı önlemler geliştirirken, bizler taktik ve önlemlerimizde yenilenmeyi sağlamadık. Bizim yenilenmememiz, doğrudan düşmanın bizden bir adım ileride olması demektir.

Bütün kural ve önlemlerden öte, düşmanın bu konuda üstünlüğünü esas olarak yıkacak olan, "polisin bizden üstün olmadığı" anlayışını geliştirip, kendimize olan güveni pekiştirmeliyiz. Kendimize olan güven, düşmanın uyguladığı taktiklerini, açmazlarını, güçsüz yanlarını daha iyi görmemizi sağlayacaktır. Düşmanı daha açık ve net görmemiz, bizim ne yapmamız ve nasıl hareket etmemiz gerektiğinin önünü açacaktır.

Kendimize olan güveni sağlamanın ana noktası, devrimci yaşam biçimini içselleştirmek, disipline etmek ve doğal davranış biçimini geliştirmektir.

Partimiz bu yaşam disiplini üzerinde hassasiyetle durarak, bu yaşam ve disiplin içerisinde, polisin bilinen tüm önlem ve taktiklerini, kendi önlem ve kurallarımızı tümünden ve yeniden ele alıp, gereksizleri atarak, yeniden oluşturulması gerekenleri tahlil etmek ve uygulamak için elinden gelen tüm çabayı sarfedecektir.

Polis fobisini oluşturan nedenlerin üzerine gidip, karşı önlemler geliştirilecektir.

2-Takipçi, devrimciyi takip ederken istediği her yere girebilmekte, cüretli davranmaktadır. Bu cüreti kırmalıyız. Gerektiğinde takipçiyi cezalandırma, takipçiyle çatışıp kurtulma kültürünü her Parti ve Cephe üyesi geliştirmelidir.

Takip ve takibe karşı mücadele yeraltı yaşamından ayrı düşünülemez. Yeraltı yaşamı gerçek anlamda disipline edilemez ve yaşam biçimi haline getirilemezse, takibe karşı oluşturulacak kurallar bütünü de anlamsızlaşacaktır.

Bu nedenle, özenle yeraltı yaşamı üzerinde durulacaktır.

Yeraltı elemanı kitleler içerisinde nasıl yaşar, örgütsel ilişkilerini nasıl gizler, dost ve düşman güçleri nasıl ayırt eder, düşma-

nın yeraltı elemanını tanıması ve takibinde hangi kıstaslar rol oynamaktadır? Hangi yanlışları yapıyoruz? Düşman, üslerimize kadar nasıl girebiliyor, milyonlarca insanın içerisinde neden bizim peşimize düşebiliyor? İlişki yürütmekte, ilişkileri denetlemekte, randevuda ne hata yapıyoruz ki, peşimize düşülüyor? Bu tür onlarca soruyu kendimize sorup cevaplarını bulmalıyız. Bu onlarca sorunun doğru cevapları, yeraltı yaşam biçiminin ne olması gerektiğini ortaya çıkaracaktır.

3-Polisiye faaliyetin önemli bir halkası da, örgüte polis sızdırma, muhbir yerleştirmektir. Polis, işkence tezgahında gördüğü zayıflıkları değerlendirerek, kişinin kendilerine çalışması için büyük çaba sarfetmektedir. İşkenceye dayanamayan, inancı zayıf bazı kişiler, o an bu teklifleri kabul ettiği halde, sonrasında samimi itiraflarda bulunarak, ajanlaşmayı reddetmektedir. Bu tür unsurların samimi itiraflarına değer vermekle birlikte, ortaya çıkan zayıf ve inançsız kişiliğin polisin yönlendirmesiyle ve daha hesaplı bir senaryoyla sızma yöntemi uygulayabileceği düşünülecek, bu insanlar uzunca bir süre ilişki içerisinde sokulmayacak ve sıkı denetim altında tutulacaktır.

Kimileri ise poliste ajanlaşmayı kabul ettikleri halde, gerçek durumunu itiraf etmeyip, yine polisle birlikte düzenlenen senaryo gereği direndiğini veya önemli bir sır vermediğini göstermeye çalışarak sorgulamanın önünü tıkar, ajanlaştığının ortaya çıkmasını engellemeye çalışır. Bu nedenle, her operasyonda kimin nasıl gözüaltına alındığı, poliste nelerin nasıl ortaya çıktığı, kimin neyi söyleyip söylemediği ayrıntılı sorgulanacaktır. Bilinmeyen, açıklanamayan noktaların üzerine ısrarla gidilecektir. Bu tür sorgulamalarda örgüt güvenliği düşünüldükçe, güven, güvensizlik ikilemine girip duygusal davranma gibi yaklaşımlardan uzak durulup, partinin birer güvenlik elemanı veya birimi gibi ciddi sorgulamalar yapılmalıdır. Keza, bütün alan-bölge ve birimlerimiz bu tür sorgular konusunda yetkinleşmeli, gerektiğinde gözüaltına alma, tutuklama ve sorgulama için uygun yerler oluşturmalıdır.

Polisin diğer bir yöntemi ise, bölge ve alanlarda lümpen, para, kadın, kumar düşkünü, bunalımlı, borçlu, işlediği bazı adli suçlar veya çeşitli nedenlerle kişisel güvenliği olmayan vb. bazı insanları, para ve iyi bir yaşam vaatleriyle satın alarak, örgüt içerisinde sızma veya en azından o yörede muhbir olarak kullanma-

sidir. Bunun için sempatzan düzeyinde de olsa, saflarımıza giren, girmek isteyen herkesin gemişı, yakınları ve arkadaş çevresi, ilişkileri araştırılacaktır.

4-Diğer önemli bir nokta, içimize sızmak isteyen veya sızmış bir ajanın faaliyetlerinin ortaya çıkarılmasıdır. Bu ajan, görevi gereğı, örgüt elemanlarını yakalatma, provokasyon düzenleme, hedef şaşırtma, örgüt saflarında ideolojik bunalım yaratma, birliğı parçalayıp güçten düşürme, moral bozukluğı yaratma, yalan-yanlış haberler üretip, dedikodu yapma vb. birçok faaliyet sürdürmek isteyecektir.

Buna benzer faaliyet içerisinde olduğı belirlenen kişilere karşı, iyi veya kötü niyetli demeden duyarlı olmak, önlem almak ve hızla Parti örgütlerini uyarmak, her Parti ve Cephe üyesinin görevidir. Tersî, objektif olarak suç ortak olmaktır.

Kişinin iyi niyet mi, kötü niyet mi beslediğı şeklinde süren ahmakça bir tartılma, örgüt güvenliğini düşünmeme suçunu işlemeye götürür. İyi bir gözlemci olabilirsek, bir ajanın açık vermeden uzun süre kendini gizlemesi mümkün değildir. Kuralı ve ilkelî olmamı?, örgüt güvenliğı konusunda duyarlılığımızı geliştirmemiz, ajan faaliyetinin panzehiri olacaktır. Ajanlar da bunu bildiklerinden, insanlarımızın eksik, zaafî ve kurlsız yanlarını değerdirmeye çalışrlar. Feodal güven sağılayan, tayfacı, ahbap ilişkileri yaratarak uzun vadede kişileri etkilemeye ve olumsuz düşünceleri yaymaya çalışrlar. Ahbap ilişkileri içerisinde yalanlar, abartılar ve çeşitli kontrgerilla propagandalarıyla bu kişiler etki altına alınmaya çalışrlar. Bu ahbap ilişkileri aynı zamanda, ajanın örgüt içerisindeki güvencesidir. Herhangi bir kuşku durumunda, bu ahbap çevresinin kendisini savunacağını düşünmektedir.

Ayrıca ajanlaştırlan bir kişi, bütün rol yeteneğine rağmen, davranış biçimlerinde, üslubunda, yaşam biçiminde, psikolojisinde eskisi gibi olamaz. Kadro ve taraftarlarımızı her yönleriyle tanırl, yakından ilgilenmeyi kural edinirsek, bu değışimleri görmememiz mümkün değildir. Aksi, iyi bir gözlemci ve denetimci olamamaktır. Bir yerde görmeme, ilgisizliktir. Özellikle yeraltı yaşamı, genelde ise devrimci yaşam ve insanlarımızı tanıma, iyi bir gözlemci olmamızla orantılı gelişecektir.

Devrimci hareketten şu veya bu nedenle kopmuş, uzun yıllar ayrı kalmış birçok insan, devrimci hareketin varlığını sürdürmesi,

umut özelliğini koruması, kişinin düzende aradığını düzende bulamaması, devrimci değerlerini tümünden yitirmemesi vb... birçok nedenle yıllar sonra yeniden örgütte görev alma ve faaliyet içinde bulunma talepleriyle gelmektedir. Bu tür insanlarımızın birçoğunun iyi niyetli olduğundan kuşku yoktur. Ama örgüt denetimi dışında geçen uzun süreçte neler yaptıkları, nasıl yaşadıkları, kimlerle ve nasıl ilişki kurdukları, faydalı ve zararlı neler yaptıkları mutlaka iyice araştırılıp, emin olunduktan sonra değerlendirilip, değerlendirilmeyeceğine karar verilmelidir. Çünkü geçmişte devrimcilik yapmış, sonradan devrimciliği bırakmış insanlar, çoğunlukla ilk iş olarak, düşmana artık kendilerinin devrimcilik yapmadığını kanıtlamak için birçok yöntem uygulamaktadırlar. Düşman da bunu bildiğinden ve de gördüğünden, bu tür insanları ajanlaştırmak veya faydalanmak için çalışmakta ve çok çeşitli yöntemlerle baskı yapabilmektedir. Düşman kişinin zayıflığını görmüş, bu zayıflık temelinde yöntem geliştirmektedir. "Yeniden gözaltına alıp işkenceye tabi tutarız", "Bir provokasyon düzenleyip suç yıkarız"; şartlı infazla tahliye olmuşsa "İnfazını yakarız" diye tehdit ederek, eşi, çocuğu veya benzer bir yakınına karşı özel bir zaafı varsa onları kullanarak, zengin olma gibi zaafı gelişmiş ve bu doğrultuda bazı adımlar atmışsa bunları her an elinden alabileceklerini, kendisini sefaletle baş başa bırakabileceklerini belirterek, birçok yöntemi bolca uygular. Özellikle örgütün bunalım dönemlerinde ve yükseliş yıllarında bu tür unsurlar çok daha yaygın ortaya çıkabilir.

Partimiz bu unsurlara karşı tüm bunları bilerek yaklaşacak ve adımını ona göre atacaktır.

KARAR: 15

MARŞ, AND VE AMBLEMİLER ÜZERİNE...

1-PARTİ ANDI: Hazırlanacaktır.

2-CEPHE ANDI: Hazırlanacaktır.

3-PARTİ BAYRAĞI VE AMBLEMİ: Kırmızı zeminde sarı güneş içinde beş köşeli kırmızı yıldız ve bu yıldızın içine sarı renkte çizilmiş orak çekiçten oluşan Devrimci Sol bayrağı DHKP'nin bayrağı olacaktır.

Beş köşeli yıldız içinde orak çekiçten oluşan Devrimci Sol amblemi DHKP'nin amblemi olacaktır.

4-CEPHE BAYRAĞI VE AMBLEMİ: Kırmızı zeminde beş köşeli sarı yıldız ve bunun içinde kırmızı yıldızdan oluşan Devrimci Sol SDB bayrağı DHKC'nin bayrağı olacaktır.

Dıştaki sarı, içteki kırmızı iç içe geçmiş iki beş köşeli yıldız DHKC'nin amblemidir.

5-Bayrak ve üzerinde yer alan amblem ve şekillerin uzunluk vb. ölçüleri belirlenecek, birbirlerine olan orantıları belirtilerek sabit hale getirilecektir.

6-Parti Marşı hazırlanması için acele edilmeyecek, zaman içinde oluşması sağlanacaktır.

KARAR: 16
İÇ ANADOLU BÖLGE SORUMLUSU
RABİA'YA İLİŞKİN

İç Anadolu Bölgesi sorumlusu olması sıfatıyla Parti Kuruluş Kongresi'ne katılması için geldiği Eylül 1993'ten itibaren, kongre üyeleri arasında aykırı, ayrıcalıklı, kendine özgü özellikleriyle dikkat çekmeye başlamıştır. Bu özellikleri giderek herkesi küçümseyen, aşağılayan, ezen, kendini her şey, başkasını hiçbir şey zanneden bir anlayışa bürünerek sürmüştür. Öyle ki, çatışmadığı hemen hiç kimse kalmamıştır. Sürekli olarak her şeyin odağında kendi doğruları olan, mutlaka bu doğrularını kabul ettirmek isteyen, ne idüğü belirsiz, çarpık, örgütümüze yabancı anlayışları ve davranış biçimlerini, örgüt düşüncesi ve davranışı diye kabul ettirme savaşına girmiştir.

Örgüt gerçeğinden habersiz, teorik olarak boş, neredeyse Marksizmin abc'sini dahi bilmeyen bu yoldaşımız, bu durumuna rağmen büyük bir cüret ve cesaretle bütün doğruların ve güzelliklerin savunucusunun kendisi olduğunu, bunlara karşı çıkanların ise Devrimci Solcu olmadığını, hatta kirletilmiş olduklarını rahatlıkla söyleyebilmiştir.

Bilir bilmez her konuda konuşmak, iddia etmek ve kendini dayatmak karakteri haline gelmiştir. Doğayı, toplumu ve savaşımızı M-L bir tarzda analiz etme yeteneğine sahip olmayan R, bu yeteksizliği sonucu insanlara, örgüte ve yaşama geri, sıradan, düzen kültürü ile bakmaktadır. Bu anlayış sonucudur ki, çevresinde olup biten her şeyi subjektif değerlendirmeye yönelmiştir. Bu subjektif değerlendirmeler, R'nin sevdikleri ve sevmedikleri biçiminde ifadesini bulmuştur. Öyle ki, R, adeta tanrısız, gizemli bir güçtedir. M-L çözümlene yeteneğine sahip değildir, ama sevgileriyle en karmaşık süreçlerde dahi doğruları bulup çıkartmakta, sevdikleri ve sevmedikleri şeklinde tasnif edebilmektedir! R'nin sevmedikleri Devrimci Solcu değildir. Onun yoldaşı ise hiç değildir. Büyük bir pişkinlikle, başlangıçta bazı kongre üyelerini, giderek tüm üyeleri sevmediğini, hatta bu kongrenin kendisine bir şey vermediğini, gerilettiğini, bunun için de bölgesine geri dönmek istediğini belirtmiştir. R, Marksist-Leninist bir altyapıdan tamamen yoksundur. Hiçbir olayı, olguyu onunla materyalist bakış

açısıyla tartışmak mümkün değildir. Çünkü ona göre M-L düşüncesi ve Devrimci Sol, ona bir şey vermemiştir. O zaten ailesinden aldığı kültürle bütün güzelliklere ve doğrulara sahiptir. Bu güzellikler ve doğrular Devrimci Sol'la çakıştığı için Devrimci Solcu olmuştur. Devrimci Sol ona sadece yöneticiliği öğretmiştir. Kısaca R, hiç kimseden hiçbir şey öğrenmemiş, öğrenmeye de ihtiyacı yoktur. Bu kendini beğenmiş, hemen her konuda akıl ve mantık sınırlarını aşacak ölçüde bencilliklerini dayatan kafa yapısı ve onun uzantısı davranış biçimleri, saçmalık kelimesinin ifade edemeyeceği ölçüde artarak sürmüştür. Neredeyse kongre üyelerinin zamanını, enerjisini R'nin büyük bir beceriyle yarattığı olayların tartışması almıştır. Toplantılar, ikili görüşmeler, yazı ve raporlar R. odağında şekillenmeye başlamıştır. R. mutludur. Hiçbir şey olmamış gibi olaylar zincirine yeni halkalar eklemeye devam etmiştir. Özeleştirici değerlendirmesinde R. kendi özeleştirisini yaparken, örgütümüz açısından mutlaka üzerinde durulması gereken çok çarpıcı bir durum ortaya çıkmıştır. İç Anadolu Bölge Sorumluluğu konumunda bulunan R, ölmeye hazır, ama öldürmeye hazır olmadığını, bu nedenle de bölgede silahlı mücadeleyi örgütleyemediğini söyleyebilmiştir. Keza, idealist ve soyut düşündüğünü, küçük burjuva ahlakıyla olaylara yaklaştığını, insan öldürmeyi kirli bir iş olarak gördüğünü, Ocak 1994 tarihli ilk özeleştirisinde ifade edebilmiştir. Yine aynı özeleştiriye devrimci ilkeleri kendi ilke ve kuralları haline dönüştüremediği için sınıf kininin oluşmadığını, hata yapmaktan ve düşmekten korktuğunu, pişmanlık duygusunu yaşamak, vicdan azabı çekmek istemediğini, çünkü bencil olduğunu, hata yaparsa vicdan azabı çekeceğini, düştüğü zaman ayağa kalkamayacağını, buradan hareketle "Ben düşmemeliyim", "hata yapmamalıyım, vicdan azabı çekmemeliyim" şeklinde bencilce düşündüğünü ve bu noktada "saf ve temiz" olmadığını, mücadelenin çıkarlarından önce kendi durumunu düşündüğünü, fedakarca davranmadığını belirtiyordu. Bu idealist düşüncelerini, hantallığı, hata yapmaktan korkmayı, iş yapamamayı, atak olamamayı, sağlamcılığı ve sonuçta kendini korumayı getirdiğini, bu noktada da devrimci görev ve sorumluluklarından ve devrimci perspektiften uzaklaştığını ve sonuçta sadece kendi "ben"inin var olduğunu, toplumsal olaylar karşısında duyarsızlaştığını, kendi

içine kapandığını, kendini teorik olarak geliştirme ihtiyacı duymadığını, bilinç olarak gerilediğini, bilinç geriliğinin de sınıf kinini yavaş yavaş yok ettiğini ve giderek basitliklere, ilkelliklere takılıp kaldığını açıklıkla ifade ediyordu.

R. bu ilk özeleştirisinde örgütümüz için ve de kongreye katılmak için çağrılan bir üyenin niteliği ile bağdaşmayan itiraflar yapıyordu. Her şeye rağmen bu çarpıklık hareketimizin bir gerçeği idi. Bu gerçeğin üzerine gitmek, R'nin çarpık bilincini düzeltmek, dönüştürmek ve kazanmak için hemen tüm kongre üyeleri büyük bir hoşgörü ile böyle bir çaba içerisine girdi. R'nin bu özeleştirileri doğal olarak dönüşmesinin önünü açar diye bakıldı. Ama ne yazık ki, R. için değişen hemen hiçbir şey yoktu. Sanki bütün bu sözleri eden kendisi değilmiş gibi, yine hemen her konuda kendi doğrularını dayatarak, herkesi, her şeyi kendi etrafında döndürmekten büyük bir zevk alarak eski yoluna devam ediyordu.

R. sanki tüm söylediklerini unutmuştu. Yine en doğru, en güzeldi. En tutarlı Devrimci Solcu oydu, ve ondan başkası da olamazdı. Kendini dayatmak, kendini beğenme, "Ben, benim" kavramlarıyla megalomanlık boyutuna yükselmiş, klinik bir vaka halini almıştı. Geri, idealist, küçük burjuva düşünce tarzının ve megaloman kişiliğin ortaya çıkardığı sonuçlar ürktüçüydü. Hiçbir güç, hiç kimse hemen hiçbir konuda ona bir şey anlatamıyordu. O megalomanisi sonucu tanrısal bir güce sahip olduğuna inanıyordu. Toplantılar, eleştiri ve özeleştiriler tekrar yapıldı. Sonuç yine bir hiçti. Rabia, büyük bir maharetle ilk özeleştirisini unutarak, yeni olaylar yaratarak kongrenin olay insanı olmaya devam ediyordu.

R. suç işlemişti. Suçlarını görmek istemiyordu. Bu suçları görmek istemediğinden, dengesiz bir ruh haliyle suçlarına yeni suçlar katarak, sonunun nereye varacağı belli olmayan bir yolda ısrarla yürüyordu. Basit, ilkel, metafizik kafa yapısına sahip R, sözümona eleştiriler karşısında direnmiyor, teslim olmuyor, her koşulda doğrularını savunuyor ve direngen R'yi ortaya çıkarıyordu. Oysa gerçek tam tersiydi. Ve bunu en iyi bilen R'nin kendisiydi. Bunu iyi bildiğinden dolaydır ki, bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla iyice dengesizleşmiş, nereye, nasıl saldıracağını, ne yapacağını bilemez hale gelmiştir. Önce kongrenin bazı üyelerini sevmezken, herkesin kendini eleştirmesiyle, bu kongrenin kendisini ilerletmediğini, herkesten uzaklaştığını söyleyebilmiştir. Artık onun için her

şey bitmiştir. Kendi doğrularının yanlış olduğu her şeyiyle ortaya çıkmıştır. Onun doğruları devrimciliğin değil, metafizik, idealist düşünen küçük burjuvazinin bencil düşünceleriydi. Bencilliğine büyük darbe vurulmuş, yıllardır gizlemeyi başardığı "saf, temiz, dürüst" maskesi indirilmişti. Tartışmasız herkes aynı kanıdaydı. Böylece R'nin kendi doğrularını kabul ettirebileceği, "beni ancak şu insanlar anlar" diyerek hiç kimsenin kendisini anlayamadığını ifade eden ayrıcalıklı statüsü bozulmuştur. R, öylesine kariyerist, öylesine bencildir ki, zerre kadar değeri olmayan, devrimi ilerletmeyen, R'yi tatmin etmekten başka hiçbir işe yaramayan basitlikleri kabul edilmeyince, yalnızlaştığını, örgüte yabancılaştığını söyleyebilmiştir. Bütün bu olumsuzluklar artarak sürmesine karşın, o kongreyle oynamaya devam etmiştir. Toplu yapılan eleştirileri, ikili konuşmaları çarpıtmış, kendisine güç aramaya yönelmiş, bunların da yetmediği yerde, komplo teorilerini üretmekten kaçınmamıştır. Saf ve temiz R. aslında koyu bir biçimde sübjektif ve kirliliği R'dir. Bu sübjektivizmi ve kirliliği besleyen, devrimci olmayan bir düşünce tarzı ve şekillenmemiş, kozmopolit, çıkarıcı, bencil, kendisini kurnaz zanneden küçük burjuvazinin kişiliğidir. Bu kişilik örgüt gerçekliği içerisinde konum ve yetki sahibi olunca kendini dokunulmaz, her şeye muktedir bir varlık olarak görüp, devrimciliğe yabancı her türlü düşünce ve davranış biçiminin meşru ve hak olduğunu düşünebilecek kadar ayamazlasın Ama R'nin cüreti ve saçmalıkları küçük burjuvazide çokça rastlanan konum ve yetki dayatmasından öte özgünlükler de taşımaktadır. Eşinin önder kadrolarımızdan olması, onu bu ilişkiyi kendi bencillikleri doğrultusunda kullanmaya götürmüştür. Bu ilişki ona her türlü pervasızlığı, saçmalığı, dayatmayı hak ve doğal görmeyi getirmiştir. Bu nedenlerle tüm ilkesizliklerini ve geriliklerini özeleştirilerinde ifade etmesine rağmen, hiç söylenmemiş gibi eski tarzda yoluna devam etmiştir. Çünkü o (....)'nın eşidir. Dahası, darbe döneminde önderliği savunmuştur. Bölge sorumlusu konumuna gelmiştir. Bütün bunlar onda örgütün kendisinden vazgeçemeyeceği düşüncesini yaratmış ve bu nedenle, devrimci dönüşüm sürecine girmeyerek gerici tutumlarında ısrar etmiştir.

Görünüşte dirençli, kararlı R. vardır. Ve bu hep böyle gösterilmiştir. Gerçek bu değildir. Kendisinin de ifade ettiği gibi, öldürmekten korkan, bencil, tembel, hantal, yaşama kaygısı olan, düş-

mekten ve hata yapmaktan korkan R. vardır. Kendine güvensiz, bu güvensizlikle birlikte gelişen, korkularla süren bir yöneticilik, hareketin perspektiflerini uygulamayan, uygulamaktan korkan, yaşam kaygısını dayatan ama bir o kadar da bencil, aşağılık duyguları olan bir R. vardır.

R. ilk özeleştirisinde "Ölmeye hazırım, öldürmeye hazır değilim" derken, 24 Mart 1994 tarihli ikinci özeleştirisinde "yaşam kaygısından" söz etmektedir. Doğru söylemektedir. Birinci özeleştirisindeki "ölmeye hazırım, öldürmeye hazır değilim" ifadesi, yaşam kaygısının idealizme bürünerek gizlenmiş halidir. R, aslında ölmeye hazır değildir. Örgütün bir savaş örgütü olduğunu ve bu savaşta ölmek ve öldürmenin savaşın genel kuralı olduğunu R'nin bilmemesi olanaksızdır. R. bunu bile bile örgütün perspektiflerini hayata geçirmemiş, yaşam kaygısını dayatmıştır. Yaşam kaygısını örgüt düşüncelerinin yerine geçirmiştir. Suç işlemiştir. Bu suç yıllara yayıldığında öylesine boyutludur ki, hala itiraf ettiği bu suçların ciddiliğini, ağırlığını anlamamış görünmektedir. R. neye güvenmektedir, veya nasıl bir anlayışın sonucu bütün bunlara rağmen sorumsuzluğunu ve cüretini boyutlandırarak devam etmektedir?

"Öldürmeye hazır değilim" diyerek örgütün stratejik görevlerini yerine getirmeyen, kadroları bu doğrultuda eğitmeyen bir yönetici, yıllar sonra rahatlıkla "ben demokratmışım" diyebilmektedir. Hayır, R. yalan söylüyor... R. hala gerçeklerden kaçıyor. Oyun oynuyor. R. örgüt gerçeğinin ne olduğunu burjuvaziden ve sıradan bir sempatizandan daha geri algılamış olamaz. R, gerçekleri bilerek suç işlemeye devam etmiştir. Sorumlu olduğu bölgeyi kendi mülkü gibi görerek kendi anlayışıyla yönetmiş, kendi gibi insanlar yetiştirmeye çalışmıştır. Sorumluluk yaptığı süreçte insanları nasıl yetiştirdiği, nasıl örgütlediği, adaletimizi nasıl uyguladığı meçhuldür. Metafizik bir kafa yapısının ve her şeyi kendi etrafında döndüren bencil bir kişiliğin adaletli olamayacağı kesindir. R. tayfacıdır. "Sevdiklerim ve sevmediklerim" derken, kendi saçmalıklarını dinleyen, onaylayan ve kendi geriliği ile yönetebileceği insanlar aramaktadır. R'nin geriliğini gören, saçmalıklarını kabul etmeyen herkes R'nin sevmedikleri arasında yer almak zorundadır.

Gelinen aşamada, bölge özelinden çıkmış, kongreyi, partimizi kendisine benzetmek gibi anlaşılmaz ve zavallı bir çaba içerisinde

girmiştir.

R'ye M-L'nin ve devrimimizin gerçeklerini anlatmak mümkün değildir. Çünkü bugünkü kafa yapısıyla metafizik düşüncelere sahiptir. Marksist-Leninist değildir. Kişiliği bencil olup, megalomanlık seviyesinde kendini beğenmiştir.

Sıradan halktan bir insanın ruhsal dengesinden, topluma uyumundan ve terbiyesinden yoksundur. Yalnız örgütten değil, yaşadığı toplumun, halkın gerçeklerinden de kopmuştur. Gerilik, metafizik düşünceler, bencillik, kendini aşırı sevmeye, ona ne olduğu belirsiz, herkese karşı saygısız, terbiyesiz, ucube bir kişilik kazandırmıştır. Bu kişilik örgütümüze yabancı, küçük burjuvazinin iyice yozlaşmış, tortulaşmış, kendini dayatan, kariyerist kişiliğidir. Bu kariyerist kişilik ezilmeden R. gibilerine gerçekleri anlatmak ve kavratmak mümkün değildir.

R, bu kariyerist kişiliği sonucudur ki, kendinden başka bir şey düşünmemiş, kongreyi kendisi ile uğraştırmış, çalışmaların verimini düşürmüş, engellemiş, sabote etmiş ve hala da etmeye devam etmektedir. Bu küçük burjuva bencilliğinin nerede ve örgüte nasıl zararlar vereceği belirsizdir. Yıllarca yaşam kaygısıyla örgütün perspektiflerini yerine getirmeyip suç işleyen, örgütü ve insanları kendi çıkarları için kullanan, tarihsel ve büyük değer biçtiğimiz kongremizi kendisiyle uğraştıran, dayatmacı, bencil, tehlikeli her türlü potansiyeli taşıyan bu kafa yapısı örgütümüz içerisinde yaşayamaz. Hangi konumda, nerede olursa olsun bu kafalar ezilmeden örgütün zafer yolunda yürümesi imkansızdır. Bu kafa yapıları "iç düşman" diye ifade ettiğimiz düşman faaliyetleri olarak görülmelidir. Burada iyi niyet, kötü niyet, bilmemezlik tartışması çok anlamlı değildir. Düşünce ve davranış nereden kaynaklanmaktadır, gerçekte kimin düşüncesidir?.. Bunları saptamak ve ona göre tavır almak durumundayız. Hangi kılıf ve görünüm altında gelirse gelsin, bu düşünce ve davranış biçimleri karşı-devrimin düşünce ve davranış biçimleridir. Bizi her gün uğraştıran, zamanımızı ve emeğimizi çalan, savaşımızı engelleyen, geriletken, her tür düşünce ve davranış düşmandır.

Ölmek ve öldürmek şeklinde ortaya çıkan savaş kuralı artık geri bir tartışmadır. Ölmeye ve öldürmeye hazır olmayanların değil yönetici, üye olarak bile saflarımızda kalmaya hakları yoktur. Her kadro veya yönetici hatta üye, ölmek ve öldürmeyi bir maha-

ret değil, savaş gerçeği içerisinde sıradan bir iş haline getirmek zorundadır. Kadrolar ve yöneticiler savaşı bytmek ve daha çok zafer kazanmak zorundadır. Daha çok zafer kazanamayanların, bu zaferleri kazanmak için program ve taktiklerin takipçisi olmayanların, savaşı ynetemeyenlerin ölmeye hazır olmaları çok şey ifade etmemektedir. 16-17 yaşında genç kızlarımızın ve oğullarımızın tereddütsüz savaşa koştuğu, düşmanın silahlı ve silahsız demeden onları katlettiği koşullarda, yılların kadro ve yöneticilerinin hala ölmeye hazır olmamalarını büyük bir meziyet olarak görmeleri ve kendi ölümlerine büyük misyonlar yüklemeleri bencil, korumacı bir yaklaşımdır. Hele ki, R. gibi yıllarca yöneticilik yaptıktan sonra, yaşam kaygısı nedeniyle ve de idealist yapay tezleriyle savaşı rgtlememesi suçtur. Bu suçun ağırlığını görmemesi ve hiçbir şey olmamış gibi davranması ise çok köklü bir bencilliğin ve ahlaki çöküntünün sonucudur.

R'nin bütün sorumsuzluğuna ve dayatmalarına karşın, örgüt gerçekliği de dikkate alınarak, onu düştüğü bataktan kurtarmak için büyük bir çaba sarf edilmiştir, edilmeye de devam edilecektir. Ama, o bu çabalarımızı anlamamak ve görmemekte ısrar etmiştir. Bu nedenle yaptırım ve ceza uygulaması zorunlu hale gelmiştir.

1-R'nin bencil, kariyerist, kk burjuva kişiliği ezilmeden kendi gerçeğini görmesi mümkün değildir. Bunun için;

Kongreye kurucu ye olarak katılmaması,

Bölge sorumluluğu dahil, bütün ve yetki ve sorumluluklarının elinden alınması ve kk burjuva kişiliğin kırılması için hiçbir yetki, sorumluluk, eleştiri, söz ve karar hakkının olmadığı, bütün davranışlarının 24 saat gözaltında tutulabileceği ve denetleneyeceği bir yaşam biçimi içerisine sokulmasına karar verilmiştir. Bu sürecin ne kadar süreceği, kendi gerçeğini görüp görmemesine, samimi ve içten bir çaba içerisine girip girmemesine göre yeniden değerlendirilecektir.

Bu süre içerisinde şu anda bulunduğu yerden hiçbir yere gitmeyecektir.

Evlilik ilişkisi dahil, kendini aşana kadar, tüm ilişkileri dondurulmuştur. Bu kafa yapısı ve davranış biçimleriyle devrimci bir sevgiye de layık olmadığını göstermiştir. Bu sevgiyi de hak etmesini öğrenmelidir. Bencillik ve sevgi birlikte varolamaz.

2-Bu süre içerisinde metafizik düşünceden kurtulması için, M-L'i ve materyalist düşünceyi öğrenmesi için sıfırdan başlayan bir eğitim programını hayata geçirmelidir.

Her an denetlenecek, yeniden nasıl yapması gerektiği, örgüt çıkarları ve R'yi yeniden kazanma gerçeği düşünülerek hareket edilecektir.

3-Rabia nezdinde ortaya çıkan bu çarpıklığın, açığa çıkmadan yaşaması ve örgüte zarar vermesinin esas nedeni, saflarımızda hemen her kademedede küçümsenmeyecek oranda var olan, ideolojik gıdasını küçük burjuva aydınından alan* savaş örgütü ve savaş gerçeğine yabancı, liberal, burjuva hümanisti, demokrat anlayış ve bu anlayışın getirdiği yönetim ve çalışma tarzıdır. R. gibi olguları yok etmek, örgüt içerisinde küçük burjuva anlayışları yok etmekle mümkündür. Bu anlayışlar üzerine ısrarla gitmek ve değiştirmek zorundayız. Bu yanılla R. çarpıklığından dersler çıkarmalıyız.

30 Mart 1994

KARAR: 17

ENTERNASYONAL DAYANIŞMA ÜZERİNE...

Dünyada sosyalizmin gerilediği, devrimci, yurtsever örgütlerin emperyalizmin ideolojik etki alanına girdiği, emperyalizmin hala ayakta kalan devrimci, yurtsever, M-L örgütleri yok etmek için elinden geleni yaptığı koşullarda yaşıyoruz. Bu koşullarda devrimci, yurtsever, M-L tüm güçlerle enternasyonalist dayanışmada bulunmak, uluslararası boyutta emperyalist ideolojiye karşı durmak, sosyalizmin ve M-L'nin mücadelesini vermek büyük önem taşımaktadır.

Bugün emperyalizmin sol örgütler üzerinde en önemli ideolojik etkisi uzlaşma, silah bırakma ve barış politikalarının benimsenmesi çerçevesinde görülmektedir. Buna karşı Partimiz, bir yandan ülkemizde silahlı savaşı yükseltirken, diğer yandan uluslararası boyutta emperyalizmle uzlaşmanın ve barışın, teslimiyet anlamına geldiğinin, ihanet olduğunun, ideolojik zeminde mücadelesini vermeyi, emperyalist barış ve uzlaşmaya karşı olan tüm yurtsever, devrimci, M-L örgütlerle sıkı dayanışma arayışlarına girmeyi yükümlülük olarak kabul eder. Bunların yanında, barış ve uzlaşma çizgisi izleyenlerin içine düştükleri durum dikkatle izlenecek ve teşhir edilecektir.

Avrupa ve Ortadoğu'da attığımız kimi dostluk ve dayanışma adımlarını, daha da güçlendirerek yeni alanlara açılacaktır. Özellikle, Balkanlar ve Bağımsız Devletler Topluluğu'na önem verilecektir.

M-L çizgimizin doğruluğunun bugün daha net ve anlaşılır olmasının verdiği güvenle, uluslararası düzeyde partimizin, politikalarımızın, ideolojik çözümlemelerimizin, tespitlerimizin tanıtımına önem verilecektir. M-L'nin ve sosyalizmin bugün içinde bulunduğu durumu, daha ayrıntılı inceleyerek, görüşlerimizin yaygınlaşmasına özel önem verilecektir. Bu doğrultuda yayına başlayan İngilizce yayın organı geliştirilecek, daha nitelikli hale getirilecektir. Bu yayın organının denetimi, Uluslararası İlişkiler Komitesi'ne ait olacaktır.

Uluslararası İlişkiler Komitesi, yeniden organize edilerek yetkinleştirilecek ve profesyonelleştirilecektir. Bu komitenin inisiyatifinde, değişik bölge ve ülkelerde yeni komiteler ve temsilcilikler kurulacaktır.

KARAR: 18

KÜRT ULUSAL HAREKETİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM VE TAVRIMIZ ÜZERİNE...

Kürt ulusal hareketi, Türkiye Kürdistanı'nda ve Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde askeri, siyasal ve kitlesel olarak gelişmiştir. Kürt milliyetçi hareketler içerisinde M-L'den en çok etkilenmiş hareket PKK hareketidir. PKK küçümsenmeyecek siyasal, askeri ve kitlesel gücüne rağmen, milliyetçi bakış açısının getirdiği strateji ve taktikler sonucu tıkanma sürecine girmiştir. Bu strateji ve taktiklerini sorgulayıp M-L çözümler bulma yerine, tıkanıklığın önünü açmak için emperyalistler ve oligarşiyle uzlaşma sürecini başlatmıştır. Şu andaki bütün siyasal, askeri faaliyeti bu uzlaşmayı sağlamaya yöneliktir. Ve bu uzlaşmayı teorik bir zemine oturtma çabası içerisinde. Bu zeminde ısrar etmek PKK'yı -hala sözde de olsa savunduğu- sosyalizmden daha da uzaklaştıracaktır. Bu zeminden uzaklaştıkça da, milliyetçilik ve bu politikanın taktikleri ucube biçimlere bürünerek sol ve ulusallık adına savunulamayacak duruma gelecektir.

Aslında PKK, deneysel olarak oligarşik devlet cihazı parçalanıp yıkılmadan Kürt halkının kurtuluşunun olamayacağını görmektedir. Ama Kürt milliyetçiliği onun varlık şartıdır ve milliyetçilik silahını bıraktığında, güç olmaktan çıkacağını düşünmektedir. Oysa milliyetçilik sağlam bir zemin değildir. Özünde burjuva ideolojisidir. Bu ideolojiyle şekillenen PKK, M-L ve burjuva milliyetçiliğinin eklektik bir uygulamasıyla yol almaya çalışırken, bunun açmazlarını da en derin biçimde yaşamaktadır. PKK, bu açmazını sorgulayıp devrimci anlamda çözmedikçe, milliyetçiliğin boyutlanması, uzlaşmacılığın derinleşmesi kaçınılmazdır.

PKK, bütün bu açmazları yaşarken, kendi dışındaki sol ve yurtsever güçlerle birlik zemininden de ısrarla kaçmaktadır. Kimi siyasal yapılarla yapmaya çalıştığı birlikler ise, tamamen propagandaya yönelik, göstermelik birliklerdir. PKK, ideolojik sağlamlığına güvenmediğinden oligarşiye darbeler vuran, devrimi ilerleten gerçek birliklerden kaçmaktadır. Bu açmaz, bu zaaf, onu güç ve eylem birliklerine ve ayrıca tüm sola, kullanma, kontrol altında tutma bakışıyla yaklaşılmaya götürmekte, kendisinin destekleme-

diği, yönlendirmediği, deyim yerindeyse kendine kapıkulu olmayan, hiçbir güçle birlik politikaları geliştirmemektedir. Bu anlayışla, kendi dışında savaşan, kendilerini eleştiren, örgütümüz başta Olmak üzere, hemen her örgütü birlik zemininden uzaklaştırmak için suni tavırlar içerisine girip itmektedir. Böylece kendilerine kapıkulu olmayan herkes her an "sömürgecilerin ve kontrgerillanın uzantısı olabilir" nitelemesiyle karşıya alınırken, ne idüğü belirsiz kimselerden oluşmuş, kişiliksiz, DHP gibi paravan bir örgüt kurularak Türkiye solunu temsil etme hakkı verilmiştir. Bu tür girişimler, bu kafa yapısı milliyetçiliğın getirdiği ilkesizliğin, kaba faydacılığın sonucudur. Politika emperyalizm ve oligarşıyla uzlaşma olduğuunda ve milliyetçilik stratejisi tıkanığında, dost ve düşman kavramları her an sıkça yer değiştirebilir. Çünkü onun politikalarını belirleyen ülke ve dünya devrimi değildir. Milliyetçiliğın meşruluğunu sağlamak ve bu amaca varmada önlerine çıkacak engelleri ortadan kaldırmak bu noktada görev haline gelir. Milliyetçi hareketlerin bütün dünyada kanıksayarak uyguladığı politikalar bunlardır. Öyle ki, bu politika dün her şeyiyle birlikte olduğu, göklere çıkardığı bir gücü milliyetçi politikalarına engel olduğu noktada, rahatlıkla karşı-devrimci ilan edip çatışır.

Milliyetçilik zayıf bir ideoloji olduğuundan, ideolojik mücadeleden kaçır. İdeolojik mücadele yerine, güce ve silaha tapmayı esas alır. Bunun için de kendi denetiminde olmayan, kontrol edemeyeceğini düşündüğü kalıcı birliklere girmez.

PKK, tüm bu olumsuzluklarına karşın, hala faşizme karşı önemli bir güçtür. Tıkanıklıklarına ve açmazlarına rağmen, Türkiye Kürdistanı'nda etkinliğini sürdürmektedir. Bugünkü koşullarda ve uyguladığı politikalarda, ideolojik olarak kendini yenilemesi ve M-L bir rotaya girmesi uzak bir olasılıktır. Ancak Partimizin gelişip güçlenmesi, etkisi ve siyasal bir güç olmasıyla politika ve taktikleriyle, ideolojik mücadelesiyle bir yandan PKK'yı doğru bir çizgiye çekmeye çalışırken, bir yandan da açmazlarının önünü açır. PKK'yı ve tüm Kürt milliyetçilerini milliyetçilik açmazından uzaklaştırmanın tek yolu, anti-emperyalist, anti-oligarşik hedef doğrultusunda tüm güçlerin birliğini sağlamak için çaba sarf etmektir. Bunu gerçekleştirmedimizde, emperyalizm ve oligarşi Kürt milliyetçiliğı üzerinde çok çeşitli manevralarla oligarşinin ömrünü uzatacak, bu hareketi bölme, güçten düşürme taktiklerini

sürdürecektir.

Hangi teoriyle, hangi ideolojiyle ortaya çıkarsa çıksın, milliyetçiliğin kurtuluşa değil uzlaşmaya götürdüğü, Kürt ve Türk halklarının birlikte savaşmadan, mevcut devlet yıkılmadan hiçbir ulusun ve halkın kurtulamayacağı bilinmelidir. Bu gerçek her gün biraz daha fazla kendini kabul ettirmektedir.

Kürt milliyetçiliğinin yeterli bir eleştirisini yaptığımız söylene-
mez. "Savaşan bir gücü fazla eleştirmemek gerekir" anlayışı so-
nucu çok çarpıcı yanlışlıklar yaptıklarında eleştirsek de, bunu sü-
rekli kıldığımız ve etkili hale dönüştürdüğümüz söylenemez. Milli-
yetçiliği görünen yüzü ve savaşıyla ele alıp, onun temellerine in-
mekten kaçmamalıyız. Milliyetçiliği politikalarını, çalışma tarzını,
taktiklerini, ideolojik kaynaklarını, devrimci harekete ve halka ver-
diği zararları tüm boyutlarıyla ele alıp, halk kitlelerine milliyetçili-
ğin gerçek yüzünü gösterebilmeliyiz.

Bu nedenle Kürdistan'da askeri ve siyasi örgütlenmemizi ge-
liştirmek, propaganda, ajitasyon faaliyetlerimizi nitelikli bir hale
getirmek zorundayız.

Kürdistan komitemiz, Kürdistan'daki Propaganda Birlikle-
ri'miz, Kürt halkının ulusal talepleriyle sınıfsal taleplerini birleştire-
bilmelidir. Milliyetçi olmamak, milli talepleri reddetmek demek
değildir. Kürt halkının ulusal taleplerine devrimci bir içerikle sahip
çıkabilmeliyiz.

Kürdistan Komitemiz, silahlı birliklerimiz, Kürdistan örgütleri
olarak Kürt halkının içinden Kürt halkına seslenebilmeli, propa-
ganda ve ajitasyon bu zeminde geliştirilmelidir.

Kürt milliyetçiliğinin siyasi faaliyetlerimizi engelleme ve zor-
balıklarına karşı asla boyun eğmemeliyiz. Ölümlerimiz pahasına
da olsa, Kürt halkına gerçekleri açıklayıp, örgütlenme faaliyetleri-
mize ve çalışmamıza devam etmeliyiz.

PKK, Kürt milliyetçileri arasında olumlu özellikler taşıyan bir
örgüt olmasına karşın, Kürt milliyetçiliğinin tarihi gelişimi ele alın-
dığına, kendileri "ilkel milliyetçi" diye niteledikleri klasik Kürt mil-
liyetçilerinden özde farklı olmayıp, sadece biçimde farklıdır. Bu
biçim PKK'nın sözde, kısmen sosyalist literatürü kullanmasıdır.
Pratikteki görünümü ise milliyetçiliğin bir devamı olarak hangi
yöntemle, kimin aracılığıyla, kimin desteğiyle olursa olsun sınırları
belirlenmiş veya burjuva anlamda kültürel hakların alındığı, be-

lirli oranda kendilerinin yönettiği, sosyalist olmayan bir düzen savunuculuğudur. Emperyalistlerle, oligarşiyle uzlaşma anlayışında ve politikalarında klasik Kürt milliyetçileri, onyılların savaşının getirdiği açmazlar ve yorgunluk sonucu emperyalizmle açık işbirliğini savunma cüretini gösterirken, PKK birkaç yıllık bir savaştan sonra bu sürece girmiştir. PKK, bu savaşın kısa süreli olmasından kaynaklı olarak, açık işbirliğini savunmaya henüz cesaret edememektedir.

Sözde birbirlerini hain ilan eden bu güçler, milliyetçilik temelinde birleşmekte olup, özde birbirlerinden farklı değillerdir. Fark sadece bir kesimin, milliyetçiliğin açmazlarını ancak emperyalizmin çözebileceği anlayışına varması, diğerinin ise bu gerçeği görüp buna göre politikalar oluştururken, henüz emperyalizmle açık uzlaşmayı savunmaya cesaret edememesidir. Bir yanıyla da savaşın geldiği aşama henüz buna uygun değildir. Aralarındaki savaş Kürdistan üzerinde bir güç ve otorite savaşıdır. Bu zemin ise, emperyalistlerin ve oligarşilerin manevra yaptığı, kendi çıkartan doğrultusunda halkları yönlendirmeye çalıştıkları zemindir.

Kürdistan halkı bütün tarihi boyunca ulusal kimliğini kaybetmemek için sürekli olarak başkaldırmış ve büyük direnişler yaratmıştır. Ama geri toplumlar maddi zeminini bulan güç ve otorite olma zaafını bilen emperyalizm, bu zemini kullanarak Kürt halkı içerisinde hainleri örgütlemiş, halkı bölmüş, parçalamış ve Sonuçta halkın birliğini engelleyerek direnişlerini bastırmıştır.

Bugün Kürt milliyetçi örgütleri arasında süregelen savaş, bu tarihin uzantısıdır. Bu nedenle, Kürt ulusal hareketinin tarihini, kahramanlıklarını, hainlerini, bu zeminde nasıl egemenliklerini sürdürdüklerini, nasıl Kürt ulusunun birliğini parçalayıp kurtuluşunu engellediklerini gelinen aşamada yeniden incelemek gerekir. Bu yanılla Kürt halkının tarihinden ve emperyalist politikalarından çıkarılacak çok önemli dersler vardır. Çünkü emperyalizm, devrim tehlikesini gördüğü her yerde aynı politikaları yeniden gündeme sokacaktır. Milliyetçilik silahı ise bugün emperyalizmin en kolay kullanabildiği silah durumundadır. Bu silahı onun elinden almak, emperyalist manevraları bozmak ve halkların birliğini sağlamak devrimcilerin başat görevlerindendir.

PKK ile tüm yanlışlıklarına ve milliyetçi çizgisine rağmen, faşizme ve oligarşiye karşı savaştığı, devrimcilere düşmanca yak-

laşım ve pratik tavırlar içerisinde girmedığı sürece askeri, siyasi olarak en dar ve en geniş anlamıyla Cephe içerisinde birliğe kadar uzanan bir anlayışla, her konuda birlikten yanayız. Bu anlayışımız düzene karşı savaşan tüm siyasi yapılar için de geçerlidir.

KARAR: 19
DARBECİLİĞİ HİMAYE EDEN SOLLA
İLİŞKİLERİMİZ VE
BİRLİK SİYASETİMİZ ÜZERİNE...

Gerek grup yapımızın devam ettiği süreçte, gerekse de örgüt olarak siyasi arenaya çıktığımız andan itibaren, solun statükocu tavırlarına karşı çıkışımız, oportünist ve uzlaşmacı olmayan bir çizgiyi savunmamız, bunu hayata geçirmemiz, solun düşmanlığını üstümüze çekmemiz için yeterli olmuştur. Attığımız her adımdan, gelişmeden ürken ve yok oluşunu gören sol, daha yüksek perdeden hareketimize saldırmıştır. Tarihimizin hemen tüm kesitlerinde, gerek yenilgi gerekse yükseliş yıllarında, politika ve taktiklerimizle, ideolojik sağlamlığımızı yitirmememiz, 12 Eylül gibi en bunalımlı dönemlerden herhangi bir sapmaya uğramadan ve birliğimizi koruyarak çıkmamız, sol için çok daha korkutucu olmuştur. Oligarşinin hareketimizi bölmek için geliştirdiği tüm manevralara, kontrgerilla propagandalarına ortak olmuş ve oligarşinin içimizden çıkardığı, birliğimizi parçalamak için harekete geçirdiği hainleri her zaman desteklemişlerdir. Öyle ki, tüm saldırı ve propagandalarına rağmen hareketimizin bölünüp parçalanmaması, kendi kitleleri nezdinde bile inandırıcılıklarını yitirmelerini getirmiştir.

Örgütümüz '90 Atılım sürecine girdiğinde ve devrimci eylemliliğini geliştirip alternatif bir hareket olma yolunda ilerlemeye başladığında, oportünizmin zavallılığı ve çaresizliği bir kez daha ortaya çıkmış, oligarşinin başlattığı saldırılara bir kez daha ortak olarak Devrimci Yol öncülüğünde hareketimize karşı yoğun bir saldırıya geçmişler, ama bu saldırı ters tepmiştir. Yine bir süre devam eden bu saldırının ardından, '90 Atılım sürecinin önemli bir parçası olan geçmiş yılların hesaplaşması yapılırken, örgütü müze zarar vermiş, hainleşmiş unsurların temizlenmesi, cezalandırılması gündeme geldiğinde, bu kez Kürt milliyetçilerini de yanlarına alarak, topyekün saldırıya geçmişler, hareketimizi tecrit et meye çalışmışlardır.

1975'lerden itibaren yüzlerce devrimci, ilerici, yurtseverin katledilmesinden ve yaralanmasından sorumlu olan sol ve Kürt milliyetçileri, halka ve tarihe karşı hiçbir sorumluluk duymadan, üste-

lik bu cinayetlerin hesabını bile vermeden, örgütümüzün içinden çıkan hainlere sahip çıkmış ve hiç utanmadan bizim "hain" dediklerimize "devrimci" demişlerdir. Ve tarihlerinin hiçbir kesitinde bir araya gelmemiş, ortak en küçük bir bildiri dahi yayınlamamış bu sol, içimizden çıkan bu hainlere sahip çıkmak için birleşmiştir. Hedef yine aynıdır; yükseliş çizgisini sürdüren hareketimizi parçalamak ve güçten düşürmek! Oportünist sol gelişmemesinin, kısırlığının bir sonucu olarak ve ayrıca statükoculuğunun da bozulmasını istemediğinden, örgütümüzün gelişmesine düşmandır. Gelişip, güçlenmemiz onların yok olmasıdır. Kürt milliyetçiliği ise, görünen tüm gücüne karşın, ideolojik olarak kendine güvensiz olduğundan, kendi dışında hiçbir alternatifin gelişmesini istemektedir. Bu nedenle örgütümüze karşı dostça olmayan yaklaşımlar içerisine girmiştir.

Solun örgütümüze karşı düşmanlığı öylesine köklüdür ki, mafyacı, dava kaçkını, hain Paşa Güven'i dahi savunmaya yeltenmişlerdir.

'90 Atılım yıllarından itibaren oligarşinin başlattığı fiziki, psikolojik ve ideolojik saldırıların bir parçası da sol olmuştur. Her şeye, tüm saldırılara rağmen, yayılarak süren ve yükselen mücadelemiz, oportünizmin sesinin, soluğunun çıkmamasını sağlamış olsa da, özünde sinmiş ve fırsat kollamışlardır. Kürt milliyetçiliği ise bu süreçte saldırılarında iyice pervasızlaşarak, küfür ve hakaret boyutuna kadar tırmandırmış, bunu burjuvazinin basın-yayın organlarında dahi sürdürmüştür. Öyle ki, bu hakaret ve küfürlere cevap dahi vermediğimiz halde, ülke ve uluslararası basında yalan ve demagojiyle karışık seviyesiz saldırılarını sürdürmeyi çıkarlarına uygun görmüşlerdir. Devrimci Sol'un gelişip, güçlenmesi Kürt milliyetçiliğinin panzehiridir. Devrimci Sol'un ne Kürt, ne Türk milliyetçilerinin hareketi olmayıp, ülkemizdeki tüm ulusların, tüm halk sınıf ve tabakalarının emperyalizm ve oligarşiye karşı birlikte savaşını savunması ve emperyalizmle uzlaşmaz bir tavır içinde bulunması, Kürt milliyetçiliğinin emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma manevralarını bozmaktadır. Radikal Kürt milliyetçiliği, bu nedenle, uzlaşma manevralarının önünde engel bırakmamak için örgütümüzün yok edilmesini istemektedir.

Oportünist solun, Kürt milliyetçiliğinin ve düşmanın büyük bir istekle beklediği gün, nihayet 13 Eylül 1992 günü gelmiştir. Kont-

rgerillanın ve emperyalizmin yönlendirdiği, planlarını 12 Temmuz 1991'den beri hazırladığı darbeyi, kontracı, hırsız, ırz düşmanı bu çeteyi desteklemiş, istisnalar hariç, ülkede, Ortadoğu'da, Avrupa'da birlik konusunda büyük bir maharet göstererek birleşmiş ve ihanet çetesinin örgütümüzü yok etmek, parçalamak için oligarşiyle aynı paralelde yürüttüğü faaliyetin içine dahil olmuşlardır. Öyle ki, Türkiye sol hareketleri tarihinde, hiçbir örgütte ortaya çıkan ihanetlere veya çeşitli dönemlerde uygulanan şiddete karşı hiçbir zaman bu kadar ilgi duymamışlardır. Darbeci ihanet çetesinin kontra saldırısı, oligarşinin de, solun da son umuduydu. Bu kez de örgütümüzü parçalayıp yok edemezlerse, bir daha bu şansı elde etmeleri çok güçtü. Bu nedenle, en küçük bir sorumluluk dahi duymadan düşmanca tavırlar içerisine girip, darbeyi ihanet çetesini destekleyerek, meşrulaştırmak istemişlerdir. Hareketimizi parçalamak için darbeci kontra ve oligarşiyle aynı paralelde demeçler vermiş, bildiriler yayınlamış, darbeci ırz düşmanına kolkanat germiş, güvenliğini sağlamış, darbecilerin kontra yayınlarını basmış, evlerini, derneklerini açmış, örgütümüzle tüm ilişkilerini kestiklerini söyleyip darbeci konrayla ortak açıklamalar yaparak, onu meşrulaştırmaya çalışmışlardır. Sözümona örgütümüzü böylece tarihin karanlıklarına gömeceklerini düşünmüşlerdir.

Darbeyi kontranın, ırz ve namus düşmanlarının cinayetleri, ırz düşmanlıkları, hırsızlıkları artık herkesin, görebileceği açıklıkta ortaya çıkınca, oportünizm ve Kürt milliyetçiliği darbeci konrayla ilişkilerini kestiğini söylemiştir. Darbeci savunulamayacak duruma geldiğinden, halka karşı böyle bir açıklama yapılsa da, gerçekte darbeci hainlerle hiçbir zaman ilişkilerini kesmedikleri gibi, daha da derinleşmişlerdir.

Örneğin, herkesin gördüğü ve izlediği gibi; Emeğin Bayrağı kamuoyuna karşı "darbecilerle ilişkimizi kestik" açıklamasına rağmen, darbeci-kontra, yayınlarını basamaz hale gelince, onların yayınlarının basımını bizzat üstlenmiştir. Çıplak gerçeği tekrarlamakta fayda var, Emeğin Bayrağı yöneticilerine ve tüm kitesine soruyoruz; oligarşiyle aynı paralelde örgütümüze küfür ve hakaret eden, yalan ve demagojilerle dolu, bizim "hain" diye nitelediğimiz, "darbeci-kontra" dediğimiz bu yayınları basmayı, dostluğun neresine sığdırıyorsunuz? Sizin dostluğunuz ve düşmanlığınız nerede başlayıp bitmektedir? Dostlarınızla ve düşmanlarınızla

ilişkilerinizi nasıl düzenlersiniz? Ve sizler nasıl devrimcilersiniz ki, tüm sola ve halka karşı "darbecilerle tüm ilişkilerimizi kesme kararı aldık" diye yaptığınız açıklamanızın mürekkebi dahi kurumadan, darbeci kontra yayınlarını basmayı üstlenebiliyorsunuz? Yoksa sizin literatürünüzde, ilişki kesmek ve başlatmanın bilmediğimiz anlamları mı vardır? Emeğin Bayrağı hala dost olduğunu iddia ediyorsa, tüm bunların mantıklı bir açıklamasını yapmalıdır.

Örnekler bolca verilebilir. "Darbelerle ilişki kestik" diyen solun büyük kesimi, TKP/ML, TKP ML Hareketi darbecilerle her türlü ilişkiyi sürdürmüştür. Darbeci ırz düşmanı yere düşüp kalkamaz hale geldiğinde, yeniden kollarından tutup sürüyerek platformlara getirmeye çalışmışlardır. Sırf darbecileri koruma adına platformları işlemez hale getirmiş, onların tercümanlığını yapmış, darbecilerin olmadığı yerlerde sözcülüklerini üstlenmişlerdir.

PKK lideri, henüz darbe konusunda belki de hiçbir şey bilmeden, Menzir ve Kozakçıoğlu'nun açıklamalarını baz alarak, 6 Mart katliamına ilişkin "Ben biliyorum, bu tamamen DK'nın organizasyonu sonucu gelişmiştir..." şeklinde, hiçbir araştırma, bilgi alma gereksinimi dahi duymadan, ulusal bir hareketin liderine yakışmayacak ölçüde çığ ve sorumsuzca demeç vermiş, hem de bunu 'Nokta' gibi kontrgerillanın yönlendirdiği bir dergi aracılığıyla yapmıştır. Bu açıklamayı bugüne kadar tekzip etmediklerine göre, söz konusu açıklamaya sahip çıktıklarını kabul etmek zordur.

Darbeci ihanet çetesinin hareketimize verdiği zararların karşılığında cezasını çekeceğini ve cezalandırılacaklarını kamuoyuna ilan etmemizden sonra, TKP/ML, TKP/ML Hareketi ve PKK öncülüğünde, cezaevlerinden başlamak üzere, ülkede ve uluslararası platformlarda örgütümüzü tecrit ve teşhir etme, darbeciliği meşrulaştırma kampanyası başlatılmıştır. Aynı süreç oligarşinin, emperyalist savcı ve hakimlerin, polislerin de darbecileri himaye etmek için aktif oldukları bir süreçtir.

Özgür Gündem gazetesi, oligarşiyle çatışmada şehit düşmüş yoldaşlarımız için verilen paralı ilanları dahi basmazken, darbeci kontranın en küçük haberlerini darbeci propagandası yaparak yayınlamakta bir sakınca görmemiştir. "Onlarla da ilişkimizi kestik" diyen Özgür Gündem, ikiyüzlü bir politika içerisinde olmuştur.

Darbeci kontra çetesi, oligarşinin, oportünizmin, Kürt milliyet-

çiliğinin, emperyalistlerin desteğini alarak büyük bir güçle hareketimizi kuşatıp yok etmek istemiş, ama daha 13 Eylül günü söylediğimiz her şey adım adım gerçekleşmiş ve hiçbir güç onları yok olmaktan kurtaramamıştır. Yenilen, hüsrana uğrayan ve gerçekte bir avuç ırz düşmanı çete değildir savaştığımız. Karşımız da savaştığımız ve yenilen güç, onları teşvik eden ve destekleyenlerdir. Örgütümüzü bu tür yöntemlerle yok edebileceğini düşünenler, ideolojik olarak zayıf, kendilerine güvensiz, oligarşi ve emperyalizmle uzlaşma kapılarını hep açık tutan, emperyalistlere ve oligarşilere göz kırpanlardır. Emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşma kapılarını sıkıca kapadığımız sürece, bu kesimlerin çok çeşitli biçimlerde saldırılarını sürdüreceklerini biliyoruz. Devrimci Sol, emperyalistlerle, oligarşilerle uzlaşarak ulusların ve halk kitlelerinin kurtuluşlarının sağlanamayacağını bilincindedir. Bu, Devrimci Sol gerçeğidir. Bu gerçeğin yol göstericiliğinde emperyalizm ve oligarşinin uzantısı olarak ortaya çıkan ve çıkabilecek her türlü tasfiyeciliğe, bozgunculuğa ve saldırılara karşı koymayı ve bu savaşı kazanmayı devrimciliğimizin ve halkımızın onur savaşı olarak göreceğiz.

Şimdi tarihe bir not düşmenin zamanıdır: Darbeciliği destekleyip himaye etmekle ne kazandınız? Türkiye ve Kürdistan devrimini ilerletebildiniz mi? Bu tavrınızla, saldırınızla örgütümüzü bağımsız politikalarından vazgeçirebildiniz mi? Irz düşmanlığı, sahtekarlığı artık herkesçe bilinen darbeci haini desteklemenin ahlaki boyutu nedir? "Darbecilerle ilişkilerimizi kestik" dediğiniz halde, ilişkilerinizi daha da sıklaştırmamızın devrimci ahlak içindeki yeri nedir?

Bütün bu soruların cevabını verip vermemeniz sizin bileceğiniz iştir. Ama devrimciyseniz, devrimci ahlaka sahipseniz, halkımıza karşı çok az da olsa bir sorumluluk duyuyorsanız, bu soruların cevaplarını vermelisiniz.

Bizimle dost veya düşman olmanız bizim gerçeğimizde önemli yer tutmaz. Bizler sizin güvenilirmez dostluğunuza güvenerek siyasi arenaya çıkmadık. Sizin dostluğunuzun güvenilirmez olduğunu, bugün öğrenmiş de değiliz. Dostluklarda ikiye bölünmüşlüğü, fırsatçılığa yer yoktur. Biz ikiye bölünmüş ve fırsatçı olmayan, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşmak istediğini, savaştığını söyleyen herkesle, ayrılık noktalarını değil, birleşebilecek noktaları

öne çıkararak oluşacak birliklerden ve dostluklardan yanayız.

Önderiyle, kadrolarıyla, taraftarları ve kitlesiyle en yüksek karar organı olan Parti Kuruluş Kongremizde örgütümüze karşı düşmanca duygular besleyen sola yeniden sesleniyoruz:

Emperyalizme ve oligarşiye karşı olduğunu iddia eden ve savaşı hiçbir sol güçle düşmanlığımız yoktur. Ama her kim olursa olsun, dünyanın bütün güçleri de bir araya gelse, örgütümüzün ideolojik bağımsızlığını yok etmek, birliğimizi bozup bizi güçten düşürmek, tasfiye etmek isteyen saldırıları hangi kılıf altında ortaya çıkarsa çıksın, emperyalizmin ve oligarşinin saldırıları olarak kabul edip, zafere kadar savaşacağız.

Biz kez daha açıklıyoruz; darbeci çete şeflerini, elleri yoldaşlarımızın kanına bulaşmış olanları, nereye giderlerse gitsinler bulacağız ve cezalandıracağız. Bu devrimcilerin adalet sorunudur. Devrimci adaleti uygulayacağız.

Darbencilik sürecinde ve hala, özellikle TKP/ML ve TKP/ML Hareketi, darbeci ihanet çetesini desteklemek için büyük çaba sarf etmiş ve etmektedir. Özellikle Ortadoğu'da silah, cephane ve bir kısım olanaklarımızın darbeciler adına çalınıp barındırılmasında özel rol oynamışlar, bilerek ve isteyerek darbecilerin gasp suçuna ortak olmuşlardır. Bu çabalarının sonuç vermediği, vermeyeceği, örgütümüzü yok edemediği kesindir. Darbencilik daha baştan ölmüştür. Onu hiç kimse diriltemez. Geline aşamada, darbencililiğin koltuk değneği olmanız bizi değil, sizi yıpratmaktadır. Bizi değil, sizi kirletmektedir. Darbencilige koltuk değneği olmaya devam edebilirsiniz, bu sizin özgür kararınızdır.

Ama artık dost mu, düşman mı olduğunuzu açıklamanızın da zamanı gelmiştir.

Hareketimizde artık darbencilik diye bir sorun yoktur. Sadece devrimci adaletin uygulanması sorunu vardır. Bu da zaman içerisinde yerine getirilecektir.

Bugün sorunumuzun ana halkası, bütün devrimci, ilerici, yurtsever güçlerle siyasal, askeri, ekonomik, demokratik hemen her platformda anlaşabilmek, ortak noktaları bulmak, bu ortak noktaları geliştirerek faşizme karşı savaşı yükseltmektir. Elbette bu birliklerde arzu edilen, istenen, güvenilir dostlukların oluşması ve geliştirilmesidir. Ama dostluklar güvenilir değil diye, dostlar yok diye birliklerden uzak durmayız. Dostlukların mücadele içeri-

sinde geliŖeceđine inanıyoruz.

Devrimci Halk KurtuluŖ Cephesi'nde emperyalizme ve oligarŖiye karŖı tüm sol ve yurtsever gçlerle birlik, dostluk ve mücadele temelinde birlikte yürümeye hazırız.

KARAR: 21

GALİP AYGÜL VE KEMAL TAMCAN'IN İŞLEDİKLERİ SUÇLAR VE ÖZGÜN DURUMLARI GÖZ ÖNÜNE ALINARAK SAFLARIMIZDAN ATILMALARI ÜZERİNE...

1-GALİP AYGÜL: Darbecilerin yönettiği süreçte tutsak düşmüş ve poliste teslimiyet tavrı içerisinde girerek ihanet noktasına sürüklenmiş, Makbule Sürmeli, Kayhan Tazeoğlu, Fatma Süzen adlı SDB savaşçılarımızın üslerini polise vererek şehit olmalarına neden olmuştur.

Bu suçun devrimci adalettaki karşılığı ölümdür. Ancak işlediği suçun baştan beri bilincinde olduğu halde, oligarşinin tüm yönlendirmelerine rağmen örgütten kaçmamıştır. Keza, darbecilerin yarattığı kaos ortamını da kendi lehine kullanmaya kalkmamış, sabırla ölüm cezasının uygulanmasını beklemiştir. En önemlisi de, örgütümüzün içinde bulunduğu darbe ve sonrası gelişen özgün durum nedeniyle devrimci adalet çok uzun bir süre uygulanamamış, bu süreç suçluda çeşitli tahribatlar yaratmıştır.

Tüm bunlar hafifletici neden olarak görülüp, ölüm cezası uygulanmayarak saflarımızdan atılmasına karar verilmiştir.

2-KEMAL TAMCAN: Tutsak düştüğünde ileri düzeyde çözülerek teslim olmuştur. Ve bu operasyonda komutanlığını kendisinin yaptığı Birlik'te İsmail Akarçeşme ve Nurten Demir adlı SDB savaşçılarımız şehit düşmüştür. Bu üssün polis tarafından ortaya çıkartılması ve iki yoldaşımızın şehit edilmesinin takip sonucu mu, yoksa suçlu tarafından mı polise verildiği eldeki bilgilerle kesin olarak netleştirilememiştir. Ancak şüpheler suçlunun polise verdiği doğrultusundadır.

Ölümlere neden olmak kesinleşemediğinden, teslimiyet boyutunda çözülme suçundan, saflarımızdan atılmasına karar verilmiştir.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ PROGRAMI

**Kürt, Türk Ulusu, Tüm
Milliyetlerden Halkımızın
Kurtuluşu İçin, Adalet, Eşitlik,
Onurlu Bir Yaşam İçin
Savaşalım ve İktidarımızı
Kuralım**

PARTİMİZİN NİHAİ HEDEFİ: Partimiz, Marksist-Leninist dünya görüşünü benimsemiş ve bunun için savaşan bir Parti'dir. Nihai hedefi, sınıfsız, sömürsüz bir düzen ve bir dünya yaratmaktır. Ancak bugünkü hedefi bu olmayıp, emperyalizme ve oligarşiye karşı tüm halk güçlerinin iktidarı olan Devrimci Halk iktidan'dır.

NASIL BİR DEVRİM İSTİYORUZ: Devrimimiz, anti-emperyalist, anti-oligarşik karakterde bir devrim olacaktır. Bu tespiti, ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal analizi sonucu varıyoruz. Ülkemizde belirleyici olan süreç feodal süreç değil, "kapitalist" süreçtir. Ancak ülkemizde ABD, Japonya ve Avrupa'daki gibi kendi iç dinamiği ile gelişen kapitalizm değil, emperyalizme bağımlı ve bunun uzantısı olarak ortaya çıkmış ve şekillenmiştir. Bu nedenle de, emperyalizmin bunalımı diğer yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de hat safhada hissedilmektedir.

Ülkemizde emperyalizmin esas müttefiki yerli egemen sınıf, baştan beri emperyalizmle bütünleşmiş olan işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Tekelci burjuvazi siyasi, ekonomik ve ideolojik olarak sömürü düzenini sürdürülebilmek ve yönetebilmek için kapitalizm öncesi unsurlarla (toprak ağası, tefeci-tüccarlar) işbirliğine ihtiyaç duymaktadır. Bu azgın sömürü düzeninin sömürülen, ezilen sınıfları, başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve topraksız köylü, kır ve şehir küçük burjuvazisidir.

Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen sosyal ve siyasal güçler, emperyalizm ve oligarşidir.

Çok kısa olarak özetlediğimiz bu tablo devrimimizin karakterini ortaya koyuyor.

KURTULUŞUN YOLU: Ülkemiz, emperyalizmin ekonomik, politik hegemonyasındaki çarpık kapitalizmin egemen olduğu faşist devlet biçimiyle yönetilmektedir. Bu yönetim altındaki halk kitlelerinin hak, adalet, eşitlik için mücadeleleri her zaman kanla bastırılmıştır. Bunun yanında var olan ve düzen adına faaliyet gösteren ekonomik, demokratik örgütler, siyasi partiler genellikle düzeni güçlendirmek, halkın mücadelesinin politize olup iktidara yönelmesini engellemek için oluşturulan düzen örgütleridir.

Emperyalizmin ve oligarşinin azgın sömürüsü karşısında halk kitlelerinin her türlü hak arayışı, gerektiğinde büyük katliamlarla engellenmeye çalışılmıştır.

Emperyalizm, ekonomik-politik olarak her alanda ülkeye hakim olup, işbirlikçi iktidarı yönetip denetlemektedir.

Emperyalizme bağımlı, faşizme yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.

Bu nedenle Partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır.

Halkın silahlı savaşı, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi'nin öncülüğünde, şehirde ve kırdaki silahlı propagandanın, gerilla savaşının geliştirilmesi, yaygınlaşıp güçlenerek gerilla ordusuna varılmasıyla, artan halk hareketleri ve yöresel ayaklanmalarla birlikte Halk Ordusu'nun oluşması ve en nihayet topyekün ayaklanmayla oligarşik devleti yıkarak Devrimci Halk İktidarı'nı kurar. Partimiz, Halk Savaşı'nın ilk evresini, silahlı propaganda temelinde şekillenen Öncü Gerilla Savaşı olarak kavrar.

Halk savaşının temel biçimi silahlı mücadele olmasına rağmen, mücadelenin tek biçimi değildir. Halk savaşı ülkemiz koşullarında POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ'ni esas alır. Bu strateji, şehirde ve kırdaki gerilla savaşını temel alır. Gerilla savaşı yanında halk kitlelerinin günlük, kısa vadeli hak ve özgürlüklerini, çıkarlarını savunur. Bunlar için mücadele eder. Devrimi yozlaştırıp yolundan saptırmak isteyen her türlü sapma düşüncelere karşı ideolojik mücadele verir. Halkın günlük, ekonomik-demokratik mücadelesine öncülük ederken, bu mücadele ile nihai kurtuluşun sağlanamayacağını propagandasını yapıp iktidar hedefini gösterir. Ancak, silahlı mücadele dışındaki tüm mücadele şekillerini silahlı halk savaşını güçlendirici ve ona bağlı olarak ele alır.

Halk savaşının hedefi, emperyalizm ve oligarşinin ekonomik, siyasal yönetimini ve faşist devleti yıkıp, yerine Devrimci Halk İktidarı'nı kurmaktır.

Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan tüm halk sınıf ve tabakalarının devrimci iktidarıdır.

HALK SINIF VE TABAKALARI ŞUNLARDIR: Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kır küçük üreticileri, esnaf, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesinin bağımsızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen, sömürü

ve zulme karşı olan herkeştir.

Partimiz, Devrimci Halk İktidarı'nı kurma savaşında esas olarak bu güçlere dayanır.

DEVİRİMİN DIŞ DESTEK GÜÇLERİ: Devrimimiz aynı zamanda bir Ortadoğu, Yakın Asya ve Balkanlar devrimi olduğundan, bu coğrafyada yer alan ülkelerin proletaryası ve tüm halkları başta olmak üzere, tüm dünya ülkeleri proletaryası, devrimci-demokratik kamuoyu, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları yürüten güçler ve revizyonizmin yıkılmasıyla ortaya çıkan yeni sosyalist dinamikler, devrimimizin dost ve müttefik güçleridir.

BU SAVAŞTA HALKIN DÜŞMANLARI ŞUNLARDIR: Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist güçler, bunların askeri, ekonomik ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri,

İşbirlikçi tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri, İktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savunan milletvekilleri, üst bürokratlar,

Devletin resmi ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları,

Oligarşik yapının içerisinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve Devrimci Halk İktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler,

Emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaşı engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar,

Devrimci savaşı engellemeye çalışan, oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provokatörler ve bunların örgütlenmeleridir.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP), halkın bu düşmanlarına karşı savaşırken, düşman tarafından aldatılmış, yanıltılmış, geçici çıkarlara kurban edilmiş çeşitli kesimleri kazanmak, en azından taraf-sızlaştırmak için özel çaba sarf eder. Düşman cephesini daraltmaya, halk cephesini genişletmeye çalışır.

DEVİRİMCİ HALK İKTİDARININ GÖREVLERİ

Dünyanın ezilen ve sömürülen halkları gibi, Türk ve Kürt ulusları ve tüm milliyetlerden haklarımız, emperyalizm ve onun uzantısı işbirlikçi egemen sınıflar tarafından sömürülüyor ve baskı altında tutuluyor.

Emperyalizme bağımlılık yeni bir olgu değildir.

Osmanlı döneminde, klasik sömürgecilikle başlayan bu süreç, yüzyılımızın başlarında emperyalist sömürgecilikle sürdü. Osmanlı Devleti çatısı altında yaşayan uluslar, emperyalizm tarafından iliklerine kadar sömürülüyor ve siyasi, askeri, kültürel bakımdan da baskı altında tutuluyordu. Birinci Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda, Anadolu çeşitli emperyalist devletler tarafından işgal edilerek, emperyalist sömür ve zulüm doğrudan bir hal aldı. Bunlar yetmezmiş gibi, emperyalizm, Anadolu toprakları üzerinde yaşayan ulusları, halkları "böl-yönet" politikası sonucu birbirine düşürerek, halkın deyimiyle "birbirine kırdırdı".

Bu süreç, Anadolu'da yaşayan ulus ve halkların kardeşçe dayanışmasıyla yürütülen Kurtuluş Savaşı ile bir anda son bulduysa da, gerek Kurtuluş Savaşı'na önderlik eden sınıfın niteliği ve izlediği kapitalist çizgi, gerekse de emperyalizmin -o dönem Sovyetler Birliği toprakları hariç- dünyanın bütün topraklarını bir ahtapot gibi sarması ve siyasal kurtuluşu gerçekleştiren ülkeleri, tekrar boyunduruğu altına alma gücüne sahip olması nedeniyle, sömürgeleşme süreci II. Paylaşım Savaşı yıllarında yeniden başladı ve sonrasında hızlandı.

Ve sonuçta ülkemiz, NATO'nun ve özellikle ABD'nin düşük ücretli bir jandarması haline geldi. Ülke topraklarında, onlarca NATO ve ABD üssü kuruldu. Ordu, ABD ve NATO generallerine bağlandı. Hükümetler ABD'nin onayıyla ayakta durmaya başladı, emperyalizmin siyasal ve ekonomik politikalarını uygulayan bir alet durumuna geldiler. Siyasal alandaki boyunduruk, ekonomik boyundurukla tamamlandı. IMF, Dünya Bankası, OECD gibi emperyalist ekonomik kuruluşlar, yeni sömürge ülkemizin ekonomisinde yönetici kurumlar oldular. Emperyalizm, ülkemizi kültürel bakımdan da boyunduruk altına aldı. Müzikten sinemaya, basından televizyona, düşünce biçiminden yaşam tarzına kadar, bütün sosyal alanlarda emperyalist yoz kültür ülkemiz insanının her hücresine nüfuz etti.

Emperyalizm bu gizli işgalleriyle birlikte, açık sömürsünün, ülkemiz içinde oligarşiye ve onun faşist devletine dayanarak gerçekleştireliyordu. Emperyalizmin bir uzantısı durumunda olan işbirlikçi sömürücü azınlık, kanla yoğrulmuş sömürü pastasından kendine bir parça alabilmek için, emperyalizmle hayasız, aşağılık bir işbirliği içine gir-

miş, ülkemiz insanının kanını, canını, toprağını, kültürel değerlerini, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini, bağımsızlığını ve ulusal onurunu emperyalizme satmaya başlamıştır.

Ordusu, polisi, bürokrasisi, ideolojik kurumlarıyla ülkemizde devlet, oligarşinin ve emperyalizmin baskı aygıtıdır. Faşist devlet, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarının bekçiliğini yapan ve çalışan halkı terör, gözdağı ve demagoji ile rehin alan bir silahtır. Ve bu silah, başta silahlı Marksist-Leninist hareket olmak üzere, ilerici-yurtsever, demokrat her harekete, her kıpırdanışa ölüm kusmaktadır.

Ülkemiz, bu faşist devlet aracılığıyla, emperyalizm tarafından işgal edilmiştir.

İşte, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimle bu kanlı sömürü düzenine son verilecek, devrimci demokratik dönüşümleri gerçekleştirecek bir halk iktidarı kurulacaktır.

A-SİYASAL ALANDA:

a-DEVİRİMCİ HALK İKTİDARI VE HALK DEMOKRASİSİ

1-Devrimci Halk İktidarı, emperyalizmin ve oligarşinin baskı aygıtı olan faşist devleti, ordusu, polisi, bürokrasisi, ideolojik ve kültürel bütün kurumlarıyla yıkacaktır.

2-Devrimci Halk İktidarı, eski düzenin yıkıntıları üzerinde yeni tipte bir devlet kuracaktır.

3-Bu devlet, burjuva tipte değil, proletarya hegemonyasında bir devlet olacaktır. Yani halk güçleri için demokrasi, oligarşi ve emperyalist güçler üzerinde diktatörlüktür. Bu devlet giderek toplum üzerinde kurumlaşan bir devlet değil, iç ve dış şartlar olgunlaştığı oranda dönüşüme uğrayacak tipte bir devlet olacaktır.

4-Devrimci Halk İktidarı ağırlıkla proletaryanın hegemonyasında olmasına karşın, yalnızca proletaryanın değil, diğer halk sınıf ve tabakalarının da iktidarı olacaktır. Bu yüzden iktidar içinde devrimi sosyalizme götürmekten yana olan proletarya ve diğer emekçi sınıf ve tabakalar ile devrimi olduğu yerde tutmak isteyen tutucu güçler arasında bir sınıf mücadelesi kaçınılmazdır. Bu mücadele esas olarak iç, tali olarak da dış güçlerin durumuna göre farklı biçimlerde gelişebilir.

5-Halk demokrasisi, toplumun en küçük biriminden, siyasal birimlere kadar, bütün sosyal ve siyasal örgütlenmelerde, halkın kendi yö-

netim birimlerini seçmesi, denetlemesi ve görevden alması esası üzerinde yükselir. Bu esasın, burjuva partilerinden birini hükümete getirme sistemine dayalı burjuva demokrasisi ile hiçbir ilgisi yoktur. Halk demokrasisi, halkın kendi kendini yönetmesidir. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrime önderlik eden proletaryanın partisi bu yönetim içinde yönetici rol oynayacaktır. Ancak, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nde yer almış başka halk güçlerini temsil eden partiler ve örgütler varsa, bunlar da güçleri oranında halk demokrasisi içerisinde yerlerini alırlar.

6-Halkın en yüksek temsil ve karar organı Halk Meclisi'dir. Halk Meclisi üyeleri özgür seçimlerle seçilirler. Halk kendi bölgesindeki Meclis üyelerini istediği zaman seçimle görevden alır.

7-Devrimci Halk İktidarı, basın, radyo, televizyon gibi iletişim araçlarını halkın ve onun örgütlü güçlerinin denetim ve yönetimine verir. Ve bu araçlar vasıtasıyla devrimin ve halkın çıkarları için eğitim ve kültür faaliyetleri sürdürülür. Ayrıca halkın kendi sosyal örgütlenmeleri vasıtasıyla ideolojik faaliyetlerini destekler.

8-Devrimci Halk İktidarı, halk güçlerinin örgütlenmesinin önündeki her türlü kısıtlamaya son verir. Başta işçi sınıfı olmak üzere, köylüler, memurlar, küçük esnaf, kadınlar, gençlik vb. tüm halk sınıf ve tabakalarının mesleki, kültürel, sosyal, siyasal vb. her alanda örgütlenme özgürlüğünü tanır, geliştirir ve güvence altına alır.

9-Devrime yönelik her türlü karşı-devrimci örgütlenme ve faaliyet acımasızca cezalandırılacak, oligarşi ve emperyalist güçlere hiçbir özgürlük tanınmayacaktır.

10-Devrime karşı suç işlemiş olan devlet yöneticileri, halka zulmedenler, işkenceciler, sivil faşistler, emperyalist ajanlar cezalandırılacaktır. .

11-İnsanlık düşmanı faşistler, işkenceciler, devrime ve halka karşı suç işlemiş olanlar dışında, tüm siyasal tutsaklar hemen özgürlüklerine kavuşturulacaklardır. Ayrıca, kapitalist düzenin sefaleti, ideolojik-kültürel yoz değerleri nedeniyle suç işlemiş olan adli mahkumlar affedilecek, bunlar topluma yeniden kazandırılmaya çalışılacaktır.

b-HALKIN SAVUNMASI VE DEVRİMCİ HALK ORDUSU

1-Devrimci Halk İktidarı, kölecî bir disiplin üzerine kurulu ve emperyalizm ve oligarşinin çıkarları için şartlandırılmış, gerici ideolojilerle donatılmış, eski faşist orduyu ve özel iç güvenlik örgütlerini (MİT,

polis, kontrgerilla vb.) dağıtacak, içte ve dışta devrimin, halkın çıkarlarını savunmak için gücünü silahlanmış halktan alacaktır.

2-Halkın savunması esas olarak, silahlanmış halkın bir parçası olan ve devrimci savaş boyunca çelikleşip güçlenen Devrimci Halk Ordusu tarafından sağlanacaktır. Devrimci Halk Ordusu, gücünü ve kaynağını halktan alan, Halk İktidarı'nı her türlü karşı-devrimci sabotajlara, emperyalist saldırılara karşı koruyan savunma ordusudur.

3-Devrimci Halk Ordusu, devrimin çıkarlarını koruma ve enternasyonalist görev bilinciyle devrimci bir disipline sahip olacaktır. Bu devrimci disiplin, faşist düzende olduğu gibi kölece ilişkilerle değil, yoldaşlık ilişkileriyle sağlanacaktır.

4-Devrimci Halk Ordusu, tüketici değil üretici olacak, ülkedeki üretim faaliyetlerine, asli görevi olan askerlik hizmetlerini engellemeyecek şekilde katılacak ve her zaman halkla iç içe olacaktır.

5-Emperyalizm dünya üzerinde var oldukça, modern silah ve araçlarla donanmış, sürekli gelişim içinde olan askerlik sanatının ve tekniğin gereklerini karşılayan bir eğitim ve donanıma sahip Halk Ordusu varlığını koruyacaktır.

6-Devrimci Halk Ordusu, silahlanmış halkın özel bir örgütleniş şeklidir.

Devrimci Halk Ordusu dışında, yine silahlanmış halkın özel bir örgütleniş şekli olan halk milisleri ve istihbarat örgütü gibi iç güvenlik örgütleri de devrimin çıkarları için oluşturulacak ve bu örgütler, halk demokrasisinin siyasi organlarının denetimi altında olacaktır.

c-ULUSLARARASI İLİŞKİLER VE DIŞ POLİTİKA

Emperyalizmle her türlü siyasi, ekonomik, askeri, kültürel bağımlılık ilişkisine son verilecek, ülkenin bağımsızlığı her şeyin üstünde tutulacak, uluslararası planda bağımsız bir politika izlenecektir.

1-Yeni sömürgeciliğin ekonomik kurumları olan IMF, Dünya Bankası, OECD vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilecektir.

2-Başta NATO olmak üzere, emperyalist saldırgan paktlardan çıkılacak, emperyalistlerle yapılan saldırgan amaçlı ikili anlaşmalar deşifre ve iptal edilecek, ABD ve NATO üslerine halk adına el konulacak, bağımlılık ilişkilerini güçlendiren askeri teçhizat ve kredi alımına son verilecektir.

3-Devrimci Halk İktidarı, devletlerarası ilkesiz, faydacı ilişkileri değil, halkların kardeşliği, dayanışması ve dostluğunu geliştiren bir poli-

tikanın savunucusu ve uygulayıcısı olacaktır.

4-Devrimci Halk İktidarı, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı'nın koşulsuz savunucusu olacaktır.

5-Devrimci Halk İktidarı, başta komşuları ile olmak üzere, tüm ülkelerle karşılıklı olarak halkların çıkarlarına saygı ve dostluğu esas alarak, eşitlik temelinde ilişki kuracaktır.

6-Devrimci Halk İktidarı, emperyalizmin halkları böl ve yönet politikasına karşı çıkacak, Türk ve Yunan halklarının Ege Denizi'ndeki karşılıklı haklarının savunucusu olacak ve iki halkın kardeşçe ve barış içinde yaşaması için sorunlara önyargısız, dostluk ve dayanışma temelinde yaklaşacaktır. Ege Denizi'ni her iki halkın özgürce kullandığı bir barış gölü haline getirmek için çaba gösterecektir.

7-Devrimci Halk İktidarı, Kıbrıs'ın emperyalist bir üs haline getirilmesine şiddetle karşı çıkacak, işgalci Türk ordusunun görevine son verecek ve derhal adadan çekecek, Rum ve Türk halklarının kardeşçe bir arada yaşadığı "Bağımsız Demokratik Kıbrıs"ın yaratılması için her türlü desteği verecek, ada halkının kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz olarak savunacaktır.

8-Devrimci Halk İktidarı, sosyalist ve anti-emperyalist yönetimlere sahip ülkelerle, ulusal kurtuluş hareketleriyle ve kapitalist ülkelerin ilerici-proleter hareketleriyle geniş bir dayanışma içerisinde hareket edecek, halkların kardeşliği ilkesinin tavizsiz savunucusu olacaktır.

9-Devrimci Halk İktidarı, emperyalisttin dünya halklarına yönelik saldırılarına karşı çıkacak, uluslararası planda emperyalizmi ve dünya gericiğini teşhir politikası uygulayacaktır. Nihai barışın emperyalizmin yeryüzünden bir sistem olarak silinmesiyle gerçekleşeceğini bilincinde olarak, emperyalizme karşı ezilen halkların bağımsızlık mücadelesini aktif bir şekilde destekleyecektir.

10-Devrimci Halk İktidarı, emperyalizme karşı savaşımın militan bir üssü, enternasyonalizmin ateşli bir savunucusu ve uygulayıcısı olacaktır.

d-KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ

Egemen sınıflar yıllardır Kürt ulusunun varlığını inkar etmiş, onu yok etmek için her türlü yola başvurmuştur. Ulusal talepli Kürt ayaklanmaları terörle bastırılmış, Kürt ulusunu bütünüyle yok etmeye yönelik bir asimilasyon politikası izlenmiştir. Terörle, mecburi iskan ya-

salarıyla, kültürel asimilasyonla Kürt ulusu yok edilmek istenmiş, ulusal baskının her biçimine maruz kalmıştır.

Bu şartlar altında Marksist-Leninistlerin görevi, uluslar arasındaki güvensizliği mücadele içinde yok etmeye çalışmak, ulusal baskıya karşı mücadele vermek ve başta proletarya olmak üzere Kürt-Türk ulusundan ve çeşitli milliyetlerden emekçileri emperyalizm ve oligarşiye karşı birleştirmektir. Bu görevin başarılması, emperyalizm ve oligarşiye karşı verilecek devrimci mücadeleye bağlı olduğu kadar, ezen ulus şovenizmiyle, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele ederek her iki ulus arasında güven oluşturmaya da bağlıdır.

Bu görevi başarabilecek güç Kürt ve Türk proletaryasıdır.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim, proletaryanın hegemonyası altında gerçekleşeceğinden, Kürt ulusal sorununu da çözecek, şovenizmin ve milliyetçiliğin uluslar arasında tekrar düşmanlık tohumları ekmesine izin vermeyecektir.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi, emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğine son vererek, ulusal baskının sosyal temelini ortadan kaldıracak ve ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının nesnel temelini yaratacaktır. Merkezi otorite yıkılıp ele geçirilmeden hiçbir ulus özgürlüğüne kavuşamaz.

1-Devrimci Halk İktidarı, ulusların kaderini özgürce belirleme hakkı ilkesine göre, ulusal sorunu devrimci bir çözüme ulaştıracaktır.

Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe tayin hakkını (ayrılma hakkı da dahil) güvence altına alacaktır.

2-Devrimci Halk İktidarı, ulusların tek tek bağımsız devletlerini kurlarından ziyade, ulusların ayrılma hakkı saklı kalmak üzere, tek bir devlet çatısı altında birleşmelerinden yana olacaktır. Çünkü ulusların ayrı ayrı küçük devletlere bölünmesi, ulusların emekçi sınıflarını burjuva önyargıların tutsağı yapacak, halklar arasında güveni sarsacak, onları emperyalizm karşısında da zayıf düşürecektir. Ayrıca ezilen ulusun iktisadi ve kültürel geriliğine son vermek ve gerçek eşitliğin fiili olarak sağlanması için de merkezi tek devlet çatısı altında birleşmek devrimci bir çözümdür. Emperyalizmin karşısında birleşmiş bir güç olmak, her iki ulusun da çıkarınadır.

3-Ancak Kürt ulusu devrimci çözüme rağmen milliyetçilik temelinde bağımsız bir devlet kurma hakkını kullanacak olursa, Devrimci

Halk İktidarı, bunu, Kürt ve Türk proletaryasının ve her iki ulusun çıkarlarına aykırı değilse, emperyalizmi güçlendirmiyorsa destekleyecektir.

4-Devrimci Halk İktidarı, Kürt ulusunun ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişmesi için bütün önlemleri alacaktır. Eski düzenden kalan eşitsizliği telafi etmek için Kürdistan'ın ekonomik, sosyal, kültürel vb. gelişimine öncelik verecek ve bu konuda özel bir çaba sarf edecektir.

5-Devrimci Halk İktidarı, çeşitli ülkelere dağılmış Kürt ulusunun birleşme talebini, proletarya ve halkların çıkarları doğrultusunda yönlendirmeye ve çözmeye çalışır. Ve bu mücadeleyi, Ortadoğu devriminin önemli bir adımı olarak değerlendirir. Bunun için siyasi, askeri, uluslararası her düzeyde mücadele eder.

6-Devrimci Halk İktidarı, ulusal azınlıkların (Araplar, Çerkezler, Gürcüler, Lazlar, Ermeniler, Rumlar vb.) bütün sosyal ve kültürel haklarını garanti altına alacak ve kendi dil ve kültürlerini koruma ve geliştirmenin önünü açacak tedbirleri alacaktır.

7-Devrimci Halk İktidarı, ulusal sorunun devrimci çözümünü engelleyecek karşı-devrimci faaliyetlere karşı olduğu kadar, küçük burjuva ve burjuva milliyetçiliğine karşı da mücadele edecektir. Proletaryanın devrimdeki hegemonyasına ve gücüne dayanarak, küçük burjuvaziye ulusal sorunun devrimci çözümü için ikna etmeye çalışacak ve milliyetçi önyargılarına karşı savaşacaktır.

Milliyetçilik ulusları kurtuluşa götürmez.

e-YARGI

Devrimci Halk İktidarı, köhnemiş, çürümüş, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarını savunan eski yargı sisteminin yıkıntıları üzerinde, devrimin çıkarlarını savunan, halk için işleyen yeni bir yargı sistemine dayanacaktır.

1-Halk yargıya ortak edilecek, halkın katıldığı bir yargı sistemi oluşturulacaktır.

2-Yeni yargı mekanizması, halkı oluşturan bireyler arasında ortaya çıkacak sorunları, suçları devrimci değerler, toplumsal haklar temelinde yargılayacak ve çözecektir.

3-Yeni yargı mekanizması, karşı-devrimciler üzerinde diktatörlük uygulayacak ve her türlü karşı-devrimci faaliyeti ortaya çıkarıp cezalandıracaktır.

4-Yargı parasız olacak, bireylerin savunma haklarını güvence altına alacaktır.

5-Yargı mekanizması suç işleyen bireyleri eğitecek, onları üreten, düşünen insanlar olarak topluma kazandıracak eğitim kurumları olacaktır. Cezaevlerinin birer kişiliksizleştirme kurumları olmasına son verilecek, insan onuruyla bağdaşmayacak her türlü uygulamayı engelleyecek önlemler alınacaktır. Eğitilen suçlular, ceza süresine bakılmaksızın derhal serbest bırakılacak ve insanca bir yaşam sürmeleri için her türlü önlem alınacaktır. İnsan onuruna aykırı ceza verilmeyecektir. Cezaevlerinde eski, oligarşik düzenin işkenceye, insan onurunun aşağılanması dayanan sisteminin bütün izleri silinecek, işkence insanlık suçu kabul edilerek yapanlar şiddetle cezalandırılacaktır.

B-EKONOMİK ALANDA

Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi, üretici güçlerin gelişmesinin ve ülke kalkınmasının önünde engel olan emperyalizmin ve oligarşinin ekonomik egemenliğine son verir. Ülkenin tüm kaynaklarının halkın refahı için kullanılmasını sağlar, üretici güçlerin özgürce gelişiminin önünü açar.

Devrimci Halk İktidarı, çarpık kapitalizmin getirdiği olumsuzlukları tasfiye etmek ve ülke ekonomisini kendi kendisine yetecek bir iç bütünlüğe kavuşturmak için ağır sanayi temelinde sanayiye geliştirir, tarımı modernleştirerek sanayiye girdi olacak şekilde örgütler. Gelir düzeylerini gözetken tam adaletli bir vergi sistemi oluşturarak elde edilen ulusal değeri halkın mutluluğu ve refahı için kullanır. Sömürüyü yok edecek, nihai kurtuluşu gerçekleştirecek sosyalist ekonominin temellerini atar, koşulların uygun olduğu alanlarda sosyalist girişimleri başlatır.

Devrimci Halk İktidarı, proletaryanın hegemonyasında olmasına karşın, tek başına proletaryanın iktidarı olmadığından, aldığı ekonomik tedbirler bunun damgasını taşıyacaktır.

Devrimci Halk İktidarı, genelde kapitalizmden sosyalizme geçişin iktidarıdır. Proletarya bu süreç içinde, sosyalizmin örgütlenmesini de gerçekleştirmeye başlayacaktır. Sosyalizme geçiş, bir anda gerçekleşecek bir olgu olmayıp, süreç içinde gerçekleşecektir. Bu nedenle sosyalizme geçiş sürecini mekanik bir şekilde kompartımanlara böl-

mek imkansızdır. Başlangıçta sosyalist karakteri ağır basmayan ekonomik düzen, proletaryanın devrimdeki hegemonyasının artmasıyla orantılı olarak giderek sosyalist bir karakter kazanacaktır, Ekonomik düzenin esas olarak sosyalist bir karakter taşıması aşamasında dahi küçük üretim uzun süre varlığını koruyacaktır.

a-SANAYİ VE TİCARET

1 -Emperyalizmin ve oligarşinin fabrikalarına, şirketlerine, bankalarına, topraklarına, santral, baraj vb. taşınır taşınmaz tüm mallarına, banka hesaplarına el konulacak ve ulusallaştırılacaktır.

2-IMF, Dünya Bankası, OECD gibi emperyalist sömürü örgütleriyle tüm ilişkiler kesilecek, Avrupa Topluluğu ile olan tüm bağlar kopartılacak, emperyalist devletlere, şirketlere ve bankalara olan tüm borçlar tek taraflı olarak iptal edilecektir.

3-Devrimci Halk İktidarı'nın el koyduğu tüm üretim ünitelerinde, üretim faaliyetinin denetimi proletaryanın eline verilecektir. Üretim sosyalist bir bilinç ve heyecanla tüm halk için yapılacaktır. Karşı-devrimci bozguncu faaliyetlere, spekülasyona, sömürüye asla izin verilmeyecektir. Varlığını uzun süre devam ettirecek olan küçük üretim de, planlı ekonominin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenlenecek ve desteklenecektir.

4-Üretim, Devrimci Halk İktidarı'nın hazırlayacağı planlara göre yapılacak, ağır sanayi üretimine bu alanda yeni fabrikalar açılmasına öncelik verilecek, ancak tüketim sanayii, halkın ihtiyaçları gözönüne alınarak ihmal edilmeyecektir. Yıllarca kapitalist kâr yasasına göre yapılan yatırımlara son verilerek, sosyal dönüşümü sağlayacak planlı bir ekonomiye göre yeniden düzenlenecektir.

5-Ülkenin planlı bir şekilde kalkınması için, sosyalist ülkelerle kardeşçe dayanışma içine girilecektir. Ülkenin bağımsızlığına zarar verilmesinin yolları kapatılacaktır. Devrimci Halk İktidarının denetimi altında ileri kapitalist ülkelerle, bağımlılığı getirmeyen, ekonomik ilişkilere de girilecektir.

6-Bütün özel ve eski devlet bankaları tek bir ulusal banka haline getirilecektir. Ulusal banka planlı ekonominin, halk yararına üretim yapan küçük işletmeciliğin ve büyük tarımsal üretimin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda çalışacaktır.

7-Dış ticaret halk iktidarının denetimine açılacak, iç ticaret planlı, halkın ihtiyaçlarına göre düzenlenecek, tefecilik, karaborsa ve her tür-

den spekülâtif kazanç yasaklanacak, yapanlar şiddetle cezalandırılacaktır.

8-Planlı ekonomiye ve halkın ihtiyaçlarına göre üretim yapan, işçilerin azami çıkarlarını gözeten ve karşı-devrimcilere yardım etmeyen küçük ve orta işletmelere dokunulmayacaktır.

b-TARIM VE HAYVANCILIK

1 -Büyük toprak sahiplerinin mülkiyeti altında bulunan tüm topraklar ve diğer üretim araçlarına el konulacak (toprak büyüklüğü o günkü somut duruma göre belirlenecektir), feodal kalıntılar tümünden tasfiye edilecektir.

2-Topraksız ve az topraklı köylülere ihtiyaçlarına göre toprak mülkiyetinin ulusal niteliği kaldırılmadan toprak dağıtılacak, geniş bir toprak ve tarım reformu uygulanacaktır.

3-Kapitalist tarım işletme ve çiftliklerine el konulacak, bunlar denetim altında tutulacak, büyük tarımsal üniteler olarak düzenlenecektir. Kır proletaryasının denetimi altında bulunan bu büyük tarımsal üniteler giderek sosyalist üretime yöneleceklerdir.

4-Toprak dağıtımı ve kolektif üretimin örgütlendirilmesi yan yana yürüyecektir. Köylülerin çeşitli kolektif üretim ünitelerinde yer almaları özendirilecektir.

5-Devrimci Halk İktidarı tarafından dağıtılan topraklar alınıp, satılmayacak, başkasına devredilemeyecektir.

6-Yarıcılık, kiracılık vb. kaldırılacak, bu topraklar işleyene verilecektir.

7-Köylülerin büyük toprak sahiplerine, bankacılara ve tefecilere olan ipotekleri kaldırılacak, borçları silinecektir.

8-Tarımın modernleştirilmesi ve verimin artırılması için, kolektif kullanıma sunulmuş tarım makine parklarının oluşturulması hedeflenecek, kredi ve tarımsal girdiler (gübre, tohum, ilaç vb.) ucuza sağlanacak, taban fiyat politikaları, halkın katılımı sağlanarak, ürünün gerçek değeri gözönüne alınarak saptanacak, altyapı hizmetleri devlet tarafından gerçekleştirilecektir.

9-Verimsiz kıraç toprakların ıslah edilerek ekilebilir alanlar haline getirilebilmesi için, özel projeler geliştirilecek ve uygulanacaktır.

10-Büyük toprak sahiplerinin, kapitalistlerin hayvanlarına ve otlaklarına el konulacak ve bunlar büyük tarım ünitelerinde değerlendirilecektir.

11-Hayvancılık alanında yetiştiricilik ve üretim yapan küçük üreticiler yem, otlak ve damızlık konusunda desteklenecek, kolektif üniteler içinde örgütlenmeleri teşvik edilecektir.

c-YERALTI VE YERÜSTÜ ZENGİNLİKLERİ

1 -Tüm maden ve diğer doğal kaynaklar ve işletmeler kamulaştırılacak, emperyalist tekelere verilen arama ve işletme ruhsatları koşulsuz iptal edilecek, maden ve doğal kaynakların araştırılması, var olanların işletilmesi Devrimci Halk İktidarının denetiminde olacaktır.

2-"Ormanlar halkın olacaktır" anlayışından hareketle köylülerin orman ürünlerinden faydalanması sağlanacak, orman köylülerinin çıkarları korunacaktır.

3-Denizler, göller ve akarsulardaki doğal ürünlerin üretimi ve avlanması denetim altına alınacak, bu alandaki kapitalist işletmelere el konulacak, kooperatif görünümü altında tefecilik yapılmasına son verilecek, su ürünleri avcılığı yapan küçük işletmeler desteklenecek, bunların kolektif üniteler biçiminde birleşmeleri özendirilecektir.

d-SAHİLLER VE DOĞAL GÜZELLİKLER

1-Sahil yağmacılığına son verilecek, sahilleri işgal eden bir avuç azınlığın turizm, işletme ve tesislerine el konulacak, sahil güzelliklerini yok eden yapılaşma engellenecek, tüm sahiller yeniden imar edilerek halkın kullanımına sunulacaktır.

2-Doğal güzelliklerin (parklar, yeşil alanlar, av alanları vb.) tüm insanlığın serveti olduğundan hareketle, çarpık kapitalizmin hoyratça yok ettiği tüm doğal güzelliklerimiz yeniden canlandırılacak, yeniden korumaya alınacak ve bu güzellikleri tüm ülke düzeyine yaymak için plan ve programlar geliştirilecektir.

C-SOSYAL ALAN VE SINIFLAR

Bugünkü oligarşik düzende, çalışan halkın, kendi çıkarlarını korumak ve geliştirmek için ihtiyaç duyduğu sendika, dernek, kooperatif vb. sosyal örgütlenmeleri ya yoktur, ya da bu örgütlenmeler işlemez duruma getirilmiştir.

Halk, yarınının endişelidir ve sefalet içindedir. İşsizlik, evsizlik, zorunlu ihtiyaçlarını karşılayamama, yoksul insanları hırsızlığa, suçla, toplumsal depresyona itmektedir. Çalışma şansı elde edenler aldıkları komik ücretlerle, barınacak yeri, karınlarını doyuracak yiyeceği

zar zor temin edebilmektedirler.

Bugünkü düzenin sürmesinde hiçbir çıkarı olmayan, devrimin öncü gücü işçi sınıfı, iş güvenliğinden yoksun, yarının endişeli, işten atılma korkusuyla ya sendikasız ya da patron sendikalarına üye olmak zorunluluğuyla komik ücretlerle çalışmaktadır. Siyasi iktidar, proletaryayı daha fazla sömürmek için, ücretleri dondurma, enflasyon, yüksek vergiler, tüketim mallarının fiyatlarının artırılması gibi pek çok yöntem uygulamaktadır. Her şey patronların kasalarının daha çok dolması, daha lüks bir hayat içinde yaşamaları içindir.

Şehirlerde milyonlarca insan iş bulamadığından dolayı, kamını doyurabilmek, ailesinin geçimini sağlayabilmek için kendine "iş yaratmıştır". Hamallık, garsonluk, seyyar satıcılık, ev hizmetçiliği vb... Şehirlerin milyonlarca yoksul insanı, açlıktan ölmemeyi böylece sağlayabilmektedir. Ve bu milyonlarca yoksul insan, her türlü sosyal güvenceden yoksundur.

Şehir küçük burjuvazisinin durumu, şehirli yoksul insanlardan biraz daha iyidir. Ancak şehir küçük burjuva yığınları da emperyalizm ve oligarşi tarafından acımasızca sömürülmekte, kapitalist sömür mekanizması onları iflasa sürükleyerek proletarya ve yoksul insanların saflarına fırlatıp atmaktadır. Ancak, oligarşik düzen, iflas eden küçük burjuvaların saflarını yenileriyle dolduracak bir mekanizmaya da sahiptir.

Devlet dairelerinde ve şirketlerde çalışan memurlardan küçük dükkan sahiplerine, zanaatkarlardan küçük işletmecilere, mühendis, doktor, avukat, öğrenciler gibi aydınlardan küçük ticaret sahiplerine kadar çok çeşitli tabakalardan oluşan küçük burjuva sınıfının büyük çoğunluğu zayıf bir bağla bugünkü düzene bağlı, ancak genel olarak hoşnutsuzdur. Küçük burjuvaların yoksul ve iflas etmeye yakın kesimleri proletaryadan, sosyalizmden yanadır, büyüme imkanı bulabilen küçük bir azınlığı ise, bugünkü oligarşik düzenin sürmesinden yanadır.

Orta burjuva ve tekelleşmemiş burjuva kesimlerin durumları farklıdır. Orta burjuvazi elde ettiği artı-değerlerin önemli bir bölümünü tekeli burjuvaziyle emperyalist şirketlere kaptırdığından, küçük fabrikalarında işçileri kötü iş koşulları içinde, sosyal güvenlik yoksun. Olarak, durmadan işçi değiştirerek düşük ücretle vahşice sömürür. Orta burjuvazi tekellerin gücü karşısında küçük fabrika ve işletmeler-

deki işçileri azgınca sömürerek ayakta durmasına karşın, bizim gibi yeni sömürge ülkelerde bağımsız, kapitalizmi temsil etme misyonunu yitirmiş ve çoğunlukla işbirlikçi tekелci burjuvazinin bir uzantısı durumuna gelmiştir. Bu yüzden tekелci burjuvazi ve emperyalizmle olan çelişmesine karşın, mevcut düzenin devamından yanadır, sadece küçük burjuva saflara düşme tehlikesiyle karşı karşıya bulunan küçük bir kesimi devrimden yana olabilir, bir kısmı da tarafsız kalabilir.

Tarımda kapitalizmin gelişmesiyle beraber, büyük kapitalist çiftliklerde ve devlet çiftliklerinde emek gücü satan kır proletaryasının sayısı artmıştır. Ancak kır proletaryası her türlü sosyal örgütlenmeden, sosyal güvenceden yoksun, çoğu yerde kapitalist patrona, köylünün feodal ağaya bağlı olması gibi çalışmaktadır.

Yoksul köylüler ise kırsal kesimde çoğunluktadır. Yarı proleter özellik gösteren yoksul köylüler çok az bir toprağa, küçük üretim araçlarına sahiptirler. Bu yüzden yılın belli aylarında tarım proleterleri olarak çalışmak zorundadırlar.

Yoksul köylülük içinde, Kürdistan'da yarı feodal ilişkiler içinde sömürülen ırgat, maraba, yarıcı durumunda olan köylüleri de sayabiliriz.

Kır küçük burjuvazisi, Türkiye'de oldukça yaygındır. Kendi geçimini sağlayacak kadar toprağa ve üretim araçlarına sahiptir ve çok yönlü bir sömürü altındadır. Bir yandan devlet düşük taban fiyatları politikasıyla tüketim mallarına, üretim girdilerine yaptığı zamlarla, vergilerle kır küçük burjuva köylülerini sömürürken, diğer yandan büyük toprak sahipleri, büyük tüccarlar, büyük tefeciler, bankalar küçük burjuva köylüyü tam bir kısıkaç içine alarak sömürmektedir. Bu nedenle kır küçük burjuvazisi de, şehir küçük burjuvazisi gibi yoksullaşma ve proleter saflara katılma süreci yaşamakta, ancak diğer taraftan da saflarını yeni yeni küçük burjuvalar doldurmaktadır. Kır küçük burjuvazisinin, büyümekte olan küçük bir azınlığı dışında, çoğunluğu oligarşik düzenden memnun değildir ve proletaryanın önderliği altındaki devrimci mücadeleye katılabilir. Hatta kır küçük burjuvazisinin küçük köylü kesimi sosyalizme kazandırılabilir.

Kır orta burjuvazisi ve zengin köylüler, kır proletaryasının emek gücünü sömürerek yaşarlar, ancak büyük toprak sahipleri ve tekелci burjuvaziyle çelişkileri vardır. Yine de yoksullaşan kesimleri dışında, devrimden yana değildir.

Saydığımız bu sosyal sınıf ve tabaklar, oligarşi ve emperyalizm ta-

rafından sömürülmekte ve her geçen gün halk ile oligarşi arasındaki sosyal uçurum büyümektedir. Bu sosyal uçurum kendisini işsizlik, evsizlik, sefalet, "bir lokma ve bir hırka" ile yaşama zorunluluğu, ahlaki çöküntü, fuhuş, toplumsal suçlar vs. şeklinde göstermektedir.

Anti-empyralist, anti-oligarşik devrim, bu sosyal tabloyu tümünden değiştirecektir. Devrimci Halk İktidarı, halkın her türlü sosyal, kültürel gelişmesini sağlamak, maddi ve kültürel düzeyini yükseltmek için çaba gösterecek, sosyal olanaklardan herkesin eşitçe yararlanabilmesi için gerekli devrimci dönüşümleri gerçekleştirecektir.

a-SINIFLAR

1-Devrimci Halk İktidarı, oligarşinin, aynı zamanda, ekonomik ve siyasal örgütleri olan TUSİAD (Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği), TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu), TOBB (Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği), TZOB (Türkiye Ziraat Odaları Birliği) gibi örgütlenmelerini dağıtacak, varlığını sürdüreceği olan kapitalist işletmelerde lokavtı yasaklayacaktır.

2-Devrimci Halk İktidarı, anti-empyralist, anti-oligarşik devrimin öncü sınıfı proletaryanın çalıştığı fabrikalarda, madenlerde, elektrik santrallerinde ve diğer büyük üretim alanlarında, devlet çiftliklerinde üretimin, dağıtımın yönlendirilip denetlenmesi için gerekli tedbirleri alacak,

İşçilerin maddi ve kültürel gelişmesini sağlayacak bir ücret politikası saptayacak,

Kırda, şehirde proletaryanın sendika gibi sosyal, ekonomik örgütlenmelerinin geliştirilmesini sağlayacak,

İş günü süresinin, günün şartlarına göre en az olmasının koşullarını hazırlayacak,

İşçilerin mesleki ve kültürel olarak bilgi düzeyinin yükseltilmesi olanakları yaratacak,

Grev hakkını güvenceye alacak,

İşçilerin iş güvenliğinin, sosyal güvenliğinin sağlanması için tedbirler alacak,

Çalışamayacak duruma gelen işçilerin (iş kazası veya emeklilik gibi) yaşamlarını en iyi şekilde sürdürmelerini sağlayacak,

Yurtdışındaki işçilerin sorunlarının çözülmesi için çalışacak, yurtdışına göçün ekonomik ve sosyal temellerinin ortadan kaldırılması için yoğun önlemler alacaktır.

Çocukların ücretli işçi olarak çalıştırılması yasaklanacaktır, Yoksul köylülere toprak dağıtılacak, üretim araçları ve kredilerle destekleneceklerdir.

3-Şehirlerdeki yoksul milyonlar ve işsiz yığınların büyük ve küçük üretim içinde yer alabilmeleri için gerekli tedbirler alınacak, çalışmak isteyen, ama her şeye karşın, işsiz kalan yığınların işsizlik sigortası* na bağlanarak sosyal güvenceye kavuşturulması sağlanacaktır.

4-Kır ve şehir küçük üreticilerinin devlete, bankalara ve büyük şirketlere olan borçları iptal edilecek, küçük üretim, kredi, üretim araçları ve taban fiyatı politikası ile desteklenecek, örgütlenme hakları güvence altına alınacak, kooperatifler içinde toplanması özendirilecektir.

5-Halk yararına" faaliyet gösteren aydınlara, öğretmenlere, serbest meslek sahiplerine (doktor, mühendis, sanatçı, yazar vb.) destek verilecek, onların toplumsal dönüşüme katkıda bulunmaları, entelektüel birikimlerini halk yararına kullanmaları için gerekli olan kurumlar yaratılacaktır. Aydınlar, geleceğin toplumunu yaratma mücadelesinin bir parçası olarak, sosyalist insanın yaratılmasında çok önemli görevler üstleneceklerdir.

b-GENÇLİK

Devrimci Halk İktidarı, gençliğin gelecek demek olduğunun bilinciyle, geleceğin toplumunun mimarı olacak gençler için tüm olanaklarını seferber ederek onların sağlıklı, üretken, devrimci insanlar olarak yetiştirilmesini hedefleyecektir. Bunun için:

1-Gençliğin kendi sorunlarıyla ilgili konularda ve ülke yönetiminde söz sahibi olması için tüm gençliği ülke çapında kucaklayacak gençlik örgütleri kurulacak, uluslararası devrimci gençlik örgütleriyle ilişki ve ortak faaliyetleri geliştirme olanakları sağlanacaktır.

2-18 yaşına gelen her genç seçme, 21 yaşına gelen her genç seçme hakkına sahip olacaktır.

3-Gençliğin eğitimi, Devrimci Halk İktidarı'nın en önemli konularından birini oluşturacak ve gençliğin eğitime ilişkin kurum ve sistemler, gençliğin dinamizmini ve yaratıcılığını artıracak tarzda gençliğin katılımıyla örgütlenecektir.

4-Gençliğin zihinsel, bedensel ve kültürel yönden geliştirilmesi, sağlıklı, yaratıcı, dinamik, yurtsever, dünya halklarının kardeşliğine inanmış enternasyonalist devrimci insanlar olarak yetiştirilmeleri için

her türlü olanak sağlanacaktır. Bunun için gerekli okullar, spor alanları, kültür merkezleri açılacak, kendilerini geliştirmeleri için her türlü olanaklardan yararlanmaları sağlanacaktır.

c-KADINLAR

1 -Kadınların üzerindeki ekonomik, siyasal, toplumsal ve geleneksel tüm baskılar kaldırılarak toplumdaki saygın, üretici ve yaratıcı yerini alması sağlanacaktır. Kadının toplumda ikinci sınıf insan rolüne son verilecektir.

2 -Kadınların bilinçlenmesi, örgütlenmesi ve etkinliklerinin artırılması, ülke yönetimine her alanda katılmalarının sağlanması için kesin ve etkin önlemler alınacaktır.

3 -Cinsiyet ayrımından doğan sömürüye son verilecektir.

4 -Toplumsal yaşamın her alanında kadınlara, erkeklerle eşit olanaklar sağlanacaktır. Kadını ev işlerinin ücretsiz kölesi olmaktan kurtaracak sosyal koşullar oluşturulacak ve kadın erkek arasındaki hak eşitliği sağlanacaktır.

5 -Kadının cinsiyetinden dolayı bir reklam aracı ve meta olarak kullanılmasına izin verilmeyecek, resmi ve gayri resmi tüm fuhuş yuvaları kapatılarak, fuhuşun ekonomik ve sosyal temellerini yok etmek için tüm engeller ortadan kaldırılacaktır. Kadının onuru yükseltilecek, kadını aşağılayan, sadece cinsel bir meta olarak gören kapitalist ahlak anlayışı ortadan kaldırılarak yerine yeni toplumun sevgi ve saygısına dayanan ahlak anlayışı egemen kılınacaktır.

6 -Kadının gelişimini engelleyen geleneksel-feodal anlayışa karşı mücadele edilecek, ailenin demokratikleştirilmesi için savaşım verilecektir.

7 -Toplumumuzun kültürel ve ahlaki birikimi üzerinde şekillenen aile kurumunun olumlu özellikleri korunarak aile bireylerinin ekonomik olarak özgürleşmeleri sağlanıp, gerici, pederşahi ve ekonomik çıkara dayalı ilişkiler tasfiye edilecektir. Kendi çıkarlarını toplumun çıkarlarından ayrı düşünmeyen, dürüstlük, karşılıklı sevgi ve saygı temelinde kurulan yeni toplumun en küçük birimi olarak ailenin yaşaması ve geliştirilmesi için gerekli tüm tedbirler alınacaktır.

8 -Analığın ve çocuk bakımının toplumsal iş ve görev olduğunun bilinciyle çocuk bakımı için kreşler, çocuk bakım yuvaları vb. kurulacaktır. Ev işleri toplumsallaştırılarak kadının üzerinden bu yük kaldırılacak ve kadınlar üretici alanlara yönlendirilecektir,

d- EĞİTİM

Toplumsal ve siyasal dönüşümlerin yerleşip oturtulabilmesinde, toplumun gelişmesinde, eğitimin rolünü dikkate alacak Devrimci Halk İktidarı, üretici güçleri geliştirmeyi hedefleyen, sosyalist insanı yaratmayı amaçlayan bir eğitim politikası izleyecektir. Bunun için:

1-Bireyci, gerici, faşist nitelikteki eğitim sistemine son verilerek toplumcu, yurtsever, devrimci bir eğitim sistemi kurulacak, herkese kendi anadilinde eğitim görme olanağı sağlanacaktır.

2-Tüm halkın okur-yazar olması için kampanyalar açılacaktır. Bu kampanyalar sadece okuma-yazma ile sınırlandırılmayacak, yeni toplumun inşası ile birlikte halkın çok yönlü eğitilmesi amaçlanacaktır.

3-Herkes için ilk ve ortaöğrenim zorunlu hale getirilecektir.

4-Paralı okullar, dershaneler vb. kapatılarak ayrıcalıklı eğitime son verilecek, eğitim her düzeyde parasız hale getirilecektir.

5-Eğitim kırdı ve kentte bilimsel temellere oturtularak, gerek ortaöğrenim, gerekse üniversitelerde her koşulda üretime dayalı ve tüm halkın yeni topluma göre eğitilmesini sağlayacak biçimde düzenlenecek ve bu konuda hızlandırılmış programlar uygulanacaktır.

6-Eğitim; zihinsel, bedensel, ruhsal ve teknik yanlarıyla bir bütün olarak ele alınacaktır.

7-Her gence yüksek öğrenim yapabilme hakkı ve koşulları yaratılacaktır. Üniversiteler sömürücü sınıflara hizmet eder durumdan çıkarılarak halkın hizmetinde, halk yararına olacak şekilde demokratik olarak örgütlenecektir.

İşçi ve yoksul köylü kökenli gençlerin üniversitelerde eğitilmesine öncelik tanınacak, halk üniversiteleri oluşturulacaktır.

e-SAĞLIK VE SOSYAL GÜVENLİK

Devrimci Halk İktidarı, sağlıklı ve güvenli bir yaşamın doğuştan başlayarak insanların en temel ve en doğal hakları olduğuna inanarak, emekçi halkın sağlık ve sosyal güvenlik sorunlarının köklü çözümünü sağlayacaktır. Bu amaçla:

1-Kapitalist toplumda ticari bir meta durumuna getirilmiş insan sağlığını, her şeyin üzerinde tutarak, her türden sağlık hizmetlerinin ücretsiz verilmesini sağlayacak ve bunu Devrimci Halk İktidarı'nın vazgeçilmez görevleri arasında görecektir.

2-Ülke genelinde sağlık bilincini geliştirmek için özel eğitim prog-

ramları geliştirilecektir. Bölgeler arasındaki hastane vb. olanaklar ve eşitsizlikleri gözönüne alarak ülkede tam teşekküllü uzman hastaneler kurulacaktır. Başlangıçta bu hastaneleri belirli bölgelerde kurarak hızlandırılmış tıp eğitimi gerçekleştirecek, bu hastanelerde eğitilenlerle her yerleşim birimine sağlık ekipleri yerleştirmek için programlar geliştirilecektir. Koruyucu sağlık hizmetleri yaygınlaştırılacaktır,

3-Tüm ilaç sanayii kamulaştırılarak hastaların ilaç ihtiyacı ücretsiz karşılanacaktır.

4-Tüm çalışanlar sosyal güvenlik kapsamına alınacak, yaşlı, sakat ve çalışamaz durumda olanlara devlet her türlü yaşamsal olanakları sağlayacaktır. Devrimci Halk İktidarı, devrim mücadelesinde sakat kalanlara en iyi yaşam koşullarını sağlamakla görevli olacaktır.

5-Çocuk emeğinin kullanımı yasaklanarak, öğrenim gören çocuklar eğitim programları dışında çalıştırılmayacaktır. Devrimci Halk İktidarı, okul öncesi ve çocukluk yaşındaki öğrencilere özel beslenme ve sağlık hizmetleri götürecektir.

6-Devrimci Halk İktidarı, tüm halkın sağlıklı bir konut sahibi olması için tüm gücünü harcayacaktır. Bu konuda halkın her çeşit katılımı (arsa, işgücü, araç, parasal vb.) sağlanıp kaynaklar seferber edilerek konut yapımı gerçekleştirilecektir. Ülkemiz gerçeği gecekondular, yeni imar planı içinde ıslah edilerek hak sahiplerine verilecek ya da yeni konutlar sağlanarak tasfiye edilecektir.

7-Oligarşinin elindeki lüks konutlara el konulacak, büyük inşaat şirketleri kamulaştırılarak halkın konut sorununu çözmeye yönelik olarak yeniden düzenlenecektir.

8-Kitle iletişim araçları ve toplu taşıma şirketleri (kara, deniz, hava) kamulaştırılacak, ulaşım halkın yararına yeniden organize edilecektir.

9-Dinlenmenin halkın doğal hakkı olduğu anlayışıyla dinlenme, tatil vb. gereksinmelerini karşılayacak dinlenme tesisleri kurulacak, var olanlar tüm halkın yararına kullanılabilir hale getirilecektir.

10-Doğal çevreyi kirletecek, halkın sağlığını tehdit eden hiçbir sanayi yatırımına izin verilmeyecek, var olan bu tür yatırımlar için de her türlü tedbir öncelikle alınacaktır. Doğal çevrenin korunması için halkın eğitimine özel önem verilecek, kirlenmeyi önlemek için özel

örgütlenmeler oluşturulacaktır.

11-Karşı-devrimcilerin saldırısından ve istemeyerek de olsa devrimci savaşın sonucu olarak zarar gören aileler ve bölgeler yeniden inşa programının ilk sırasında yer alacak, zararları ödenecektir.

f-SPOR

1-Sağlıklı dinamik insanlar yetiştirmek için kitle sporu yaygınlaştırılacaktır. Spor meta olmaktan çıkarılacak, beden ve ruh sağlığına, insanların kardeşlik ve kolektif dayanışma ruhuyla yetiştirilmesine hizmet etmesi sağlanacaktır.

2-Spor halka indirilecek, yaygın spor üniteleri kurulacak, profesyonel ligler ve takımlar kaldırılacak, amatör spor desteklenecektir. 3-Her üretim ünitesinde herkese spor yapma olanakları sağlanacaktır.

4-Sporun, kitleleri uyutmanın bir aracı olmaması için yeni bir bilinç yaratılarak gerekli önlemler alınacaktır.

D-KÜLTÜREL ALANDA

Emperyalizm ve oligarşi ulusal ve emekçi halk kültürünün ortadan kalkması ya da dejenere edilip yozlaştırılması için sistemli bir kozmopolit "kültür" politikası uygulaya gelmiştir.

Diğer uluslarla özellikle Yunan ulusuyla Türk ulusu, Kürt ve Türk ulusları ve ulusal azınlıklar arasında düşmanlığın gelişmesi için her türlü propaganda yıllardır sürdürüle gelmiştir. Oligarşinin "milliyetçilik" dediği bu politika, gerçekte milliyetçilik değil, uluslar arasında düşmanlık tohumları eken burjuva şovenist bir politikadır. Oligarşinin emperyalizme yaklaşımı ise "milliyetçilik" değil, uşaklıktır. Halkımızın gözünde emperyalizmi şirin göstermek için her türlü propagandaya başvurmaktadır. Oligarşi uluslararası ilişkilerde, ulusal onuru ayaklar altına almakta, kişiliksiz, aşağılık bir politika yürütmektedir.

Oligarşi, emperyalizmin yoz, kozmopolit kültürüne bütün kapıları açmıştır. Emperyalist kültür, basın, yayın, televizyon programları, radyo yayınları vb. pek çok yolla Türkiye halklarının kültürel yapısını kendisine göre biçimlendirmeye çalışmaktadır.

Oligarşi halka empoze etmeye çalıştığı emperyalist yoz kültür yânında, dinsel ve mezhepsel kültürleri de kapitalizme göre biçimlendirerek kullanmayı ihmal etmemektedir. Her türlü gerici kültür ve

emperyalist kültür halkın biçimlenmesi için kol kola girmiştir. Oligarşi halkın dini inançlarını hayasızca sömürmek için kuran kursları, din okulları açmakta, tarikatları desteklemekte ve bunları devrimci mücadelele karşı kullanmaktadır. Oysa para babalarının kendileri için hiçbir din kuralı geçerli değildir.

Oligarşi, geleneksel değer yargılarını, pederşahi aile ilişkilerini, bireylerin devlete karşı bağımlılık ilişkilerini, onyılların mirası olan kadercilik, boyun eğmişlik vb. eğilimlerini kendi sömürü düzenini ayakta tutmak için istismar eder ve kullanır. Bu düzenin değişmeyeceğini, herkesin kaderine razı olmasını, beş parmağın beşinin de bir olmadığı gibi toplumda da herkesin eşit olamayacağını halka empoze etmeye çalışır.

Oligarşi, tarihi tahrif ederek onu da faşist propagandanın bir aracı haline getirir, toplumların tarihlerinin sınıflar mücadelesi olarak değil, milletler mücadelesi olarak açıklamaya, feodal ve kölecî Türk hükümdarlarının barbarlıklarını "kahramanlık" olarak, halk isyanlarını ise "barbarlık" olarak göstermeye ve böylece halkı tarihin karanlıklarında kalan "zaferlerle", "kahramanlıklarla", "Türk milletin büyüklüğüyle" avutmaya, günlük sorunlardan, geleceğin sorunlarından uzaklaştırmaya çalışır.

Oligarşi, emperyalist yoz kültür, gerici din kültürü, gerici geleneksel kültür, şovenizm, tarihin tahrif edilmesi üzerine kurulu bir ideoloji ve kültür ile halkı aldatmak için bütün propaganda yöntemlerini kullanır.

Oligarşinin bütün kurumları da, bu çarpık kültür temelinde işlev görmektedir. İlkokullardan üniversitelere kadar bilimsellikten, araştırmacılıktan, üretimden uzak, ezber bilgiye ve kozmopolit kültüre dayalı bir eğitim sistemiyle milyonlarca çocuk ve genç öğrenciyi zehirlemektedir.

Kültürel gelişim ve faaliyetlerin yaratıcı, üretici devrimci bir insan ve toplum yaratmanın olmazsa olmaz koşulu olduğunun bilincinde olan Devrimci Halk İktidarı, çalışan, üreten, yaratan kolektif bilinçle donanmış, bilimsel düşünce ve yöntemleri benimsemiş sosyalist insanı yaratmada kültüre özel bir önem verecektir. Devrimci demokratik bir kültür politikası izlenecek, burjuva kültür ve bireyciliğin köklerinin kazınması için halkın kültür düzeyi yükseltilerek dönüşüm sağlaması, halkların ulusal kültürünün devrimci ve demokratik öğelerinin

geliştirilerek evrensel bir kültüre ulaşılması amaçlanacaktır. Bunun için:

a-KÜLTÜR VE SANAT

1-Devrimci Halk İktidarı, devrimci ve yurtsever bir kültür politikasıyla halkı çocuğundan gencine, ihtiyarına, kadınına kadar eğitmeye yönelik bütün tedbirleri alacak ve oligarşinin ülkemizde egemen kılmaya çalıştığı emperyalizmin kozmopolit, yoz, bireyci ve tüketici kültürünün ortadan kaldırılması için emperyalizmin kültürel hegemonyasına son verecektir.

2-İrkçi, şoven, istilacı ve ahlak yozlaşmasına yol açan her türden gerici kültürel kurumlar kapatılacak, bu yöndeki etkinlik ve propaganda yasaklanacaktır. .

3-Ulusların kültürlerinin devrimci ve demokratik öğeleri ile üzerinde yaşadığımız Anadolu topraklarının binlerce yıllık kültürel mirası, yöresel folklorik değerleri, sanat yapıları, mimari eserleri titiz bir koruma altına alınıp halkın hizmetine sunularak kültürel zenginliğin yaratılmasına çalışılacak, kültürel değerlerin yok olmasına izin verilmeyecektir. Emperyalist ülkelerde yağma edilen tarihi eserlerin geri getirilmesi için özel çaba harcanacaktır.

4-Kültürel ve sanatsal etkinlikler bir avuç aydının işi olmaktan çıkarılıp, ülkenin en ücra köşelerine ve toplumun tüm kesimlerine yaygınlaştırılacak, halkın yaratıcılığı ile bütünleşmesi sağlanacaktır.

5-Çeşitli ulusların ve halkların kültürel zenginlikleri ve kazanımları insanlığın çağlar boyu iyiye ve güzele olan tutkularının ürünü olan kültürel değerler, sanat ürünleri, karşılıklı etkileşmelerle savaşızsız, sömürsüz bir dünyanın yaratılmasına hizmet edecek şekilde ele alınıp yaygınlaştırılacaktır. Özellikle de, Türk ve Kürt halkının nihai kurtuluşa yönelik birliğini pekiştirmek için karşılıklı kültür alışverişine özel önem verilecektir.

6-Kültürel etkinlikler kiteselleştirilecek, bunun için her türlü önlem alınacaktır.

b-İNANÇ ÖZGÜRLÜĞÜ

1-Devrimci Halk İktidarı, herkesin inanç özgürlüğünü güvence altına alarak ibadet yerlerini koruyacaktır. Devrimci Halk İktidarı'nda dini inanç kişiyi ilgilendiren özel bir sorun olacaktır.

2-Halkın dini duygularını istismar edip, teokratik gerici bir devlet

için araç olarak kullanılan tüm kurumlar Kapatılacak ve yeniden kurutmasına izin verilmeyecektir.

Dini inançları gereği ibadet yapmak isteyenlere yardımcı olmak için gerekli sayıda din görevlisinin sosyal güvencesi sağlanacaktır.

Ç-ŞEHİTLERE SAYGI

1-Devrimci Halk İktidarı, emekçi halkın kurtuluş mücadelesinde Ölümsüzleşenlerin anısını yaşatacak, miras bıraktıkları kararlılık, özveri, davaya bağlılık ve cesaretleri halkın bilincinde ölümsüzleşen değerler olarak korunacaktır.

2-Devrimci Halk İktidarı, tüm halka ve yeni yetişen kuşaklara emperyalizmin ve oligarşinin egemenliğinden kurtuluş mücadelesinde şehit düşenlere saygı ve sahip çıkma bilincini aşılayıp geliştirecektir.

3-Devrim şehitlerinin aileleri ve çocukları Devrimci Halk İktidarının güvencesinde olacak, yaşamları ve eğitimleri için gerekli her şey öncelikle sağlanacaktır.

VE BİZ DİYORUZ Kİ,

Özgür, bağımsız ve sömürsüz bir ülkenin uluslarının kardeşçe bir arada yaşamasının tek koşulu, halkın bu taleplerinin Devrimci Halk İktidarı tarafından uygulanmasından geçiyor. **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi** öncülüğünde birleşmiş halkın, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin devlet çarkını yerle bir ederek kendi Devrimci Halk İktidarı'nı kurmasından başka hiçbir yol halkımızı kurtuluşa götürmez... Tarihsel ve siyasal olarak bu görev proletaryanın ve onun öncülerinin omuzlarındadır. Bu görevi mutlaka başaracağız. **Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi** bunlar için savaşıyor.

YAŞASIN DEVRİMCİ HALK İKTİDARI!..

KURTULUŞUN YOLU

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ

PARTİSİ-CEPHESİNİN YOLUDUR!..

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!..

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DELEGELERİN KAPANIŞ KONUŞMASI

Değerli Yoldaşımız, Komutanımız, Önderimiz,

Bugün, devrim yürüyüşümüzün en önemli kilometre taşlarından bir tanesini daha geride bıraktığımız ve geleceğe daha büyük bir güvenle baktığımız tarihsel anlamı ve önemi çok büyük olan bir gündür.

Devrim yoluna artık Partili olarak devam etme onurunu bütün benliğimizde duyarken, bugünü görmeyi en çok hak eden onlarca kahraman yoldaşımızın aramızda olmaması omuzlarımıza gerçekleştirelmesi güçlüklerle ve bir o kadar da şerefle dolu görevler yüklemiştir. Bu şerefli görevleri omuzlarken, ihtiyacımız olan gücü senden aldığımızı söylemek istiyoruz.

Aramızda olmayan kahraman şehitlerimizin anısı önünde saygı ile eğilirken, bütün kayıplarımıza rağmen, sürece yine seninle birlikte girmenin coşkusunu, sevincini yaşıyoruz.

Geçen yılları hatırlamak için bir an gözlerimizi kapattığımızda, bir çırpıda yirmi yıllık bir tarih seriliyor önümüze. Düşünüyoruz da, bu 20 yılın her saatinde, her dakikasında sen vardın. Yüzlerce insan, değil 20 yıl, 20 gün bile bu zorlu mücadelede dayanamayıp yorulurken, dönerken, biz Parti-Cephe'nin verimli topraklarında koca bir çınar olduk. Bu çınarın toprağa dalan köklerinde, yıllara meydan okuyan gövdesinde, fışkıran sürgününde, dalında, yaprağında sen vardın.

Bir buzkırandık biz. Kışlar ne kadar zorlu geçse de, buzlar dört bir yandan sarıp tekneyi çatırdatıp batırmak için sıkıştırsa da, acıya sabırla dayanıp, buzları kıra eze yola devam eden bir buzkıran. Kaptanı sendin, omurgasında da sen vardın.

Devrimciliğimizin amatörlik günlerinde aklımıza gelen her şeyi sorardık sana. Bıkmadan dinlerdin. Yürüyüşlerde, işgallerde, çatışmalarda, tartışmalarda yanibaşımızdaydın. Öfkemiz, bombamız, direnme gücümüzdü. Okul kapılarında, yurt önlerinde kitleyi faşist saldırılara karşı korumak için, polis kurşunu altında bir elinde silah, bir elinde sopa oradan oraya koşarken bize cesaret verirdin. Dernekleri reformistlerden, kaçkınlardan nasıl kurtaracağız, gençlik nasıl örgütlenecek, nerede grev yapılacak, hangi işçi direnişinde bildirir dağıtacağız, tek tek anlatırdın. Bir haber getiren arkada-

şımızda ilk sorumuz "Dayı ne diyor?" olurdu.

Tükemeyen enerjinle çok zafer gördük. Yengiler bozguna dönmemişse, paniği kararlılığın ve iraden önlemiştir. Kuşatma altında direniş destanları yazabileceğimize inanıyordun. Bunu bütün dostlara, düşmanlara da gösterdik. Herkesin "bu olamaz" dediğini, bir tek sen "olur" dediğin için gerçekleştirdik.

Hep daha iyi bir devrimci olmamız için uğraştın. Her türlü eksik ve zaafılarımıza rağmen sabırla, büyük bir emek sarf ederek dönüştürmemizin çabasını gece gündüz sürdürdün. Hareketin dev gibi sorunlarının yanında, tüm kişisel, insani dertlerimiz senin de derdin oldu. İlgilendin, yol gösterdin. Tabii biz hiçbir zaman sana sormadık; nasılsın, ne düşünüyorsun, ne yiyip ne içiyorsun, ne zaman yatıp kalkıyorsun, canın neye sıkılıyor, neyi özlüyorsun, hiç sevdiğinle beş dakika havadan sudan konuştuğun oldu mu? Bencildik. Sen ise olağanüstü yalın ve hoşgörülü. Hareketin, halkın, devrimin zararına bir şeyler mi oldu? O zaman kükrerdin. Kızdırmak hoş değil, ama bu sesi seviyoruz. Duymazsak çalışamayız. Seni ne kadar anladık, ne kadar tamamladık? Tartışılır! Emek verdiklerin hançeri sana saplarken, hareketi öldüreceklerini biliyorlardı. Hareketten öç almak için sana saldırdılar. Bu kahredici günleri yaşarken bunları paylaştık mı? Tartışılır!

Bir kılavuzdun. Gecede şaşırmadan, uçuşuma düşürmeden, bataklıkta boğdurmadan, kuşatmada ezdirmeden bizi bugüne çıkardın. "Artık ölsem de gam yemem gayrı" deme hakkın da yok! Biz değil, tarih almış bu hakkı elinden. Çünkü tarih yazdıran iradeler çok kalmadı. Tarih, sayfalarını usta eller yazsın istiyor. Yirmi yıldır da buna tanık. Yirmi yıldır pırıl pırıl, her sayfası milyonların gözünde açık, ölesiye sevilen güzelliklerle dolu, ihanetleri ezip geçen, kuşatmaları yaran bir harekete tanıklık etmek, tarihin hoşuna gidiyor. Ve milyonlarca yılın deneyini taşıyan bilge sesiyle, bize "onunla yürüyün" diyor. Bu yorgun, acılarla, alçaklıklarla dolu ihtiyaç dünyaya, yirmi yıldır güzellikler resmeden ustayı tarih seviyor.

Bu sevgi boşuna değil. Süreci tahlilde isabet, taktiklerde ustalık, sadece bizim çizgimizde vardır. Sadece bizim sloganlarımız, ağzımızdan ilk haykırıldığı günden bugüne susturulamadı. Dilden dile, kuşaktan kuşağa dalga dalga yayıldı. Geleceği müjdeleyen bu seste senin şaşmaz öngörün, özgüvenin, cüretin var! Mahir'ler,

Apo'lar, Niyazi'ler, Esmâ'lar, Sabo'lar tarihe destanlarını yazar-ken, bu sesle haykırdılar! Bayrağımızı onurla yükseklerde dalga-landıran rüzgarlar gücünü bu sestten aldı.

Ve tarihe, ve şehitlerimize and olsun ki; bu sesi yalnız bırak-mayacağız. Sesimizi sesine katacağız. Kenetleneyeceğiz ve yüzyıl lara meydan okuyan bir mermer olacağız!

Üzerinde Devrimci Halk Kurtuluş Partisi yazacak!

Verdiğimiz sözleri bugünlere gelmemiz için harcadığın büyük emeğe karşı edilmiş bir teşekkür kabul et. Sözler hayatın içinde bir bir kanıtlandığında, asıl o zaman sevineceksin biliyoruz. Ve bunun için ülkemizin dağlarına, kırlarına, kentlerine, varoşlarına, fabrikalarına, tarlalarına, okullarına, dört bir yanına koşacağız. Başaramazsak hakkını helal etme, başaranlarımız da çıkacaktır. Buna inanıyoruz!

Ve bir kez daha diyoruz ki;
Kavga seninle güzel, yenilgi seninle katlanılır.
Devrime seninle yürüdük,
Parti zaferi seninle kucaklayacak.

Yaşasın Önderimiz DURSUN KARATAŞ!

Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partimiz!

9.5.1994

**Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Kuruluş Kongresi Delegeleri**

DİVAN BAŞKANININ KAPANIŞ KONUŞMASI

Delege Yoldaşlar,

Uzun süren bir hazırlıktan sonra, 30 Mart 1994'te başlayan Kongremizi sonuçlandırmış bulunuyoruz.

Kongremiz sürecinde olduğu gibi, hazırlık sürecinde de çok canlı tartışmalar olmuş, örgütümüzün dünü, bugünü, geleceğine ilişkin tüm delege yoldaşların görüşleri netleşmiş, kongreye katılma olanağı bulunmayan, ancak yazılı görüşlerini sunan yoldaşların düşünceleri delege yoldaşlar tarafından değerlendirilerek sonuçlandırılmış, kongremizin adı oybirliği ile DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ KURULUŞ KONGRESİ olarak belirlenmiştir.

Kongremiz başlangıcından sonuçlanıncaya kadar örgütümüzün ve ülkemiz devriminin geleceğine ilişkin tarihsel önemi büyük kararlar almış, her anı çok canlı tartışmalarla geçmiştir.

Önderimiz Dursun Karataş'ın Devrimci Sol'un oluşumundan günümüze kadar gelişimini tüm boyutlarıyla ortaya koyan, bugün içinde bulunduğumuz koşulları ve mevcut durumumuzu tahlil ederek geleceğe ilişkin detaylı görüşlerini içeren raporu okunmuş, değerlendirilmiş ve oybirliğiyle onaylanmıştır.

Tüm bölge ve alanlara ilişkin raporlar okunarak değerlendirilmiş, eleştiri ve özeleştiriler yapılarak sonuçlandırılmıştır.

Mali rapor okunmuş ve oybirliği ile aklanmıştır.

Bu değerlendirmeler ışığında geline aşamada örgütümüzün nicel ve nitel durumu bir kez daha gözden geçirilerek, Parti ve Cephe tüzükleri ve program taslakları tartışılıp netleştirilerek, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ VE CEPHESİ'nin kuruluşunun ilan edilmesine oybirliği ile karar verilmiştir.

Kongremiz DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ'nin kuruluş tarihini kongremizin açılış tarihi olan, aynı zamanda Marksist-Leninist hareketimizin tarihinde büyük değer taşıyan Kızıldere katliamının 22. yıldönümü 30 Mart 1994 olarak belirlemiştir.

Kongremiz, Partimizin gelecekte izleyeceği politikalar ve çeşitli konulara ilişkin ise toplam 22 konuda kararlar almıştır. Bu kararlar özet olarak şunları içermektedir.

1-Hareketimizde Yaşanan Darbe Olayı, Gelişimi ve İddialar Üzerine: Bu kararın darbeci iddiaları araştırmak üzere kurulan ko-

misyon raporu ile birlikte ele alınmasına ve yayınlanmasına ayrıca karar verilmiştir.

2-Partiye ve Cepheye Üye Alımı, Eleştiri-Özeleştirî Kampanyası Üzerine,

3-Karargah ve Yönetim Sorunu Üzerine,

4-Genel Olarak Yeraltı Örgütlenmesinin Durumu ve Yeniden Örgütlenmesi Üzerine,

5-Silahlı Savaşın Yeniden Örgütlenmesi Üzerine,

6-Gerilla Tartzımız ve Yöntemimiz Üzerine,

7-Devrimci Sol Güçler'in Ülke Genelinde Merkezileşmesi Üzerine,

8-Cephe Gerisinin, İktidara Yürüyen Parti ve Cephenin İhtiyaçlarına Cevap Verecek Tartzda Yeniden Örgütlenmesi Üzerine,

9-Yayın Faaliyetimiz Üzerine,

10-Cezaevlerinde Sorunlarımız ve İşlerlik Sorunu Üzerine,

11-Mali Durum Üzerine,

12-Yönetici Önder İnsan Üzerine,

13-Propaganda-Ajıtasyon, Siyasi Eğitim, Kitle Eğitimi ve Kadrolaşma Üzerine,

14-Polis Sızması ve Takibe Karşı Mücadele Üzerine,

15-Parti-Cephe Marşları, Andları ve Amblemleri Üzerine,

16-İç Anadolu Bölge Sorumlusu Rabia'ya ilişkin.

17-Enternasyonal Dayanışma Üzerine,

18-Kürt Ulusal Hareketinin İçinde Bulunduğu Durum ve Tavrımız Üzerine,

19-Darbəciliği Himaye Eden Solla ilişkilerimiz ve Birlik Siyasetimiz Üzerine,

20-(....) Hazırlık sürecinde hakkında alınan kararın yayınlanmasına ve tarihsel bir belge olarak Parti arşivine kaldırılmasına ilişkin,

21-Galip Aygöl ve Kemal Tamcan'ın işledikleri Suçlar ve Özgün Durumları Gözönüne Alınarak Saflarımızdan Atılmaları Üzerine,

22-(....)

Kongremiz oybirliği ile alınan bu kararların ardından Parti organlarının belirlenmesi için seçim çalışmalarını gerçekleştirmiş ve yapılan seçimler sonucu Parti organlarında oybirliği ile şu yoldaşlar görevlendirilmiştir.

1 -Örgütümüzün kurucusu ve kuruluşundan bugüne kadar önderliğini yürüten Dursun Karataş yoldaş Partimizin Genel Sekreterliğine seçilmiştir.

2-..... yoldaşlar Genel Komite Üyeliklerine seçilmişlerdir.

..... yoldaşlar Genel Komite'nin yedek üyeliklerine seçilmişlerdir.

Zorunlu durumlarda Genel Komite'ye dışarıdan atama yapılması için Merkez Komitesinin yetkili olması, ayrıca karar altına alınmıştır.

3-..... yoldaşlar Merkez Komitesi'ne seçilmişlerdir.

Delege Yoldaşlar,

Kongremiz başlangıcından bugüne büyük bir disiplin içinde sürmüştür. Tüm delege yoldaşların tartışmaları yoldaşlık ilişkileri içinde sürdürmek için, konulan disiplin kurallarına uymak için gösterdiği özenden dolayı hepinize teşekkür ederim.

Disiplinimizi bozmadan çok canlı tartışmalar yaptık, çok önemli kararlar aldık. Alınan tüm kararların oybirliği ile alınması ise altı çizilerek belirtmemiz gereken en önemli başarılarımızdandır.

Herkes kabul etmektedir ki, alınan kararlar son derece cüretli kararlardır. Devrimci Sol gerçeğine, tarihimize layık kararlardır. Partimizin geleceğini aydınlatan, Partimizin şimdiden bir güç olarak tarih sahnesine çıkacağını belgeleyen kararlardır. Bu anlamıyla kongremiz, örgütümüzü, bizleri sadece geliştirmek ve güçlendirmekle kalmamış, her açıdan tarihsel bir adım olmuştur.

Burada kongremizi kapatırken, hepinize en içten saygı ve sevgilerimi sunuyor, kapanış konuşmasını yapmak üzere sözü Partimiz Genel Sekreteri ve önder yoldaşımız Dursun Karataş'a bırakıyorum.

DHKP-C Kuruluş Kongresi Divan Başkanı

KEMAL ASKERİ
(6 Aralık 1994)

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Kuruluş Kongresi Üyesi,
Son Görevi: DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Silahlı
Propaganda Birliği 2. Komutanı.

BEDİİ CENGİZ

(25 Eylül 1994)

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi
Kuruluş Kongresi Üyesi,
DHKP Genel Komite Üyesi.
Son Görevi: Devrimci İşçi Hareketi
Sorumlusu ve Seher Şahin Silahlı
Propaganda Birliği Komutanı.

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Bayrağı

Devrimci Halk Kurutuluş Cephesi Bayrağı

Haziran

**Herkes kabul
etmektedir ki alınan
kararlar son derece
cüretli kararlardır.
Devrimci Sol gerçeğine,
tarihimize layık
kararlardır. Partimizin
geleceğini aydınlatan,
Partimizin şimdiden güç
olarak tarih sahnesine
çıkacağını belgeleyen
kararlardır. Bu
anlamıyla kongremiz,
örgütümüzü, bizleri
sadece geliştirmek ve
güçlendirmekle
kalmamış, her açıdan
tarihsel bir adım
olmuştur.**

■ 20071